

[Thử Miêu] Đãi Trọng Đầu

Contents

[Thử Miêu] Đãi Trọng Đầu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	11
3. Chương 3	12
4. Chương 4	15
5. Chương 5	18
6. Chương 6	20
7. Chương 7	22
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	36
14. Chương 14	40
15. Chương 15	42
16. Chương 16	44
17. Chương 17	45
18. Chương 18	47
19. Chương 19	48
20. Chương 20	51
21. Chương 21	53
22. Chương 22	56
23. Chương 23	59
24. Chương 24	63
25. Chương 25	65
26. Chương 26	67
27. Chương 27	70
28. Chương 28	74
29. Chương 29	78
30. Chương 30	82
31. Chương 31	84
32. Chương 32	87
33. Chương 33	89
34. Chương 34	91
35. Chương 35	96
36. Chương 36: Phiên Ngoại 1	99
37. Chương 37: Phiên Ngoại 2	101

[Thử Miêu] Đãi Trọng Đầu

Giới thiệu

Edit: Xuân Hương (aka Haruka) Thể loại: Thử Miêu đồng nhân, giá không, xuyên việt (kiến thức đan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mieu-dai-trong-dau>

1. Chương 1

Có lẽ bạn đã từng nghe nói qua có một loại người, sinh ra chưa lâu thì bắt đầu biết nói, mà nói toàn những lời kỳ kỳ quái quái, hay một đứa trẻ tưởng là bị câm điếc, đến một tuổi nào đó đột nhiên nói mình là người nào đó, mà người nào đó này ngay đến cả cha mẹ mình cũng không nhận ra.

Người tin sẽ nói rằng, người này có mang ký ức của kiếp trước, người không tin sẽ nói rằng, người này nhất định đầu óc có vấn đề, nói thẳng một tí thì là kẻ điên, bác sĩ kiến thức nhiều hơn một chút, sẽ phán đây là chứng tự kỷ, phát triển ra không gian tưởng tượng của bản thân, nhà tôn giáo tín ngưỡng sẽ nói, đây là bị ma ám.

Trong mắt mọi người, Ngũ Kinh Hoàn là một đứa trẻ bình thường, sống một cuộc sống bình thường, như lời chị Ngũ nói, đứa em trai này cùng lắm là thông minh một tí, anh tuấn một tí, sự nghiệp thành công một tí, còn lại cũng không có gì khác.

Ngũ Kinh Hoàn tuy chỉ mới hai mươi chín tuổi nhưng đã là đạo diễn phim nổi tiếng, có người hỏi, đạo diễn Ngũ, ngài đẹp trai như vậy mà làm đạo diễn thật phí quá, nếu thỉnh thoảng xuất hiện trong phim nhất định cũng sẽ là nhân vật được các chị em phụ nữ say mê, Ngũ Kinh Hoàn cười rất mê người rất tiêu sái, chỉ trả lời, tôi thích làm người nắm giữ, không thích là người bị nắm giữ.

Câu nói này khiến người đó lúc ấy ghi nhớ rất rõ ràng, về sau khi cho ra đời quyển sách ‘Đạo diễn nhân sinh – Ngũ Kinh Hoàn’ đã dùng nó để làm đề mục phụ.

Phim của Ngũ Kinh Hoàn rất nhiều, hiện đại cổ trang làng quê thành thị tình yêu mì ăn liền điện ảnh truyền hình..., nhưng được công chúng yêu thích nhất, vẫn là phim võ hiệp của anh.

Nhiều người truyền nhau rằng, tuy Ngũ Kinh Hoàn có mời chỉ đạo võ thuật danh tiếng, nhưng một vài động tác võ thuật đều là do Ngũ Kinh Hoàn tự mình chỉ đạo, đặc biệt mạo hiểm đặc biệt nhiệt huyết đặc biệt hoa mỹ, đặc biệt đến mức, khiến mọi người không khỏi thần phục, anh ta làm sao mà nghĩ ra được những pha võ thuật này.

Có một pha truyền kỳ được bí mật kháo nhau, là do một người có mặt tại hiện trường kể lại: “Lần đó là quay cảnh diễn viên chính tránh phi tiêu do dịch nhân phóng tới, vị trí diễn viên chính đứng đã là vách tường, đạo diễn yêu cầu diễn viên chính phi thân lên tránh phi tiêu, giây cuối cùng khi còn đang phi thân lại đá lên tường mượn lực tránh phi tiêu thứ hai, lúc đó diễn viên đóng thế là vận động viên thể thao quốc tế, phi mấy lần đều ngã chúi nhủi, đạo diễn còn cho anh ta dùng dây thép để động tác chậm lại, nhưng khi dùng chế độ tua nhanh, đạo diễn nhìn sao cũng không vừa mắt, diễn viên đóng thế phi đến nỗi khắp người

trầy xước. Đạo diễn Ngũ dù sao cũng là người tốt, nói mọi người trước tiên kết thúc công việc về nhà. Mọi người đều tưởng đạo diễn có lẽ đã bỏ cảnh này rồi, sửa thành dùng tranh động hay cắt nối để thay thế. Mấy ngày sau người hiệu chỉnh lại nhận được cảnh quay đó, nhưng không thấy mặt người đóng. Ra là sau hôm quay đó, đạo diễn mang anh quay phim và người đóng vai đối thủ đến quay lại một lần nữa. Tôi còn hỏi người đóng vai đối thủ tình hình lúc đó. Không ngờ người phi thân trong cảnh đó chính do đạo diễn tự mình đóng. Anh nói có thần thông không.” Mọi người đều khen ngợi, thật kỳ diệu.

Sau đó mọi người liền chạy đi tìm chứng cứ, thật ra thì, chẳng qua đạo diễn vốn là người si mê võ hiệp, đã từng luyện qua mấy chiêu võ, lại thêm tay chân khỏe mạnh mà thôi. Tối hôm trước anh ta chạy đến vách tường luyện rất lâu, hôm sau mới quay thành công.

Mấy vị đàn anh đàn chị trong đoàn phim đều nói, đạo diễn Ngũ là cái gã tốt bụng, lương thiện lại cố chấp.

Nói đi nói lại, đạo diễn Ngũ thỉnh thoảng cũng có xuất hiện trong phim, cũng có thể xem như một nửa “thần tượng”. Anh ta tướng đẹp mặt đẹp, hành động phong lưu nhưng không hạ lưu, luôn luôn hấp dẫn các nữ ca sĩ diễn viên. Cứ lên báo là tiêu đề không gì khác ngoài “Đạo diễn Ngũ cùng ngôi sao nữ nào đó gặp gỡ tại quán rượu”, “Đến cả ngôi sao nữ nào đó cũng không kháng cự được mị lực của vị đạo diễn phong lưu”, “Nữ diễn viên nào đó trong phim rất thâm tình nhưng ngoài phim lại đi quá giới hạn”... vân vân và vân vân, lâu dần cũng thành chủ đề tám chuyện sau giờ ăn của mọi người.

Đầu năm nay, “Tân truyền” vừa đóng máy, đạo diễn Ngũ một khắc rảnh rỗi cũng không có đã bắt đầu chuẩn bị phim mới – “Nam hiệp”, đạo diễn Ngũ có thói quen, phim võ hiệp do anh ta đạo diễn đều không phải những truyện cổ do Kim Dung, Cổ Long hay Ôn Thụy An viết, những tác phẩm đã ra đều là ý tưởng của chính Ngũ Kinh Hoàn, sau đó mới biên kịch viết lại, cũng rất được công chúng yêu thích, kịch bản tiểu thuyết cũng đã được tái bản mấy lần. Lần này tư liệu được dùng là “Thất hiệp ngũ nghĩa” của Thạch Ngọc Côn. So với những tác phẩm lấy Bao thanh thiên làm diễn viên chính như trước giờ thì lần này có chút khác biệt, lấy cố sự của Nam hiệp làm chủ đề chính, hành động này lôi kéo rất nhiều chú ý từ các nhà phê bình phim.

Một anh ký giả nhỏ nào đó đuổi theo đạo diễn Ngũ bám chặt hỏi: “Đạo diễn Ngũ, lần này sao lại có ý định đem phim cũ ra diễn lại vậy? Trước giờ anh không phải thích nhất là đổi mới bằng đề tài mới sao?”

Vị đạo diễn Ngũ ấy cười rất tiêu sái, chỉ để lại một câu: “Vì tôi thích cậu ấy.”

Thích cậu ấy? Cậu ấy? Ai? Nam hiệp Triển Chiêu sao? A, ra vị đạo diễn Ngũ si mê võ hiệp này cũng thích Nam hiệp, vì vậy đem thần tượng ra hiện thực hóa sao?

Anh ký giả nhỏ đã ngộ ra được mục tiêu của vị nào đó.

Phim mới Nam hiệp bắt đầu quay. Quan trọng hơn cả chính là diễn viên cho vai chính Nam hiệp.

Lê Đạo Dư – diễn viên mới đạo diễn Ngũ đã dùng trong “Tân truyền” trước đây, vốn rất được công chúng hoan nghênh, cũng nhờ đó mà mở ra đỉnh cao cho sự nghiệp diễn xuất của người này, trở thành diễn viên nhà nhà điều biết đến, hiện nay còn liên tục xuất hiện trên nhiều tiết mục quảng cáo và chuyên mục mới, hiện tại rất có triển vọng trở thành Tiểu Thiên Vương mới. Vai diễn Triển Chiêu lần này mọi người đều nói cậu ta có khả năng giành được cao nhất. Lén đi hỏi, đạo diễn Ngũ từ chối cho ý kiến, chỉ nói rằng dự kiến giữa tháng sẽ công khai tuyển diễn viên, người có chí nguyện đều được hoan nghênh.

Mọi người đều hăng hái bừng bừng, nhiệt huyết sôi sục.

Các công ty giải trí đều xoa tay xoa chân sẵn sàng an bài cho diễn viên mới lẫn diễn viên cũ của công ty mình tham gia cuộc tuyển chọn diễn viên cho bộ phim mới rất được mọi người chú ý này.

Ngũ Kinh Hoàn vừa trở về sau khi cùng nhà biên kịch thảo luận kịch bản của Nam hiệp.

Người trong tòa nhà này đều đã ngủ, bên trong một mảnh yên tĩnh, lâu lâu điểm thêm vài tiếng còi xe xa xa bên ngoài, khiến người ta có loại cảm giác thoát ly.

Con mèo nằm bên chân bị đánh thức, cứ quẩn lấy chân anh làm nũng.

“Miêu nhi..... tôi về rồi.” Anh ôm mèo con lên cao, cúi đầu cọ cọ đôi phương, khoe miệng khê nâng lên nụ cười sủng nịch.

“Hôm nay có ngoan không.....” Ôm nó đi về phòng ngủ, đợi đến khi cửa phòng đóng lại, liền ‘phịch’ một tiếng, đem thân thể mệt mỏi rũ rời ngã lên giường, nhưng không áp lên chú mèo con đang ôm trong lòng.

Ôm mèo con lên, để nó mặt đối mặt thật gần mà nhìn, lại nhìn không được mà nhéo nhéo khuôn mặt mèo của nó, vẻ mặt cực kỳ yêu thích, là biểu tình thả lỏng mà người ngoài nhất định trước giờ chưa từng gặp qua.

“Ba ngày nữa.....” Ba ngày nữa, là quyết định cuối cùng cho vai diễn Triển Chiêu, những buổi sơ tuyển trước đây Ngũ Kinh Hoàn đều không xuất hiện, vì vậy những người nào được vào anh đều không rõ, nhưng, trong lòng vẫn nhìn không được mà nghĩ, người cuối cùng đó, sẽ là một Triển Chiêu như thế nào? Là xinh đẹp là chính nghĩa là kiên cường là giống như người anh biết, hay là... không giống với Triển Chiêu? Trái tim anh, tựa như ngàn năm tịch mịch, hôm nay từ nơi đáy sâu lại từ từ bị khoáy động, cứ mãi nhớ cứ mãi nhớ, chờ đợi, nhưng càng nhiều, vẫn là sợ hãi và..... sầu não.....

Anh sa sầm mặt, thật lâu, nhìn không được lại la lên: “..... Miêu nhi..... Triển..... Chiêu.....”

Mèo con trong tay nhìn anh, nhưng phát giác chủ nhân tuy rõ ràng gọi nó, rõ ràng nhìn nó, nhưng “vọng” lại không phải là nó, vì thế nghiêng nghiêng đầu.

Thanh âm ấy có chút run rẩy, tựa hồ không cẩn thận xé vỡ thứ gì đấy, sau đó, dòng tưởng niệm chợt ủa kéo đến.

Theo sau, trong căn nhà nhỏ, giữa gian phòng yên ắng, vang lên tiếng gọi mơ hồ tên một vài người.

“Đại ca”

“Đại tẩu”

“Nhị ca”

“Tam ca”

“Tứ ca”

“Nguyệt Hoa”

“Triệu Lan”

“Triệu Huệ”

“Bao đại nhân”

“Công Tôn tiên sinh”

Sau cùng, nhiều nhất, là cái tên kia.

“Triển Chiêu”

“Triển Chiêu”

“Triển Chiêu”

.....

Nguyên lai, Bạch Ngọc Đường thật có tồn tại.

Cẩm Mao Thử của Hãm Không đảo ở Đại Tổng.

Đại náo Đông Kinh, con chuột thứ năm trộm đi tam bảo.

Bạch ngũ hiệp thích cùng Nam hiệp Triển Chiêu tranh đấu.

Không chỉ là Bạch Ngọc Đường trong truyện Thất hiệp ngũ nghĩa.

Bạch Ngọc Đường đã chết tại Trùng Tiêu lâu đó..... thật có tồn tại.

Anh vẫn nhớ, bách đao rơi xuống, vạn tiễn xuyên tim, nỗi đau đớn khi đỉnh đầu sụp đè xuống.

Mỗi lần đều là ‘chết đi’ vào ngày đó, cũng lại là ‘sống lại’ vào ngày đó, trên thân thể sẽ nổi lên vết bớt đỏ như vết sẹo, vị trí đó chính là nơi đao xuyên đao chém ở ‘kiếp trước’, bác sĩ tâm lý phân định: tâm bệnh. Vì thần kinh chịu áp lực, ảnh hưởng lên thân thể, nên phản ứng ra ngoài.

Ai cũng không hiểu được, chỉ có vị bác sĩ lãnh đạm nửa tin nửa ngờ đó, cùng với chính anh, mới biết, Bạch Ngọc Đường mang theo ký ức của kiếp trước đã giáng sinh đến thế kỷ 21.

Anh không nhớ mình có thấy ngư đầu mã diện không, có đi qua cầu Nại Hà không, có nhảy vào kính luân hồi không. Từ khi sinh ra đến nay đã sống gần 30 năm, anh cũng quen rồi, trùng sinh thành một người tên Ngũ Kinh Hoàn, sống trong thời đại dùng điện dùng đèn khoa học kỹ thuật phát triển, dùng thân thể của Ngũ Kinh Hoàn, chứa đựng linh hồn của một người tên Bạch Ngọc Đường.

Có lúc, ‘người trước đây’ sẽ ở trong mộng ‘đánh thức’ anh, rằng Đại Tổng đã từng tồn tại, rằng Bạch Ngọc Đường đã từng tồn tại, rằng Ngũ thủ đã từng tồn tại, rằng Bao thanh thiên đã từng tồn tại, rằng Triển Chiêu cũng đã từng tồn tại.

Có lẽ, Bạch Ngọc Đường là giấc mộng của Ngũ Kinh Hoàn, cũng có lẽ, Ngũ Kinh Hoàn là giấc mộng của Bạch Ngọc Đường, từ lâu rồi, Ngũ Kinh Hoàn cảm thấy chính mình là một mà phân làm hai, một là Bạch Ngọc Đường đã chết đi, một là Ngũ Kinh Hoàn nửa sống nửa chết.

Nếu như, kết cục của Bạch Ngọc Đường là thật phải chết trong Trùng Tiêu lâu, đây là vận mệnh, vậy anh hi vọng, Mạnh Bà đừng quên mất cho anh uống canh, để anh quên đi Đại Tổng, Ngũ thủ, Hãm không đảo, Đông Kinh, và, Triển Chiêu, để anh an tĩnh làm Ngũ Kinh Hoàn mà sống ‘ở đây’.

Giờ đây, đó là vận mệnh trên người.

Anh cười khổ.

Nguyên lai tương tự là dòng nước là dòng sông là con suối, sau cùng sẽ hợp dòng và đổ ra biển.

Nhưng sẽ vất kiệt tâm trí người linh hồn người, để lại chỉ còn là lòng hồ khô cạn.

Chung quy Ngũ Kinh Hoàn vẫn không thể chịu đựng, vì thế dùng tâm tư của bản thân anh, cầu mong một người tương tự như Triển Chiêu.

Để Triển Chiêu đó, dùng thần tình bất đắc dĩ mà nói: Bạch huynh, chớ có quá phận.

Để Triển Chiêu đó, dùng biểu tình tức tối bất bình mà nói: Thối lão tử, khinh người quá đáng.

Để Triển Chiêu đó, dùng khuôn mặt tươi cười khó gặp mà nói: Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu đời này quen biết người không còn gì nuối tiếc.

Sau cùng nghĩ đến.....

Triển Chiêu, khi biết Bạch Ngọc Đường chết trong Trùng Tiêu lâu, thần tình sẽ như thế nào.....

Cô em trong tổ phim sáng sớm gọi điện đến, Ngũ Kinh Hoàn sau khi chờ một tiếng thì bắt máy, chỉ nghe đối phương thì thầm xẹt xẹt rề rề gì đó.

Ra là người đại diện của Lê Đạo Dư, muốn hẹn đi ăn để Lê Đạo Dư ‘vấn an’ đạo diễn Ngũ.

Ngũ Kinh Hoàn sao lại không biết, người đại diện của Lê Đạo Dư là gã thủ đoạn cao minh, muốn thừa cơ gió mang họ Lê, để đạo diễn Ngũ lại giao bộ phim mới cho Lê Đạo Dư, nhằm gia tăng sự chú ý của công chúng.

Muốn cho cậu ta trở thành diễn viên dưới tay đạo diễn Ngũ sao?!

Theo tính tình ‘trước đây’ của Ngũ Kinh Hoàn, nhất định sẽ chửi: “Cái tên Lê Đạo Dư cậu giỏi ha, cũng dám ra lệnh cho Bạch gia!”

Nhưng Ngũ Kinh Hoàn ‘hiện tại’ chỉ nói: “Em gái, truyền lời lại, tôi hiện tại bận rộn chuẩn bị, Lê Đạo Dư tôi thấy rồi, buổi tuyển chọn cuối tôi sẽ đi xem biểu hiện của cậu ta.”

Nói xong cúp máy, ngủ tiếp.

Bạch Ngọc Đường phong lưu giang hồ, cứ thế cũng dần bị xã hội mài giũa thành nguy quân tử khôn khéo.

Đây chính là thứ gọi là ‘người khôn giữ mình’, nào đâu còn khí thế ‘vấn vấn đao hạ’ (*hỏi dưới lưỡi đao) của trước đây.....

Triển Chiêu, nếu người gặp, nhất định sẽ không nhận ra Bạch Ngọc Đường hèn nhát thế này.....

Dòng suy nghĩ bị đảo loạn, ngược lại khiến anh tỉnh táo hẳn, dứt khoát tốc chân ngồi dậy.

Rửa mặt chải đầu thay y phục gọn gàng sạch sẽ, cho mèo ăn xong liền bắt đầu chạy xe lên núi.

Tĩnh thì tĩnh thôi, đi xem cảnh dựng cho phim vậy.....

Chỉ là bầu trời hôm nay thật kỳ quái, vốn đang trời trong mây trắng, chẳng hiểu sao mây đen lại bắt đầu ùn ùn giăng kín, chiếc Mazda của Ngũ Kinh Hoàn còn đang ở lưng chừng núi thì mưa đã ào ào rơi, với Ngũ Kinh Hoàn mà nói, làn mưa che lấp đường nhìn này cũng không tính là gì, chỉ là mơ hồ cảm thấy rất ghét. Chuột mà! Có con chuột nào thích mưa đâu chứ.

Tiếng sấm rền vang, rất gần chỗ định dùng để quay phim trên núi, vậy cũng thật không khéo, trên trường quay vừa được dựng cho phim mới trên núi, một đồng thiết bị đã sớm bị giật trôi, sét đánh làm chập mạch thật không tốt, bị đánh trúng thì còn tệ hơn! Dưới chân đập mạnh, xe phóng càng nhanh.....

Đột nhiên trước mắt nhoáng lên, sét đánh ‘đoàng’ trước mặt.

Ngũ Kinh Hoàn nhả nhận biến mất, Bạch Ngọc Đường tỉnh tình giang hồ lại nổi lên, la to: “Bà nó! Bình thường cũng không phát cái gì lôi thôi, là lão thiên ông hổ thẹn với tôi! Sao lại bắt Bạch gia gia chịu lôi phách của ông chứ!”

Thị lực thoáng cái hồi phục, cái này nhưng thật xém làm h�n phách Bạch gia gia hoảng sợ mà chạy mất, tiếng thắng xe còn chói tai hơn tiếng sét, ra là trước đầu xe đột nhiên xuất hiện một người, Ngũ Kinh Hoàn phản ứng nhanh, đầu xe vừa suýt soát chạm đến đuôi người đó thì dừng lại.

Mấy câu chữ giang hồ khó nghe bật ra như vũ bão, người đó vẫn đứng ngây ngốc trước đầu xe, rồi lão đảo ngắ xuống đất giữa màn mưa to như trút.

“@#%\$, chân tôi còn chưa mềm nhũn trước đây này, người ngã trước cái gì chứ! Mưa lớn nên phát bệnh thần kinh không thấy xe sao! Muốn chết cũng đừng chết trước mặt tôi!” Ngũ Kinh Hoàn tức giận hậm hực xuống xe, ra ngoài không mang dù, lần này thật thành con chuột ướt rồi.

Anh nhìn người ngã trước xe, lại nghĩ nãy mình còn chưa tông vào, đối phương sao lại hôn mê, cẩn thận nhìn lại thì thấy trên nền đất đầy nước dưới thân người kia từ từ chảy ra dịch thể đồ tươi.....

Chẳng lẽ là dân xã hội đen bị truy sát nên chạy lên núi?

Ngũ Kinh Hoàn ngồi xổm xuống muốn cầm tay lên kiểm tra mạch, định nhìn một cái..... càng nhìn càng thấy không đúng.....

Một thân lam y, rõ ràng không phải y phục ‘hiện đại’, một đầu tóc rối, dài hơn hẳn của người thường, tán loạn rơi trên người.....

Thanh âm mạch đập, bỗng nhiên lớn đến mức bản thân anh tự cảm thấy rất ồn.

Đột nhiên yếu ớt đưa tay, run rẩy đem mấy sợi tóc tán loạn dời đi.

Anh đã bao lần âm thầm tán thưởng dung mạo người nọ, đôi mày rậm kiên cường, cánh mũi cao thẳng, lông mi dài đến bất ngờ, đôi môi vừa phải.

Anh đã từng chế nhạo dung mạo người nọ, cười nói rằng Nam hiệp chính nghĩa, lại có bề ngoài thế này, được người này cứu, cô nương đó chẳng phải sẽ phương tâm ám hứa (*thâm thương trộm nhớ) sao.

Đợi anh nói xong, con mèo đó còn không phải bày ra bộ dạng thở phì phì tức giận sao.

Dung mạo này, anh làm sao có thể quên.

Người trước mắt này, không phải Triển Chiêu thì còn là ai?

Một Bạch Ngọc Đường đã đầu thai tới đây, hôm nay đến cả Triển Chiêu cũng bị lôi đến!?

Ngũ Kinh Hoàn trước giờ chưa từng bị kinh hách và kinh hãi lớn như vậy.

Triển Chiêu, nguyên lai, Bạch Ngọc Đường vẫn còn có thể gặp được người.

Đã sớm cảm thấy bất thường, tối hôm trước, Bạch Ngọc Đường mang theo Nữ nhi hồng nhảy qua cửa sổ phòng y, không nói hai lời kéo người vừa định ngủ đi ngắm trăng uống rượu.

Cuối cùng một câu cũng không nói, từng chén từng chén, rót rượu cho mình và cho y.

Một vò rượu to đã gần thấy đáy, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường quen biết nhiều năm, tửu lượng như cũ không tăng bao nhiêu, rượu càng uống, mặt càng đỏ, thần trí cũng dần dần bị con sâu ngủ làm cho mơ hồ.

Sau cùng, Bạch Ngọc Đường mặt tỉnh bơ, cười nói: Con tụy miêu không được việc.

Đỡ y về phòng.

Nhân ảnh bên giường đó dừng lại trong giây lát, cầm khăn ướt giúp y lau mồ hôi bên mặt, giúp y làm dịu lại sự khó chịu vì khô nóng.

Sau đó khẽ giọng nói, “Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường là đến nói lời từ biệt.”

Lời từ biệt? Người, rốt cuộc muốn quay về Hãm Không đảo sao?

“Triển Chiêu, người.....”

Người kia tựa hồ không biết nói gì, thật lâu vẫn không mở miệng.

Gió đã nổi lên, hấn cũng từ cửa sổ mà xoay người nhảy ra rồi đi mất.

Ngày hôm sau, tin tức đến.

Bạch Ngọc Đường không quay về Hãm Không đảo.

Cầm Mao Thử trong trận chiến tại Trùng Tiêu lâu, bị vây trong đồng võng trận, vạn đao xuyên tim.

Bạch Ngọc Đường nói lời từ biệt rồi, một đi, cũng không còn trở về.

Cầm Mao Thử phong lưu tiêu sái, Bạch ngũ hiệp ngân y bạc sa, huyết nhiễm trùng trùng, chết trong Trùng Tiêu lâu giữa tường đồng vách sắt.

Thật mỉa mai.

Triển Chiêu cũng đi rồi, cũng huyết nhiễm trùng trùng mang về thi thể của Bạch Ngọc Đường, bố trí sảnh đường, cử hành tang lễ, đặt nắp quan tài, tiễn người lần cuối, hạ táng.

Cho đến sau này Công Tôn tiên sinh hỏi y, “Triển hộ vệ, đã khóc rồi sao?”

Y mới nhận ra, khi bị thương quá lớn đến mức lòng cũng chết, ngay cả nước mắt cũng không còn.

Bạch Ngọc Đường, có lúc Triển Chiêu thật hận người.

Hận người bỏ lại Triển Chiêu một mình đi vào hang hổ.

Nhưng, Ngọc Đường, Triển Chiêu hận nhất là chính mình.

Người dùng tâm tình gì nói lời từ biệt, dùng tâm tình gì xông vào, sau đó dùng tâm tình gì mà đi chết, Triển Chiêu đều không hề hay biết.

Người có hay không ở dưới địa phủ mắng ta: “Hay cho Triễn Chiêu người, ngu ngốc cực độ! Bạch gia gia ta đã uống phí kết giao tri kỷ với người!”

Triễn Chiêu thật rất đần độn, vì vậy lại đi phủ Tương Dương tìm tung tích người lưu lại, như vậy, có thể hay không sẽ biết được đáp án?

Trên hành lang phòng cấp cứu trong bệnh viện, bác sĩ chạy vào, y tá cũng đẩy giường bệnh treo đầy thiết bị chạy vào.

‘Phanh’ một tiếng, cửa lớn phòng mổ ngăn Ngũ Kinh Hoàn đi vào.

Đèn trong phòng phẫu thuật sáng lên.

Y tá nhận ra khuôn mặt của Ngũ Kinh Hoàn, vì vậy không hề kinh ngạc với người mặc đồ cổ trang nằm trên giường, cho rằng chắc lại là diễn viên bị thương khi đang quay.

Trước khi vào đây, trên đường đi Ngũ Kinh Hoàn đã dùng công phu trước đây vẫn chưa quên, điểm mấy đại huyệt để động mạch chủ ngừng chảy máu, đến bệnh viện mới lặng lẽ giải khai.

Thử dùng nội lực thăm dò, nội phủ có tổn thương, xương sườn bị gãy ba đoạn, nằm đến tám chỗ bị thương do đao kiếm.

Ác liệt nhất là, mũi tên độc trên vai.

Bạch Ngọc Đường sẽ không quên, đó là mũi tên Thiên lý tang hồn.

Là loại mà những tên cao thủ giang hồ dưới trướng Tương Dương Vương dùng.

Triễn Chiêu, đi phủ Tương Dương Vương rồi sao?

Bạch Ngọc Đường không làm được việc, để đoạt lại đại ấn, lại bị vây chết trong Trùng Tiêu lâu, vì thế nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành.

Vì vậy, Triễn Chiêu phải đi sao? Bạch Ngọc Đường đã chết, biết sự nguy hiểm của lâu đó thế nào, biết sự hung bạo của đám sát thủ đó thế nào, rõ ràng như ngay trước mắt, tựa như lại quay về lúc đó. Sau đó, Triễn Chiêu cũng đi, Ngũ Kinh Hoàn nghĩ đến việc này, cả người liền phát lạnh.

Nhưng, Bạch Ngọc Đường sau khi chết đã chuyển thế đến đây, còn Triễn Chiêu thì sao? Có phải hay không lão tặc Tương Dương vương đó dùng tà thuật độc ác gì đó, mời vu sư Tây vực, gọi sét đến đánh cho Triễn Chiêu hôi phi yện diệt mà chết –

Ngũ Kinh Hoàn nắm chặt tay, khiến móng đâm vào lòng bàn tay, không dám nghĩ tiếp, nếu có sai lầm nào, Triễn Chiêu nhất định là.....

Kết quả, sét đánh lại mang Triễn Chiêu đến đây, cái gì khoa học cái gì thần bí, Ngũ Kinh Hoàn không muốn tìm tòi tiếp. Nhưng trong lòng, lơ mơ cảm thấy thật may mắn. Hay cho con cháu mệnh quái miếu không tuân ý trời này, thế mà cũng không chết. Lão thiên gia, Bạch Ngọc Đường sống hơn 50 năm xin cúi đầu cảm tạ ngài!

Hay có khi, người tình cờ này, chỉ là một diễn viên tình cờ lên núi, tình cờ mặc y phục giống, tình cờ có thân phận bị xã hội đen truy sát, càng tình cờ là, cậu ta có khuôn mặt của Triễn Chiêu, sau đó tình cờ ‘nơi này’ cũng có kẻ dùng mũi tên Thiên lý tang hồn..... Kì thực, Triễn Chiêu chỉ có ở Đại Tổng, đã chết hàng trăm năm trước, khiến Bạch Ngọc Đường của hiện đại, trong cô đơn đã huyền hoặc ra một giấc mộng tuyệt đẹp.....

Không biết qua bao lâu, Ngũ Kinh Hoàn còn đang suy nghĩ vấn đề, đèn trong phòng phẫu thuật vụt tắt, giường bệnh được đẩy ra từ một cánh cửa khác, rồi lại được đẩy vào đặt ở một phòng khác, bác sĩ đi tới chỗ Ngũ Kinh Hoàn, ánh mắt có chút kỳ quái.

“Ngũ tiên sinh.....”

“Cậu ấy sao rồi? Vẫn ổn chứ?”

“Ai, Ngũ tiên sinh, trước mắt bệnh nhân không nguy hiểm đến sinh mạng, miệng vết thương đã được khâu lại hoàn mỹ, chỉ là nhiễm chút độc kim loại nặng, chỉ có thể dùng thuốc và dịch để thân thể tự đào thải ra, nhưng cái này cũng không có trở ngại lớn....”

Độc mạnh nhất của giang hồ thời xưa, trong mắt bác sĩ hiện đại chỉ là mấy thứ ruồi muỗi, Ngũ Kinh Hoàn thở dài.

“Nhưng.....”

“Nhưng!?”

“Ngũ tiên sinh, anh bình tĩnh, vì tình hình thế này liên quan rất lớn, có khả năng liên lụy đến án hình sự..... Xin hỏi bệnh nhân là diễn viên của Ngũ tiên sinh?”

Ra là chuyện này, Ngũ Kinh Hoàn trong đầu xoay chuyển cực nhanh, lập tức trả lời: “À! Cậu ấy là diễn viên mới của tôi, vốn thấy cậu ta sạch sẽ gọn gàng..... không ngờ lần trước trên chộc trúng nữ nhân của đại ca nào đó, bị mấy tên côn đồ vây đánh trên trường quay, cái gì đao rồi gậy cũng dùng hết cả, còn cầm mấy đạo cụ quay phim đánh bị thương người ta... ai, tính tình mấy người trẻ tuổi thích xung động thể đó, lần này bị giáo huấn, chắc cũng sẽ thu liễm một chút.”

Bác sĩ gật đầu, nhìn quen loại việc này rồi, báo động cảnh sát ngược lại sẽ khiến người ta ngạc nhiên.

“Ra là vậy. Ai ai, thật là giống mấy bộ phim truyền hình nha!”

..... Xin lỗi nha, là phim truyền hình tôi làm đó. Ngũ Kinh Hoàn âm thầm trợn trắng mắt trong lòng.

Hảo hảo một vị Nam hiệp Triển Chiêu, hình tượng bị hủy diệt đến thế này, thật oan ức.

Lầu cao giữa ban ngày ánh lên màu vàng rực rỡ, giữa đêm đen lại che kín bởi màn hắc sa, trong bóng tối cứ như sẽ có thứ gì đó chực chờ nhảy ra, lén lén lút lút. Bạch Ngọc Đường chậm lại cước bộ, bạch y dính đầy bụi bẩn và vết máu, từ lúc hấn xông vào ước chừng đã qua nửa canh giờ, trước sau phá hơn trăm cơ quan, thiết tiễn trận, mộc quan môn, cự thạch đạo... Càng vào trong càng thêm hung hiểm, thần tình hấn cũng càng thêm nghiêm túc. Những kẻ kì trí kì tài Tương Dương Vương nuôi hơn ngàn ngày đều được dùng ở lầu này, đây là Trùng Tiêu lầu tường đồng vách sắt!

Đôi mắt to sáng rực vừa chuyển, chân đạp theo bước bát quái càn khôn, cẩn thận tránh khỏi một cơ quan hung độc. Di chuyển vào một phòng, trên vách treo đầy mấy bức họa danh gia sơn thủy, Bạch Ngọc Đường vỗ lên một cái bồn bằng ngọc thúy được trạm trổ hoa mẫu đơn đặt bên cạnh, vụn đất bay lên, tung bay mù mịt, vụn đất như sương mù bay về phía trước, yên lặng chờ đợi, trong không gian trống rỗng bỗng xuất hiện những sợi tơ mảnh chằng chịt đan vào nhau, như là những đường sinh tử, cẩn thận nhìn lại, liền thấy phía xa xa tựa hồ có một không gian nhỏ vừa đủ chứa một người. Người có nội tức mạnh mẽ như Bạch Ngọc Đường, chỉ ở trên không chuyển hai hơi thở đã phi thân tới nơi. Trên mặt Bạch Ngọc Đường nở nụ cười tinh quái, ngón tay cực nhanh, phóng ra một cây ngân châm, bay một đường không đụng trúng thứ gì, ‘đình’ một tiếng cắm vào lỗ nhỏ trên tường, cơ quan lại được mở ra, âm thanh chuyển động chậm rãi như tiếng xương cốt chạm vào nhau. Yên lặng chờ đợi, Họa Ảnh vùng một nhát, chém đứt những sợi dây mảnh chằng chịt tầng tầng, bước nhanh như lưu tinh xẹt qua, kiêu ngạo như hoàng thân quốc thích điểu hành trên đường.

Tầng thứ nhất qua, trước mắt là hành lang dài, hành lang rất hẹp chỉ vừa đủ cho một người qua, Bạch Ngọc Đường đề khí, bay lên bay xuống ba lần mới qua được hành lang, ba phiến đá vẩy bên ngoài, xung quanh yên tĩnh không tiếng động, hỏa quang chiếu sáng rực, thì ra trên phiến đá có cắm rất nhiều ngân châm, ám khí tốt trong tay Bạch Ngọc Đường khó có thể so được với đồng ám khí của Đường Môn này.

Đi qua hành lang, mục tiêu ngay trước mặt, thủ ngọc Tương Dương vương dùng để tạo lầu, bình phong san hô Nam Hải, hoa lưu ly Tây Lĩnh, túc cân và diên ngọc, kê huyết thạch, kiếm bách niên ngư trường..... trong đó còn có đại ấn bị giấu kín.

Nơi có vàng bạc châu báu, càng là nơi nguy hiểm hung ác, thế nhưng với nhân vật như Bạch Ngọc Đường, cũng sẽ có lúc đại ý thất thủ. Ngay khi cầm lấy đại ấn, dưới chân đột nhiên sụp xuống. Bạch Ngọc Đường

cắm Họa Ảnh vào vách để ngăn thân thể không rơi xuống. Nhưng từ trên đỉnh lại rơi xuống ngàn lưỡi đao, chúng dẹt lại tạo thành đồng võng. Đồng võng rất nặng, lưỡi đao sắc bén đâm nát thân thể, khiến Bạch Ngọc Đường rơi xuống đáy hồ. Trường mâu xuyên qua cánh tay, xuyên qua đùi, xuyên qua bụng, xuyên qua tim. Máu đặc tràn ra khỏi miệng, tuôn trào thành dòng. Thần tiên cũng khó cứu.

Một trận này khiến cho ngay cả Tương Dương Vương cũng bị kinh động, từ xa truyền đến âm thanh gào thét âm ỉ cùng hỏa quang sáng rực.....

Bạch Ngọc Đường treo lủng lẳng trên một mũi mâu nhọn, đồng võng dày đặc bao lấy, thân thể không có lấy một nơi nguyên vẹn, bạch sam đã nhiễm một màu đỏ tươi.

Triển Chiêu đứng bên cạnh nhìn, không mảy may nhúc nhích.

Đôi mắt Bạch Ngọc Đường chưa nhắm lại, từ từ di chuyển, đối diện là đôi mắt mở trừng trừng không hề chớp của Triển Chiêu, đôi môi khẽ nhúc nhích, chất lỏng nóng chảy tuôn trào, vài lần, mới miễn cưỡng nghe được...

Hắn nói: “Triển Chiêu, người.....”

Sau đó, cũng không còn tiếng động nào nữa.

Triển Chiêu không nhúc nhích, từ khi Bạch Ngọc Đường xông vào lâu, vượt qua, phá quan, vây trong trận, Triển Chiêu vẫn như hình với bóng, nhìn hắn, nhưng không hề động đậy.

Đây, là mộng.

Cứ vừa ngủ, sẽ không ngừng lặp đi lặp lại mơ thấy giấc mộng này.

Một giấc mộng nghiêm phạt Triển Chiêu, là giấc mộng bắt y mắt mở trừng trừng nhìn Bạch Ngọc Đường bị vạn đao xuyên tim mà chết, nhưng lại thúc thủ vô sách.

Khiến y, một lần lại một lần, nghe thấy hắn nói cùng một lời, nhưng không có câu sau.

Ngọc Đường, lời sau cùng đó, Triển Chiêu vẫn nghĩ không ra.

Là muốn oán Triển Chiêu vô tri, đêm đó nói lời từ biệt ra là ly biệt.

Là muốn trách Triển Chiêu vô tra, không kịp cứu khiến người rơi vào tử địa.

Là muốn hận Triển Chiêu vô tình, thấy người bị thương mà chết lại không rơi một giọt nước mắt.

Từ nay về sau, trong mộng lặp đi lặp lại ngàn lần, vẫn không tìm ra vết tích, chỉ có thể thấy người bị thương mà chết ngàn lần.....

Khiến Triển Chiêu cũng như chết đi chết lại ngàn lần.

Vị đạo từ mũi hít vào, thật giống vị cỏ dại khắp cánh đồng mà gió tây thổi tới, nhưng so với ngày thu ẩm áp, càng gia tăng vị rượu không thơm không ngọt không thuần không chất tràn ra từ khe nứt của bình.

Tia sáng chiếu vào vẫn khiến mắt nhói đau như trước, hàng mi dài chớp động, mơ màng nhìn thấy người trước mặt, thật giống như vẫn còn trong mộng, có lẽ do sự khô khốc sinh đau đớn, kích thích khiến nước mắt chảy ra, ngưng tại khóe mắt, Triển Chiêu thế nhưng vẫn chưa dời tầm mắt.

Chỉ nói: “Ngọc Đường, Triển Chiêu ngu ngốc, cuối cùng vẫn không biết ngày ấy người muốn nói gì.....” giọng nói khàn khàn nghẹn ngào, như đao cứa vào tâm gan phế phổi người nghe, thanh âm đậm đặc về mơ màng vì chưa tỉnh.

Ngũ Kinh Hoàn nhìn bộ dạng dẫn vật tiêu tụy của y, lại nghe thấy lời này, lỗ mũi cổ họng thoáng cái như bị nhét vào một nhúm vải, trái tim như bị bóp chặt, vành mắt hồng hồng cay cay.

Nửa chữ cứ thế ấp úng mãi không nói tròn vành, cổ họng như có vật gì tắc lại.

Triển Chiêu,

Nguyên lai đều là Bạch Ngọc Đường quá nhu nhược, một câu chưa nói, nhưng hại người ưu tư thành thương tổn.

Nguyên lai đều là Bạch Ngọc Đường quá mức ích kỷ, vừa chết liền rời khỏi, nhưng hại người lòng đau như tro tàn.

Nguyên lai tất cả đều là, vì cái chết của Bạch Ngọc Đường, khiến Triển Chiêu tiêu tụy như vậy, sống cũng như chết.

2. Chương 2

Lúc Triển Chiêu tỉnh lại đã là buổi chiều, cô y tá nhỏ đang thay ống truyền dịch mới, đôi mắt y khê chớp, ánh vào trong mắt là không gian trắng toát, xa lạ cực độ.

Cô y tá nhỏ kể bên nhìn người xinh đẹp này tỉnh lại, mặt đỏ bừng nhìn thẳng y, ngần không được nụ cười duyên tràn khỏi khóe môi.

“Dám hỏi..... là cô nương cứu tại hạ sao?” Thanh âm khàn khàn vẫn dễ nghe như cũ.

“Phụt, cô nương? Anh vẫn đang đóng phim sao?” Cô y tá nhỏ nghe nói người này giữa lúc tập phim cổ trang thì bị người đánh, có lẽ là đánh trúng đầu, trong phim hay ngoài phim cũng không phân rõ được. Cô nhấn nút gọi bên giường, thông báo cho bác sĩ bệnh nhân đã tỉnh.

Bộ đồng phục với tay áo và chiếc váy ngắn được may hợp lý của cô y tá nhỏ rơi vào mắt Triển Chiêu, bốn chữ ‘phi lễ vật thị’ ngay lập tức hiện lên trong đầu, khiến y xấu hổ hốt hoảng, hai má ửng hồng dời đi ánh mắt, trong lòng thấy khó hiểu, y phục kỳ quái lại lộ liễu như vậy, Triển Chiêu sầm lâu gặp nạn, chẳng lẽ lại được nữ tử yên hoa này cứu lên đặt ở đây? (thì ra ngài cho rằng y tá người ta là nữ tử thanh lâu).

“Tại hạ.....” Triển Chiêu lại hỏi, nhưng bị cắt ngang.

“Ai da, cậu tỉnh rồi?” Một người cao to sang sảng từ cửa bước vào, cô y tá quay tới quay lui ngấm ngấm dưng mắt, xong lễ phép gật đầu quay lại công việc.

“Có chỗ nào không thoải mái không? Cậu mất máu quá nhiều, đầu chắc vẫn còn xây xẩm! Kinh Hoàn đi làm chút việc, đợi lát sẽ quay lại.”

“Là huynh đài cứu tại hạ sao?”

Người này ngưng ngẩn một hồi, rồi cười lớn nói: “Thôi đi thôi đi, đừng diễn nữa, đạo diễn Ngũ hiện không ở đây, không cần diễn nữa!”

“Triển mỗ không có diễn, huynh đài là?” Triển Chiêu một đời quang minh lỗi lạc, việc gì phải giả vờ diễn người khác trốn tránh? Lại hỏi tiếp: “Đây là... nơi nào vậy?”

Không phải bị đánh hư đầu rồi chứ? Người này thầm nghĩ. Liếc nhìn thấy bác sĩ đi vào phòng bệnh, đứng lên nói: “Bác sĩ, đầu cậu ta có phải bị đánh trúng không? Sao nói chuyện quái quái, văn nhả quá vậy, không phải thật cho rằng bản thân là người cổ chứ? Có phải ký ức bị hỗn loạn rồi không?”

Bác sĩ đi tới trước nhìn vào tròng mắt và lưỡi, rồi lại áp ống nghe vào đầu và trước ngực Triển Chiêu, hỏi xem có cảm giác hay đau đớn gì không, rồi xoay người nói với người kia, “Đầu không bị thương, cũng không có phản ứng đau, có lẽ không có việc gì, nếu hoài nghi có thể làm kiểm tra não và chụp X quang để xem xem có tổn thương nào không, tôi giúp các anh thu xếp cũng được.” Tay phải ghi nhanh vào sổ bệnh án, còn nhắc nhở giờ kiểm tra định kỳ và cách dùng thuốc rồi mới đi.

Môi trường xa lạ, y phục xa lạ, vật dụng xa lạ, ngôn ngữ xa lạ..... Điều Triển Chiêu muốn hỏi như lớp lớp sóng trào, đánh vào bờ lại không có lời đáp. Trận chiến tại phủ Tương Dương Vương tuy y không chết, nhưng lại bất tỉnh tại Trùng Tiêu lâu, trời xoay đất chuyển thế nào mà tỉnh lại ở nơi hoàn toàn xa lạ, trước giờ chưa từng quen biết thế này.

Đối phương cũng xem y như kẻ thần trí không rõ ràng. Mồ hôi Triển Chiêu chảy ròng ròng, y cũng đã nhiều năm lăn lộn giang hồ, bao lần đặt thân nơi đêm tối âm u cũng chưa từng khiến Triển Chiêu có cảm giác hoảng sợ bất an như lúc này.

“Tĩnh rồi?” Lại một thanh âm khác truyền vào.

“Kinh Hoàn! Cậu đến rồi! Mọi việc xử lý xong rồi hả? Nói cho cậu nghe.....” Người này xem ra cũng là nhân tài anh tuấn rần rở, nhưng lại quá lải nhải, vừa gặp bạn đã đem mọi chuyện vừa nãy kể lại.

Ngũ Kinh Hoàn nghe xong, cũng không có phản ứng gì lớn, chỉ đáp lại một câu, “VẬY ĐI KIỂM TRA ĐI.”

“..... Hừ, cậu ta cũng rất kính nghiệp, đã bị thương rồi, tĩnh lại vẫn còn nhớ phải diễn, chắc là sợ đạo diễn Ngũ giáo huấn ha? A a, người này phải dùng! Phải dùng!”

Ngũ Kinh Hoàn không chịu nổi miệng lưỡi của cậu ta nữa, “Triệu Mãn Thu, ngậm cái miệng lại dùm cái, bệnh nhân sắp bị cậu làm cho ồm chết rồi!” Chuyển mắt nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của Triển Chiêu, nhìn thì có vẻ rất bình tĩnh, nhưng Ngũ Kinh Hoàn biết rất rõ ẩn sâu trong đó có biết bao sóng cuộn triều dâng, trong tim lại ầm ầm đau nhói.....

“Huynh dài..... Triển mỗ.....” Thanh âm run rẩy bất ổn, Triển Chiêu cũng không biết nên mở miệng hỏi cái gì.

Ngũ Kinh Hoàn thở một hơi dài, “Cậu mệt rồi phải không? Trước tiên ngủ đi, trong này rất an toàn, đợi cậu tĩnh lại tôi sẽ từ từ hỏi cậu, cậu cũng có thể từ từ hỏi tôi, dưỡng bệnh là trước nhất, những cái khác không cần gấp.” Anh chỉnh lại chăn cho Triển Chiêu, làm hành động vồ vồ như muốn cho Triển Chiêu an tâm, để y từ từ ngủ.

Triệu Mãn Thu lúc này có chút kinh ngạc, Ngũ Kinh Hoàn tuy là người tốt, nhưng rất ít khi đối người khác ôn nhu thân cận, suy nghĩ chuyển tới chuyển lui, bắt đầu hướng đến đáp án ‘quan hệ không đơn giản’.

3. Chương 3

Trên lầu cao gió lớn phàn phật thổi, ánh mặt trời dần xuống thấp, ánh đèn vẫn chưa lên, trong phòng một mảnh tối tăm, khiến ánh sáng bên ngoài càng thêm chói mắt

Triển Chiêu tóc dài không buộc, tùy ý theo gió thổi mà tản mát ra như tấm lưới đen dày, góc áo bệnh nhân mỏng nhẹ treo trên người khẽ động, che không được thân thể gầy gò của y.

Ánh sáng leo lét lọt vào trong bệnh viện, bức tường cao đến eo làm thành hàng rào, cảnh sắc xa gần nơi phía nam ánh vào mắt.

Triển Chiêu đứng trước cánh cửa sổ lớn mở toang, các tòa nhà cao tầng san sát, đường xá ngang dọc như cửi, tiếng xe cộ huyền ảo ầm ĩ, đường chân trời mênh mông xám xịt hợp làm một với bầu trời, tất cả đều lọt vào mắt Triển Chiêu.

Những toà lầu bằng gỗ đâu rồi? Ngói đỏ đâu rồi? Gạch bùn? Tường đá? Lưng ngựa? Vòm én? Xe kéo? Xe ngựa? Đồi núi rậm rạp xanh rì?

Khai Phong sao? Trung Nguyên sao? Đại Tống... sao?

Khi Ngũ Kinh Hoàn đi vào, thấy thân ảnh ngược sáng của y, gấp gáp nói: “Cậu sao lại dậy rồi? Nếu vết khâu lại nứt ra phải làm sao đây?” Gấp gáp nắm lấy cánh tay đang muốn vươn ra của y.....

“Đây... là nơi nào?”

Triển Chiêu không xoay người, Ngũ Kinh Hoàn nghe xong ngây ngốc suốt nửa ngày, bị mái tóc dài của y che khuất, chậm chạp một hồi mới khàn khàn đáp lời: “Thành phố T..... cậu trước quay lại đây đã.....” Tay phải đưa ra, nhưng đối phương lại không có ý nhúc nhích.

“Thành phố T? Triển mỗ..... chưa từng nghe qua nơi này..... nơi đây không phải Trung Nguyên sao? Ra là ngoài Đại Tổng vẫn còn nơi kỳ lạ thế này.....”

Triển Chiêu y phát hiện rồi sao?

“Lời cậu nói tôi nghe không hiểu lắm, cậu từ nông thôn đến sao? ‘Đại Tổng’ là nơi nào? Ở phía nam sao?” Ngũ Kinh Hoàn cảm thấy rất may mắn, Triển Chiêu không có xoay đầu lại, ra diễn xuất và lừa dối, là việc khó khăn như vậy.

“Huynh đài chưa từng nghe qua Đại Tổng sao? Nơi đó trong thành từng dãy nhà bày biện ngay ngắn có thứ tự, lầu cao náo nhiệt, cầu chạm nhà khắc, tiếng rao hàng của người bán hàng rong trên những con đường lớn lát đá, phong cảnh cùng nơi đây hoàn toàn bất đồng” Y vươn tay sờ sờ loại chất liệu kỳ lạ là tấm thủy tinh trên cửa sổ, lại nói: “Nơi đó người dân tinh thần dồi dào, tính tình chất phác, Hoàng thượng cung kiệm nhân đức (*cung kính tiết kiệm), thận hình ái dân (*cẩn thận trong việc dùng hình, yêu thương dân chúng), còn có đại nhân gương sáng treo cao, chỉ là Đại Tổng hôm nay.... còn ẩn dấu nhiều hoạn nạn khôn khó.....”

Đây là Đại Tổng trong mắt Triển Chiêu sao? Tốt đẹp, đơn thuần khiến kẻ chính nghĩa như người phải lao tâm lao lực, Ngũ Kinh Hoàn đột nhiên cảm thấy phần hận khó tiêu tan, nhưng lời thốt ra chỉ là: “Hoàng thượng gì chứ? Đại nhân? Cậu là nhân vật của niên đại nào thế?”

Triển Chiêu nghe xong mới phát hiện chính mình còn chưa báo tính danh cho đối phương, nhanh xoay đầu lại: “Huynh đài, ra là người cứu tại hạ, tại hạ họ Triển danh Chiêu, tự Hùng Phi, người phủ Thường Châu vùng Vũ Tiến, ân nhân xin nhận một lạy này của Triển mỗ!”

Quỳ một gối xuống, chắp tay định bái, liền bị Ngũ Kinh Hoàn hô lớn một tiếng “Chậm đã” rồi mạnh mẽ kéo dậy.

“Triển Chiêu? Triển Hùng Phi? Cậu không phải là Triển Chiêu mà tôi biết chứ? Ngự miếu Triển Chiêu?”

Triển Chiêu trước giờ hiệp can nghĩa đảm, võ nghệ siêu quần, được xưng “Nam hiệp” khắp giang hồ. Sau khi được Hoàng thượng ngự phong danh “Ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ” lại thêm “Ngự miếu”, danh tiếng ngày càng rộng khắp, có khi nào bị gọi thẳng kỳ danh như vậy, nhưng Triển Chiêu tình tình ôn nhu, chỉ khách khí trả lời: “Thật hổ thẹn, chính là tại hạ. Xin thỉnh giáo quý danh của ân nhân”

“Này này! Thật hay giả vậy?”

Triển Chiêu nói chưa xong đã bị cắt ngang.

“Cậu không phải biết tôi là Ngũ Kinh Hoàn, sắp đạo diễn phim mới Nam hiệp nên mới diễn trước mặt tôi đấy chứ?”

Diễn? Lại là diễn? Triển Chiêu ba lần bốn bận bị chụp mũ cho từ này, khó mà không phát hỏa: “Triển Chiêu trước giờ trên không then với trời dưới không hổ với đất, đi không đổi danh ngồi không đổi họ, Ngũ huynh nói như vậy không khỏi quá vu miệt!”

Ngũ Kinh Hoàn vội làm ra bộ dạng quên tay hay việc, cũng âm thầm bội phục chính mình, có thể đạo diễn cũng có thể diễn xuất, lại nói: “..... Cậu thật là Triển Chiêu? Triển Chiêu của Bắc Tổng? Triển Chiêu của thời đại Tổng Nhân Tông?”

“Tổng Nhân Tông?”

“Thụy hiệu của Triệu Trinh.”

“Lớn mật! Ngũ huynh lời này là tội đại bất kính!”

“Được rồi! Giả như cậu thật là Triển Chiêu ‘đó’, cậu biết hiện tại là thời đại nào không? Là thế kỷ 21 đó! Đại Tổng đã sớm diệt vong mấy trăm năm trước rồi!”

“Ngũ huynh người không cần phải nói ra lời mang tội mất đầu như vậy!”

“Thời đại nào rồi chứ! Đều là thời tự do ngôn luận rồi! Là cậu phải rõ ràng! Đại Tổng đã bị người Nguyên diệt rồi, sau khi người Nguyên bị người Hán diệt thì thành nhà Minh, nhà Minh sau đó bị nhà Thanh xâm

chiếm, cuối cùng là Trung Quốc, đã qua mấy lần cải triều hoán đại rồi..... Tôi không biết cậu làm sao đến được ‘đây’, nhưng ‘Tổng’ mà cậu nói, đã không còn nữa, đã là quá khứ rồi, Tổng hoàng đế đã chết, Bao thanh thiên đã chết, Bàng Tịch đã chết, Triệu Tước đã chết, Vương Triều Mã Hán Trương Long Triệu Hồ thất hiệp ngũ nghĩa đều đã chết rồi!”

Đúng! Đều đã chết rồi! Bắc hiệp, song hiệp, Hắc hồ ly, tiểu hiệp, tiểu Gia Cát, Lô Phương, Hàn Chương, Từ Khánh, Tương Bình, còn có Bạch Ngọc Đường đã chết rồi, chết biết bao lần, chết trong dòng chảy ào ạt của thời gian.

Giờ đây, chỉ còn lưu lại Triển Chiêu.

Giống như trước đây, Ngũ Kinh Hoàn giáng sinh xuống nơi này, cũng đã nói với chính mình như vậy, như vừa bừng tỉnh khỏi một giấc mộng lớn, mới biết hiện thực tàn nhẫn, nơi đây, thật sự, chỉ còn lưu lại ‘chính mình’.

Giờ đây, còn có một Triển Chiêu.....

“Chết rồi?” Triển Chiêu mở to hai mắt, kiềm nén sự run rẩy nơi cổ họng, khê hời, hai mắt không dám chớp nhìn chăm chăm vào Ngũ Kinh Hoàn, tựa hồ như muốn nhìn thấy thứ gì đó.

Trùng Tiêu lâu đã mất một người Bạch Ngọc Đường, vì vậy Triển Chiêu mới đi, sau một trận ác chiến hỏa thiêu Trùng Tiêu, Triển Chiêu máu chảy quá nhiều mới không còn đủ sức lực mà hôn mê, tỉnh lại, mới hiểu rằng..... ra là, không chỉ là Bạch Ngọc Đường mà Triển Chiêu đã tự tay chôn xuống, còn có Bao đại nhân cùng Công Tôn tiên sinh như phụ như mẫu, bốn hộ vệ như huynh như đệ, sớm đã vong thệ.....

Chỉ để lại Triển Chiêu.

Hoang đường, điên rồ, hỗn loạn.

“Lưu lại mỗi Triển Chiêu sao?” Khê hời.

Không phải! Ngũ Kinh Hoàn cắn răng, trong lòng phản bác.

“Thật sự, lưu lại mỗi Triển Chiêu sao?” Ngữ khí càng yếu ớt.

Không phải! Không phải! Không phải! Còn có Ngũ Kinh Hoàn..... cũng ở đây.

Đúng vậy, “Có tôi ở đây!” Ngũ Kinh Hoàn nói như vậy với Triển Chiêu, kiên định nhắc lại: “Còn có tôi ở đây!” Nhịn không được ôm chầm lấy y.

Trước đây thân hình của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu tương tự, giờ đây thân thể này còn mang theo huyết thống của người nước ngoài, cao to cường tráng hơn Triển Chiêu hẳn một cái đầu, với Triển Chiêu, chỉ một vòng tay đã có thể ôm trọn người vào lòng, âm thầm siết chặt, trời đất giao hòa.

Trước mắt là một con đường, hôm nay lại thành một thảo nguyên mênh mông bất tận, không biết đi đến đâu, trống trải và cô đơn. Triển Chiêu đột nhiên cảm thấy mê man, đột nhiên bất lực, đôi vai đỉnh thiên lập địa đột nhiên mềm yếu, trong lòng trống rỗng hoang mang, quanh thân lạnh lẽo, nhịn không được dựa sát vào lồng ngực ấm áp này, tạm thời trốn tránh.

Ngũ Kinh Hoàn trong lòng kích động, sóng cuộn triều dâng.

Triển Chiêu, Triển Chiêu, lời này tiếng này hành động này sự lúng túng này, ra thật sự là Triển Chiêu.

Bạch Ngọc Đường khi chết đi, tâm tâm niệm niệm đều là người này, quá mức mạnh mẽ, ông trời nhân ái, trả lại cho anh Triển Chiêu – người mà Bạch Ngọc Đường không bỏ xuống được nhất, tuy là một Triển Chiêu người đây thương lòng một mỗi.....

Triển Chiêu có biết, Ngọc Đường gan lớn hơn trời, nhưng sợ nhất, vì cái chết của Bạch Ngọc Đường, khiến y trong lòng mang thương, không thuốc cứu được, trong ngoài mục nát vỡ tan, mừng mủ càng thêm đau đớn.

Giờ đây không có Đại Tổng, không có thiên hạ, không có lê dân bách tính, chỉ có nguyên vẹn một người Triển Chiêu, nơi đây, hãy để Ngũ Kinh Hoàn lo cho người, quý trọng người, yêu thương người... Những việc Bạch Ngọc Đường chưa kịp nói, hãy để Ngũ Kinh Hoàn đến thay thế.

4. Chương 4

Triển Chiêu vốn một đời ba đào, hôm nay đến hiện đại, thiên hạ y đổi mặt phút chốc biến đổi lớn lao, đã không còn là nơi y có thể dùng một nhát kiếm để thay đổi, cảm giác như đang ở trên tầng tầng lớp lớp bông tơ, không thể đứng vững.

Cũng may tại thế giới này, Triển Chiêu như đứa trẻ mới sinh, đạo diễn Ngũ nhờ kinh tế dồi dào, mắt không cần chớp, lập tức mang về ba bốn quyển ‘Bách khoa toàn thư’, ‘Mười vạn câu hỏi tại sao’, ‘Chị đại điều kể cổ sự lịch sử’, nghiêng người nằm trong phòng, nói cho Triển Chiêu biết mục tiêu nhân sinh số một ở đây – phải có hiểu biết về thời hiện đại.

Triển Chiêu bị khí thế của anh mê hoặc, không tự chủ được cầm lên quyển sách bìa cứng giá một trăm hai mươi đồng làm từ hơn một trăm trang giấy đóng khuôn dán vào đều tăm tắp, thông thả lật xem từng trang, y trong đầu vẫn rất đơn thuần, lập tức bị nội dung trong sách thu hút.

Cảnh này rơi vào mắt Ngũ Kinh Hoàn – Ngự tiền hộ vệ trước đây mặc hồng sam, đầu đội mũ quan, không nói một lời, Ngự miều tay cầm Cự Khuyết hành hiệp trượng nghĩa, giờ đây mặc trên người áo bệnh nhân mỏng tang, tóc vất trên vai, điềm tĩnh xem sách ảnh bách khoa toàn thư nhĩ đồng – thật sự là dễ thương quá sức!

Mèo quả nhiên rất hiểu kỳ!

Đạo diễn Ngũ nỗ lực che dấu khuôn mặt biến dạng, nhớ tới bộ phim mới, mới cảm thấy chuyện lớn không ổn, liền gấp gấp nhắc nhở, không được đụng vào thứ lạ, không được nói chuyện với người lạ, không được ăn đồ người lạ đưa..... lải nhải lằng nhằng khiến Triển Chiêu đỡ khóc đỡ cười, sau cùng kết lại “Phải ngoan ngoan đợi tôi quay lại”, rồi vội vã rời đi.

Ngũ Kinh Hoàn chân trước vừa rời đi không bao lâu, có ‘người lạ’ chân sau đã bước vào.

Triển Chiêu nhớ lần trước khi tỉnh lại đó là nam nhân thứ hai y nhìn thấy, nói đầu y bị thương, gọi ‘đại phu’ đến kiểm tra, hại y không được động đây, phải ở trên cái thứ kỳ quái gì đó bị người ta quay qua quay lại, Ngũ Kinh Hoàn gọi cậu ta là “Triệu Mãn Thu”, bên cạnh còn có một nam nhân cao to hơn, toàn thân ăn vận một màu đen tuyền, Triển Chiêu nhện không được nhìn chăm chăm vào hai con bướm đen thui treo trên mặt người đó [là cái mắt kiếng đây Ạ =)))))))]

“Hey hey! Đầu tốt hơn chút nào không? Tôi đến thăm cậu đây!”

Tuy biết người này không có ác ý, nhưng Triển Chiêu nghe xong vẫn có chút kỳ quái, hoàn hồn lại nói: “Triệu huynh, Triển mỗ..... Triển Chiêu không tiện đứng đây, cảm ơn cậu đã tới thăm.” Lời nói có chút khách khí, nỗ lực học cách nói của người hiện đại.

“A Tử, đi tìm đồ cấm, còn đưa lưới trước tiên mang đi rửa!” Triệu Mãn Thu kéo ghế ‘két két’ ngồi xuống, người cao lớn bị sai sử cũng lặng lẽ làm theo, ai nhìn cũng thấy được quan hệ chủ tớ giữa hai người họ.

“Khụ! Cậu thật tên Triển Chiêu hả? Phụt, cha mẹ cậu chắc không phải fan trung thành của Bao thanh thiên chứ hả?”

Triển Chiêu từ lúc tới đây, vẫn luôn nghe không hiểu lời của Triệu Mãn Thu, chỉ “ừm” một tiếng đáp lại câu vừa này.

“Kinh Hoàn có nói với tôi rồi, cậu ở đây cũng xem như lắm tai lắm nạn, bị người đánh thành như vậy, sau ngày học ngoan một chút, thanh niên trẻ tuổi thì #\$\$&#\$\$&.....” Tính cách lải nhải của Triệu Mãn Thu có chút không hợp với khuôn mặt đó của hắn.

Triển Chiêu bắt đầu dĩ, đại thể biết Ngũ Kinh Hoàn đã nói lai lịch mình thế nào cho người này.

Diễn viên mới đến, vì tính tình hợp nhau, gần đây qua lại cũng không tệ, hôm đó vì phải lên núi tập diễn, bị thủ hạ của lão đại mà trước đây lơ trên chọc trúng nữ nhân của hắn ta giáo huấn, bị Ngũ Kinh Hoàn

bất gặp, vì đầu hình như bị đánh trúng, tỉnh lại thần trí có chút không rõ ràng, cho rằng bản thân vẫn còn đang đọc kịch bản.....

Triển hộ vệ chính nghĩa hành hiệp của phủ Khai Phong, bị chụp cho danh hiệu hỗn tiểu tử trẻ người non dạ đùa giỡn phụ nữ bị đánh hội đồng, lúc đó Ngũ Kinh Hoàn muốn y đọc theo, học thuộc đoạn thoại này, miễn cho khỏi quá mức kinh thế hãi tục, chính anh ta nói xong cũng muốn khóc, nhịn không được mắng bản thân, thật sự là một bộ phim rôm rả mà!

Triển Chiêu cười cười lơ đãng.

Triệu Mãn Thu uống miếng nước ngừng một lát, Triển Chiêu thừa cơ cười ôn nhuận trả lời: “Triệu huynh, khiến anh lo lắng rồi.”

Triệu Mãn Thu nghe xong nhìn thẳng y ngây ngốc nửa ngày mới mở miệng nói: “Cậu nói không chừng là tên nhóc tốt.” Nói xong lại haha cười lớn, cầm lấy dưa lưới đã được A Tử cắt gọt cẩn thận, bắt chuyện với Triển Chiêu.

“Tiểu tử Kinh Hoàn nhất định chưa nói với cậu chuyện của tôi!” Thấy Triển Chiêu lắc đầu lại nói: “Tôi với cậu ta là bạn thân mặc cùng cái quần mà lớn lên đây! Triệu gia – có nghe qua chưa? Nói rõ ra một chút cũng được, xí nghiệp Triệu thị, lão nhị của Triệu gia! Chính là tôi!” Triệu Mãn Thu nói xong mũi hếch lên cao cao. Hỗn tiểu tử! Chưa thấy qua đại nhân vật đứng không? Quý bá đại thiếu gia đi! Tiền đầu tư cho phim của Kinh Hoàn toàn bộ đều do bản thiếu gia tài trợ đó – vốn nghĩ bày ra chút uy thế này, nhưng Triển Chiêu một chút phản ứng cũng không có.

Triển Chiêu trước giờ đối mặt người khác không bao giờ phân biệt sang hèn giàu nghèo, gặp giàu không cúi gặp nghèo không khinh, huống hồ trước mặt là xí nghiệp Triệu thị chưa bao giờ nghe qua, nghĩ đơn thuần, chẳng lẽ đến thời này Triệu vẫn là quốc hộ? Chẳng lẽ người này là hậu duệ của Tống hoàng thượng? Phải xưng hán là Triệu vương gia sao?

Thần thái Triển Chiêu vẫn không thay đổi, nhìn thấy thần tình cổ quái của Triệu Mãn Thu, liền đơn giản đáp lại: “Thất lễ.”

Tên nhóc này không đơn giản, làm gì có ai nghe đến đại danh Triệu thị lại không kinh sợ, nền kinh tế Châu Á này hết bảy phần là do Triệu thị nắm trong tay. Thủ đoạn khi dễ người của Triệu Mãn Thu hướng vào Triển Chiêu như đánh vào vải bông, Triệu Mãn Thu lần đầu ăn phải thất bại không đánh mà thắng như vậy của Triển Chiêu, vừa ảo não vừa hưng phấn, đầu óc tên xấu xa này nhanh chóng xoay chuyển.

“Thiếu gia – A Tử sẽ tố cáo.” Tố cáo với Ngũ thiếu gia.

Người cao to bên cạnh khó có được mà mở miệng, không lên không xuống, ngấn ngứ một câu, nhưng Triệu Mãn Thu biết lời chưa nói tiếp theo của hắn.

“Được rồi được rồi! Người cái đồ phản bội!” Triệu Mãn Thu tuy thích đồng lõa làm việc xấu, nhưng sợ nhất vẫn là thủ đoạn chính người cổ linh tinh quái của Ngũ Kinh Hoàn.

“A! Hôm nay là ngày chọn diễn viên cho vai ‘Triển Chiêu’ phải không?” Triệu Mãn Thu đổi đề tài.

“Triển Chiêu?” Tại hạ?

“Ồ? Cậu không phải người trong đoàn phim mới sao? Sao lại không biết? Kinh Hoàn sắp tới sẽ đạo diễn bộ ‘Nam hiệp’, vai diễn chính là Triển Chiêu cùng tên cùng họ với cậu đó!” Triệu Mãn Thu thích nhất là làm to làm lớn, dùng nhãn thần ‘cậu là con nít gì cũng không biết sẽ không hiểu đâu nên tôi không tính toán với cậu’ mà nhìn y: “Hôm nay sẽ chọn ra xem ai là diễn viên chính đóng vai Triển Chiêu này..... cậu biết Kinh Hoàn không lâu, có lẽ không hiểu hết đâu, cậu ta đã lớn thành nam nhân to thể rồi, vẫn không sửa được sở thích si tình võ hiệp, huống hồ lần này còn là tìm người diễn cho vai Triển Chiêu mà cậu ta yêu nhất, cũng không khó hiểu vì sao lại thận trọng như vậy #\$%^&*..... (lược bỏ một ngàn chữ)” Sau đó nhị thiếu gia Triệu thị lấy thân phận là bạn nói khổ của đạo diễn Ngũ bắt đầu kể lại chuyện đạo diễn Ngũ yêu võ hiệp đến mức si tình thế nào.

Trong đầu Triển Chiêu chợt nhóang lên một cái, cả tâm trí vờn quanh mấy chữ ‘Triển Chiêu mà cậu ta yêu nhất’, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái.

Ngũ huynh chiếu cố Triễn Chiêu chẳng lẽ là vì liên quan đến việc sùng bái anh hùng.....? Hôm nay đã không còn Đại Tổng, Triễn Chiêu ở một nơi không đất dụng võ thế này, đã không còn là Triễn Chiêu mà anh biết nữa rồi.....

Triễn Chiêu nghĩ đến chuyện này, trong lòng bắt đầu thấy u ám. Triệu Mãn Thu vẫn lải nhải cái gì đó, toàn là những điều khó hiểu. Tâm tình y dần dần khó ở. Đột nhiên Triễn Chiêu biến sắc, ngồi bật dậy. Triệu Mãn Thu đang hứng chí thì bị cắt ngang, đang muốn hỏi thì cửa ‘oành’ một phát bị đá văng, năm sáu kẻ mặc vest đen lũ lượt kéo vào, tên đi đầu nhìn thấy Triệu Mãn Thu, la lớn: “Tìm thấy rồi!” Mấy người áo đen ‘loạt xoạt’ rút ra súng ống đạn dược.

A Tử hành động rất nhanh, la lớn “Thiếu gia cẩn thận”, rút súng ra bảo hộ Triệu Mãn Thu lui vào phòng vệ sinh, Triệu Mãn Thu nhìn thấy mấy người rút súng muốn bắn, tâm nói không xong, hồn tiểu tử kia còn ở đây!

Triễn Chiêu không biết súng đen đó là vật gì, chỉ cảm thấy không ổn. Mấy kẻ áo đen đều là dân chuyên nghiệp đã qua huấn luyện, đạn bắn ra đều hướng về phía ba người Triễn Chiêu. Nhưng khi cách bọn họ chỉ còn một tấc, giữa lúc còn đang bóp cò có người còn nhanh hơn bọn chúng – Triễn Chiêu như kim điều (*diều hâu vàng) phi thân lên rồi rơi lại xuống đất, lòng bàn tay ngưng lực, xuất ra một luồng lực tinh xảo vỗ vào cạnh giường, giường bệnh nặng hơn 100 cân cứ như vậy ‘rầm rầm’ bị đánh bật dựng lên, mọi người chỉ thấy một vật thể trắng toát xuất hiện giữa không trung, còn mười mấy viên đạn ‘phốc phốc’ lần lượt găm vào giường nệm.

Đợi mọi người nhìn rõ mới cảm thấy kinh hoàng. Súng trong tay đều dừng lại. Triễn Chiêu lại phóng lên đưa tay ra, bát phương nhất thức, ‘thịch thịch’ ‘phanh phanh’, tiếng vật thể lần lượt bị vung lên ném xuống, là mấy quyển bách khoa bìa cứng nặng ba cân bị Triễn Chiêu dùng dễ dàng như ám khí, âm thanh nện vào đầu rồi đầu nện vào đất vang lên như tấu nhạc.

Từ lúc xông vào, giơ súng, nằm xuống, chỉ kéo dài vồn vẹn trong thời gian rất ngắn. Triệu Mãn Thu vẫn được A Tử ôm trong lòng. Hai người đều trở mắt, trừng trừng nhìn cái giường bị dựng lên, vỏ đạn đầy phòng, đám người áo đen đầy đất, còn có Triễn Chiêu không chút thở dốc.

Triệu Mãn Thu là đời thứ hai đi nước ngoài du học, phản ứng đầu tiên là vỗ tay, giống như hoan hô khi xem phim ngoài rạp: “Perfect! Perfect!”

Triễn Chiêu đang cúi người kiểm tra mấy kẻ áo đen, nghe thế liền hỏi: “Triệu huynh, mấy người này là gì vậy? Còn anh lại là người nào?”

“Tôi mới muốn hỏi cậu là ai đó?! Huống hồ tôi không phải đã tự giới thiệu rồi sao!?” Triệu Mãn Thu nghe xong câu hỏi của Triễn Chiêu mới hồi phục lại như thường, nhin không được âm thầm mắng y!

Sau đó A Tử mới nói: “Thiếu gia, quây trong phòng của Triễn tiên sinh, Ngũ thiếu gia mà biết.....”

Triệu Mãn Thu co rụt lại ba thước.

“A a a a – nhanh nhanh nhanh gọi điện kêu người đến xử lý, đều là do mấy người, mấy người muốn đi tìm chết cũng không cần đến đây a! Đáng ghét!”

Triễn Chiêu nhìn Triệu Mãn Thu đập đập mấy ‘thị thể’ hôn mê bất tỉnh trút giận, không rõ lắm vì sao Triệu Mãn Thu kiêu ngạo lại sợ Ngũ Kinh Hoàn như vậy.

“A a a a a – Còn có dưa lưới của ta! Dưa lưới! Chưa ăn được miếng nào a a a!”

“.....”

“Ngoài lề”

Mã Lạp: Ngũ thiếu hiệp, bình thường người xuyên việt đến không phải đều cho người ta xem tivi thì nhanh hơn sao?

Ngũ thiếu hiệp đột nhiên phát điên: Cô không biết người hiện đại ăn mặc có bao nhiêu là hở hang hả! Cái gì mà vai nhỏ đáng yêu, váy ngắn lộ chân mê người, đến cả người dẫn chương trình cũng lộ đồ mà dẫn (ra là anh có xem), tôi làm sao có thể để mấy người đó ô nhiễm Miêu nhi của tôi!

Mã Lạp chà máu mũi nói nhỏ: nhưng hiện tại đa phần toàn là chương trình do anh đạo diễn.....

Ngũ thiếu hiệp là bảo đao chưa lão, sử dụng dây lưng uy vũ sinh phong, Mã Lạp liền bị tiêu diệt.

5. Chương 5

Hội trường tuyển diễn viên, qua mấy lần sàng lọc trước, đã loại bỏ chỉ còn lại mười người tham gia dự tuyển. Từ hơn một trăm còn lại mười, có thể xem như đều là những vị tinh anh có tài. Chỉ cho một vai diễn Triển Chiêu, phóng mắt nhìn sơ, người người nếu không phải anh tuấn đỉnh bạt hay chính khí hào nhiên thì cũng là thân thủ mạnh mẽ, nhìn kỹ nữa thì mỗi người đều có điểm độc đáo riêng.

‘Nam hiệp’, là bộ phim cổ trang lớn mà đạo diễn Ngũ coi trọng nhất – trước khi chuẩn bị đã tuyên truyền với giới truyền thông như vậy, đầu tư lớn nhất, thu hút nhiều người nhất, mà trừ vai Triển Chiêu, những vai khác đều là do những diễn viên quan trọng trong giới diễn nghệ thủ diễn, còn chưa bắt đầu tuyển chọn, trong hội trường đã nồng đậm sát khí hùng hực, người tham gia tuyển chọn khấn trương, đến cả ban đánh giá vạn người chọn một ánh mắt sắc bén cũng không dám sơ suất.

Chỉ có một người, đang ngồi nơi bàn đánh giá, thờ dài thườn thượt, người này chính là Ngũ Kinh Hoàn tùy hứng, kiên quyết, cố chấp, cường ngạnh trước khi quay xong phim ‘Tân truyền’ khiến người nghiêng ngựa đổ cũng không đợi ngừng lại nghỉ ngơi đã muốn quay tiếp phim mới ‘Nam hiệp’.

Tin tức phát ra, kịch bản đã xong, dựng cảnh đã lên, diễn viên phối hợp đã chọn, hiệp ước đã ký, đầu tư đã xoay xong, thiết bị đã đầu vào đầy, chỉ còn lại vai diễn giữ cửa Triển Chiêu, là có thể hùng hùng dũng dũng bắt đầu quay, tuy vậy, Ngũ Kinh Hoàn hồi hận rồi.

Anh thật muốn mặc kệ phim này mặc kệ mấy người này mặc kệ mấy việc này, chỉ muốn quay về bên cạnh Triển Chiêu chân chính, cứ như vậy cả đời cũng được... Cho nên anh đã lỡ nói, trước khi chọn diễn viên đã nói với bà chị Hồng Trùng, tổng ban trừ bị, chỉ có tám chữ: có thể hay không không cần đạo diễn, kết quả nhận lấy một trận rửa xả của nữ nhân mạnh mẽ này, khiến Ngũ Kinh Hoàn cảm nhận sâu sắc nữ nhân ‘khẩu bất trạch ngôn’ (*nói chuyện tùy tiện) còn thêm ‘móng tay dài nhọn’ thật sự rất đáng sợ.

Ngũ Kinh Hoàn thất bại, xoa lỗ tai đỏ hồng và đầu đang đau từng cơn, đề nghị với cô: “Chị Hồng, chị thật không diễn Lô đại tẩu sao?” Sau đó bị cô phóng tia tử quang chiếu thẳng chết đứng.

Sau đó là như vậy, trong khi mọi người thần kinh và cơ bắp căng cứng, chà tay chà chân chuẩn bị, chỉ có Ngũ Kinh Hoàn bị Hồng đại tỷ dùng ánh mắt hung ngoan cột cứng tại bàn đánh giá, tử khí lan tràn, hừng chí thiếu thốn.

Một góc hội trường đột nhiên náo động, Ngũ Kinh Hoàn ngẩng mắt nhìn, ra là Lê Đạo Dư tới, chỉ thấy một người mặc lam bào cổ trang như hạc giữa bầy gà thần nhiên đi tới, tóc dài còn giữ lại khi đóng ‘Tân truyền’ được cột lại bằng dải dây bạc, cài bằng phát quan, trong tay cầm kiếm dài, càng hiện rõ thập phần cổ vận (*cảm giác cổ trang), rõ ràng như từ sách đi ra.

Tuyển chọn diễn viên lần này, tổ phim không chuẩn bị phục trang đạo cụ gì cho người tham gia dự tuyển, thậm chí nội dung kịch bản cũng không hề lộ ra nửa phần, vì vậy lúc biểu diễn người tham gia đều là mỗi người mỗi kiểu mà thể hiện bản lĩnh, lớn mật thì mặc áo T-shirt diễn Triển Chiêu, có lòng hơn thì thân diễn công phu tay cầm kiếm gỗ, cẩn thận tỉ mỉ hơn, thì giống Lê Đạo Dư này, dương sai oai phong thế này, đi qua đoàn người, đi tới trước mặt Ngũ Kinh Hoàn, nhu thuận cất tiếng chào hỏi.

Ai cũng nói mưu ma chước quỷ không ai qua được con bạch thử, người khác thấy cậu ta thận trọng vì việc tuyển chọn vai diễn này, dùng hết tâm tư chuẩn bị phục trang đạo cụ, còn không dùng tư thế ‘tiểu Thiên

Vương' mà đến hội trường rất đúng giờ, càn hữu lễ đi thăm hỏi tiền bối, thật là diễn viên tốt đầy tài năng, nhưng trong mắt Ngũ Kinh Hoàn, tất cả đều thành một chữ 'tặc'.

Lê Đạo Dư vừa đến đã ăn mặc thành bộ dạng Triền Chiêu, giống như đánh phủ đầu lấy uy, nếu sớm một chút sẽ khiến đối thủ từ dư vị khẩn trương sẽ biến thành tập quán với áp lực, đến trễ một tí sẽ khiến đối thủ vốn đang khẩn trương sẽ không kịp tạo thành áp lực đối địch, chính tại trước lúc khai tuyển mười phút không dài không ngắn này xuất hiện, khiến địch thủ thấy khẩn trương vừa hết nhưng áp lực lại chưa kịp hòa hoãn, 'tặc'!

Hành động thứ hai, từ cửa vào suốt một đường chào hỏi những tiền bối quen biết, càn cùng đạo diễn Ngũ, nhân vật trung tâm của bộ phim, ra về quen biết thân thiết, trong đoàn phim càn làm ra vẻ phối hợp rất tốt, càn 'tặc' hơn!

Lúc gọt đẽo ra khối bảo thạch Lê Đạo Dư này từ 'Tân truyền', Ngũ Kinh Hoàn đã thấy người này tâm tư không đơn giản.

Lê Đạo Dư rất có quy củ cất tiếng: "Đạo diễn Ngũ, gần đây vẫn khỏe chứ, lần này lại phải mời anh chỉ giáo rồi!"

Ánh mắt gian tà của con chuột trong lòng Ngũ Kinh Hoàn híp lại, thầm nói 'sớm biết ngươi là con hồ ly thú vị rồi', nhưng nét mặt khỏe miệng lại cất cao giọng: "Không dám không dám."

Lê Đạo Dư được người đại diện dẫn sang một bên nghỉ ngơi chuẩn bị, không lâu sau, cuộc tuyển chọn bắt đầu –

Người tham gia đại khái đều đã xem nát 'Thất hiệp ngũ nghĩa' của Thạch Ngọc Côn, biểu diễn trong vòng mười phút để quyết định sinh tử, quá nửa là diễn các loại tiết mục "Bao Công ngộ tặc miêu, Triền Chiêu tiền đáp cứu", 'Triền Chiêu võ nghệ siêu quần đả ác đồ', 'Triền Chiêu hiến nghệ, quân tử ngự miếu'.....

Quy định thi đấu, có thể lựa chọn nhân viên trong hội trường để cùng diễn vai đối thủ, cũng may những người đến xem cũng là diễn viên phim, cũng là những người có kinh nghiệm lâu năm, lúc này chỉ cần chỉ đạo diễn xuất một chút đã có thể phối hợp diễn thuận lợi, khiến mọi người rất bội phục.

Mấy lời đánh giá như ưng mục như cự, lạc nhân như phát, cái gì mà bão tố, thân thủ, đọc rõ chữ, biểu đạt tâm tình, diện mạo..... chiếm chủ yếu, lại còn rất chi tiết, đánh giá rất tỉ mỉ, rất sợ hiểu sai vai diễn linh hồn này.

Chỉ có Ngũ Kinh Hoàn, tuyệt bút vung lên, phần đánh giá chủ yếu chi tiết thì trống trơn, chỉ kết lại mấy câu ngắn ngủi.

Trên đó là mấy câu như 'Mắt quá nhỏ miệng quá rộng eo quá to mũi quá tẹt', 'Chỉ biết lộn biết đánh không biết diễn', 'Nói chuyện quá thô tục, hành vi quá bất nhã'... càn độc hơn là đem tiết mục 'Triền Chiêu Nguyệt Hoa tại Mạt Hoa thôn luận võ đả hôn' của người ta phê xuống hai chữ 'Sắc phối'.

Nghỉ giải lao giữa buổi, Hồng đại tỷ bớt chút thời gian lấy quyển phê bình của đạo diễn Ngũ ra xem, tức sùi bọt mép, Ngũ Kinh Hoàn mắt hàm lệ nói quanh co, nhưng toàn là lời thật tình, Hồng đại tỷ bất đắc dĩ, phần hai buổi tuyển chọn lại tiếp tục.

Mấy tiết mục tiếp theo đa phần cũng chỉ lặp lại mấy cảnh cũ trước đó mà không có gì mới mẻ, mấy người trong ban quyết định cũng bắt đầu nhú chặt mày, Ngũ Kinh Hoàn ngáp mấy cái, biểu thị ra càn biếng nhác, trên hai ba tờ đánh giá chỉ viết hai chữ 'Lui xuống', cũng coi như hàm súc (kỳ thực anh nghĩ thì nhiều nhưng viết thì có 1 chữ).

Người cuối cùng, có lẽ đã tận lực an bài, Lê tiểu thiên vương biểu diễn cuối cùng, những người đánh giá lấy lại tinh thần, ngồi nghiêm chỉnh xem, Lê Đạo Dư lên sân khấu, ánh mắt đảo qua, dừng lại trên người đạo diễn Ngũ đang mơ màng buồn ngủ đưa tay xoa mặt.

Cười cười nói ra một câu: "Đại diễn Ngũ, có thể mời anh giả Bạch Ngọc Đường cùng tôi phối hợp diễn không?"

Hội trường yên lặng, lát sau xung quanh dần dần nổi lên tiếng thầm thì.

Lê tiểu thiên vương thật rất lớn mật!

Đại diễn Ngũ đạo diễn phim rất nhiều, cho dù là rất có tướng minh tinh cũng chưa từng có ý định trở thành chuyên nghiệp. (nhiều lắm là hi sinh bản thân làm thể thân cho mấy cảnh võ thuật diễn vài động tác thôi)

Đại diễn Ngũ ngọc lừng lẫy, không ngờ con hồ ly còn có chiêu này, chợt cười sáng lạn như hoa xuân, nói: “Có gì không thể?”

Hội trường ồ lên.

Truyện này tương đối khó dịch, mình đã rất cố gắng chuyển ngữ và Việt hóa hết khả năng, nhưng vì chỉ có một mình không có beta, khó tránh khỏi việc chủ quan trong cách hành văn và dùng từ, nên nếu có chỗ nào không hiểu, các bạn cứ chỉ ra nhé, mình sẽ cố gắng thay đổi câu văn và từ ngữ cho dễ hiểu hơn.

Và.... like phát ủng hộ nhé!

6. Chương 6

Hai người một cổ một kim, đứng giữa hội trường đối diện nhìn nhau.

Lê Đạo Dư Ngũ Kinh Hoàn trước nay chưa từng cùng diễn phim, người trước to gan, người sau gan to, nói cứng ra là thấy chiêu tiếp chiêu.

Đồng hồ tính thời gian bên dưới đài vừa nhảy, Lê Đạo Dư ổn định lại thần thái, mực như lặng tĩnh, chấp kiếm cúi chào, không hèn không kiêu, “Bạch thiếu hiệp, Triển mỗ đã thừa ướng, đích thân đến Hâm Không đảo lấy lại tam bảo bị trộm, hôm nay đổi lại người đáp ướng Triển mỗ, theo tại hạ đến phủ Khai Phong hoàn tam bảo nói lời xin lỗi.” Mở đầu này khiến người xem ánh mắt sáng lên, thái độ, khẩu khí, cử động đều càng khiến người ta cảm thấy người này là Triển Chiêu, nhưng với Ngũ Kinh Hoàn, đoạn thoại này vẫn chỉ là một cảnh diễn.

Ngũ Kinh Hoàn bày ra dáng vẻ lưu manh, chơi đùa với cây bút trong tay như đang chơi với quạt, không có vẻ gì là chính kinh, đầu tiên ‘hừ’ một tiếng, tiếng ‘hừ’ này không gấp cũng không nặng, như là thần nhiên đáp lại nhưng lại có mơ hồ khiêu khích, sau đó mới nói: “Triển đại nhân thật thú vị, vượt ngàn dặm mà đến, tìm Bạch gia gia nói đùa.”

“Việc này vốn là vậy, Bạch thiếu hiệp quý nhân hay quên.” ‘Triển Chiêu’ thần sắc không đổi.

“Triển Chiêu, người giấy trắng mực đen cũng không có, liền muốn Bạch gia gia người đến phủ Khai Phong bồi tội hoàn tam bảo, cái này, hoàn toàn không thể.”

“Tam bảo tùy tiện trộm sao có thể vô lễ vô bồi, Bạch thiếu hiệp, mọi việc phải suy nghĩ cẩn thận ba lần hẵng làm, đừng hứa hẹn suông.” ‘Triển Chiêu’ nắm chặt kiếm, ra vẻ giận dữ vì bị trêu chọc nhưng vẫn phải cố gắng nhịn xuống, Lê tiểu thiên vương biểu đạt rất tự nhiên, ban đánh giá đều âm thầm thêm vài phần tán thưởng.

Quay đầu lại nhìn, dù ăn mặc không giống, cũng không nhấn giọng, nhưng nhất cử nhất động của Ngũ Kinh Hoàn quả thực đều thể hiện rất sống động con lão thử vô lại, anh phát tay như đang phát vật áo, nghiêng rằng nghiêng lợi ngạo nghễ nói: “Ta quản người nghĩ ngợi ba hay bốn lần làm gì, thói miêu, nếu không phải Bạch gia gia nương tay, đại ca bọn họ giúp người, thì Hâm Không đảo cơ quan giăng đầy, tính toán chu toàn này, một con mèo như người sao có thể vượt qua!” Đây rõ ràng là lời nói đối không thềm chớp mắt, đầu bại không cam lòng, thoắt thác đến cùng, ngạo nghễ không chịu cúi đầu. Tất cả mọi người nhìn không được âm thầm lắc đầu, con bạch lão thử này đúng là tên đại vương xấu xa đến chết vẫn còn mạnh miệng. Hồng đại tỷ nhìn một màn này, lông mày nhíu chặt.

Lê tiểu thiên vương cũng âm thầm lú lười, ra Cẩm mao thử tính tình dĩ nhiên không được tự nhiên thế này, trong lòng càng kinh hãi vì kỹ thuật diễn xuất của đạo diễn Ngũ, trừ phần mở đầu, lời thoại tiếp theo không tự chủ được bị bạch lão thử của Ngũ Kinh Hoàn dắt mũi đi, không khỏi hoảng hốt, đầu gấp gáp quay tới qua lui, cấp bách đứng lùi lại, nhưng cảm thấy hô hấp loạn động, muốn mở miệng phải cố gắng dè xuống mới được.

“Bạch thiếu hiệp rõ ràng là không chịu nhận lỗi, Triển mỗ bất đắc dĩ, đành dùng Cự Khuyết mời người vậy!” ‘Triển Chiêu’ thấp giọng nói, biểu tình lạnh lùng, khởi động chiêu thức, cổ kiếm xuất vỏ, vẽ nên một đạo ngân quang, chỉ thẳng Bạch Ngọc Đường, người bên ngoài nhìn vào đều hô to ‘tuần dật tuyệt đẹp’.

‘Bạch Ngọc Đường’ cười ha ha, ngồi bút bay lượn, phát ra âm thanh ‘vút vút’ rồi dừng lại, tư thái tiêu sái hoa mỹ, giống như thật sự đang cầm Họa Ảnh nơi tay, “Sợ người sao! Để ta xem, là mèo con bắt chuột, hay là chuột cắn mèo!”

Hai người trên đài giằng co, không khí trầm lặng nổi lên –

“Hay!” Một vị trong ban đánh giá lớn tiếng hô to, vừa đúng lúc mười phút kết thúc.

Lê Đạo Dư thu tay, mỉm cười ổn định, nói với Ngũ Kinh Hoàn “Đạo diễn Ngũ, đa tạ phối hợp!” Khiêm tốn khẽ cúi chào với người dưới đài rồi lui xuống, nhưng bên trong áo mồ hôi lạnh đã ướt đầy lưng.

Đoàn người lúc này mới hoàn hồn, tiếng vỗ tay vang lên như sấm, trong lúc không phát giác đã bị màn diễn của hai người thu hút đến xuất thần, mọi người đều cực kỳ kính phục, có một số người tham gia dự tuyển đã trực tiếp từ bỏ rời đi, mọi người đều nói vai Triển Chiêu coi như Lê Đạo Dư đã định sẽ nắm trong tay.

Ban đánh giá quay lại phòng làm việc thảo luận quyết định, đa phần đều khen ngợi kỹ thuật diễn xuất của Lê Đạo Dư đã có tiến bộ rõ rệt, càng tăng thêm tinh xảo, người khác khó mà so được, một người đánh giá còn đang vui mừng, quay đầu hỏi chị Hồng, mới cảm thấy cô trầm lặng một cách kỳ quái.

“Chị Hồng, chọn Lê Đạo Dư đi, chị xem diễn xuất của cậu ấy, hấp dẫn ánh mắt biết bao!”

Hồng Trừng nhíu chặt mày, xì cười ra tiếng, nói chẳng chút vui mừng: “Anh xác định là kỹ thuật diễn xuất của cậu ta thu hút ánh mắt người xem sao?” Bày ra bộ dạng không chịu nổi cái nhìn thiên cận, lại nói: “Trừ lúc bắt đầu, sau đó Triển Chiêu của Lê Đạo Dư hoàn toàn bị con chuột chết đó dắt mũi đi! Rõ ràng thu hút ánh mắt người xem là Bạch Ngọc Đường!”

Mọi người kinh ngạc, hơn mười con mắt mở lớn quay lại nhìn tên gia hỏa đang nhếch mép cười đắc ý.

Hồng Trừng giận dữ: “Ngũ Kinh Hoàn, cậu đang làm cái quỷ gì vậy? Lê Đạo Dư mặt tốt dáng tốt diễn cũng hợp tính cách của Triển Chiêu, bị cậu làm càn như vậy, một lần như vậy, hai lần như vậy, nếu sau này cũng là như vậy, mọi người thẳng thắn khỏi diễn cái gì mà ‘Nam hiệp’, đổi thành diễn ‘Cẩm mao thử’ cho rồi!”

Ngũ Kinh Hoàn vẫn như cũ cười hi ha: “Chị Hồng, nếu không thử thăm dò sâu cạn của cậu ta, chị sao biết thực lực của cậu ta thế nào, nhìn xem, em bắt quá chỉ thử một tí, haha, quả nhiên vẫn còn rất non.....”

Mọi người thầm khen đạo diễn Ngũ bản lĩnh cao cường, biết đạo diễn biết diễn xuất, chị Hồng hỏa nhãn kim tinh, biết rõ cái này có chỗ nào là bản lĩnh của Ngũ Kinh Hoàn, rõ ràng là tính tình ác liệt của cậu ta.

“Hơn nữa, tính cách diễn của cậu ta có chỗ nào giống Triển Chiêu?” Ngũ Kinh Hoàn lại nói, mọi người hai mặt nhìn nhau, lại hỏi: “Sao lại không giống?”

“Chỉ giống một nửa! Mọi người đều biết, Triển Chiêu võ nghệ siêu quần, hiệp nghĩa khiêm tốn, lại ôn nhu như nước, cử chỉ lời nói đều nho nhã lễ độ, thế nhưng mọi người lại quên, Triển Chiêu là người, không thể luôn ôn hòa mở nhạt như vậy, tính cách y tuy tốt, nhưng thân thù có phân, đối người khác cận thủ vu lễ, nhưng đối người quen thân, không tránh khỏi đùa giỡn thân thiết, Triển Chiêu tuy không thích cách hành sự quỷ quyệt của Bạch Ngọc Đường, nhưng lại thưởng thức sự phá vu tử lý (*không để ý đạo lý thường tình) của hắn, ngưỡng mộ sự tiêu sái tự tại của hắn, trong lòng muốn cùng hắn kết giao, nếu giống Bạch Ngọc Đường vô lại như vậy, Triển Chiêu chân chính quyết sẽ không tiếp tục cung kính nghiêm nghị như vậy, quyết phải kéo Bạch Ngọc Đường theo y quay về.....” Ngũ Kinh Hoàn chậm rãi nói, mục quang khoan thai

vô định, như là đang hồi tưởng, như là đang hoài niệm, khoe môi nhếch lên, yên tĩnh thoải mái đến mức so với người vừa nãy như là hai người.

Mọi người hiểu rõ, ra Ngũ Kinh Hoàn ‘yêu’ Triển Chiêu thấu triệt đến thế này, một người hiểu kỳ hời: “Vây Triển Chiêu chân chính sẽ phản ứng thế nào?”

Ngũ Kinh Hoàn cười hì hì, buồn cười lại bất đắc dĩ nói: “Anh quên danh xưng ‘Nam hiệp’ của y từ đâu mà có rồi sao? Triển Chiêu thiếu thời lang bạt giang hồ, tiếp xúc biết bao thảo mãng (*dân gian, giang hồ), khó tránh khỏi việc học được những lời thô tục khiếm nhã, tuy nhiên y tính tình vốn rất tốt, qua thời gian đã dần thu liễm, nhưng lúc đó đang lúc trai tráng, Bạch Ngọc Đường tranh hơn thua như thế sao có thể không kích nhiệt huyết bí nhiên của y, y đương nhiên sẽ nhịn không được mà mắng to: “Hay cho con chuột chết người! Da mặt dày như tường thành, Triển Chiêu dùng lời tốt khuyên người lại không chịu uống rượu kính thanh bạc, vậy cho người thưởng thức Cự Khuyết cay xè vậy! Triển Chiêu liền thay lệnh tôn Lô huynh giáo huấn con chuột con không có tiến bộ nhà người!”

Ngũ Kinh Hoàn học cực kỳ giống, tựa như anh tận mắt thấy (thực tế là anh đã tận mắt thấy qua), mọi người ghen hòng nhìn trân trối, Ngũ Kinh Hoàn nhìn thấy cười ngã trước ngã sau, liền nói, các anh xem, Triển Chiêu cũng là một người rất thú vị đúng không!

Náo loạn một hồi, lại quay về chủ đề chính, Lê tiểu thiên vương vốn đứng đầu, bị Ngũ Kinh Hoàn một lời vạch trần, trong nháy mắt rơi xuống cuối cùng, mọi người đồng một câu tây một câu, chút chút chít chít thăm thăm thì thì chậm chạp mãi chưa đưa ra được quyết định, Hồng Trùng thấy ánh mắt gian tà đảo tới đảo lui của Ngũ Kinh Hoàn, thở dài nói: “Nói đi, cậu lại có ý đồ quỷ gì rồi?”

Ngũ Kinh Hoàn cười hì hì: “Chị Hồng anh minh, tôi là muốn... phim này có thể kéo dài thêm nửa tháng không? Người được chọn cho vai Triển Chiêu chắc chắn sẽ khiến mọi người vừa lòng.”

Hồng đại tỷ bất đắc dĩ phê chuẩn, mọi người nghe hai người đứng đầu nói vậy cũng bày tỏ thái độ không dị nghị.

Cuộc tuyển chọn diễn viên lớn lần này, cuối cùng là dùng rổ tre mức nước.

Người dự thi nghĩ, đến cả Lê tiểu thiên vương xuất sắc như vậy cũng không vào nổi vòng trong, trong lòng cũng không có gì không phục.

Chỉ có một người, trường sam lam sắc bị xé rách, oán hận không cam lòng...

7. Chương 7

Triệu gia tài đại khí thô (*có tiền có thế lực), cũng có thể do những kẻ đến đột kích đã ẩn dấu hành tung, phòng bệnh trong này tình hình rất thảm liệt, nhưng bên ngoài đều không hề hay biết, Triệu nhị thiếu gia điện thoại một cú, rất nhiều người từ cửa sau bệnh viện vô thanh vô tức lên vào, đắp đất rồi đắp đất, quét tường rồi quét tường, cắt dưa lưới rồi cắt dưa lưới, quét bụi rồi quét bụi, mấy người mặc áo đen đã hôn mê cũng được đóng gói cùng cái giường gãy đem đi.

Triệu nhị thiếu gia trở một ngón điều khiển từ xa, lúc nhìn bốn đại hán mỗi người một góc nâng giường đi, vẻ mặt cổ quái, giường mới sau khi được đem vào đặt đúng chỗ, Triệu nhị thiếu gia mới bước qua, lặng lẽ hét một tiếng, một giường vỡ lên mặt giường, sau đó nước mắt ròng ròng chảy đầy mặt, giường lớn trăm cân không chút suy suyễn.

Triệu nhị thiếu gia xoa xoa mu bàn tay đau nhức, nhìn Triển Chiêu đang thu thập lại mấy cuốn bách khoa toàn thư vừa nãy bị xem như vũ khí, tựa hồ cực kỳ thích mấy cuốn này, dùng tay chà lại chà mấy chỗ bị rách ngoài bìa.

Chẳng lẽ Triển Chiêu là đại lực sĩ? Vây kẻ khiến cậu ta bị thương thành thế này sợ là phần tử khủng bố xã hội đen a..... Triệu nhị thiếu gia nhịn không được rung mình sợ hãi.

Chờ đến khi mọi thứ trong phòng đều trở về tình trạng cũ, Triệu nhị thiếu gia còn đang ở nơi không thấy tới dùng máy làm sạch không khí xịn của Đài Loan xịt xịt, nói cho đẹp là không khí càng trong lành thì thân thể càng thư thái, thực chất là hy vọng trước khi Ngũ Kinh Hoàn đến có thể khiến cho mùi sơn nhàn nhạt trong phòng biến mất.

Cuối cùng, Triệu nhị thiếu gia cẩn thận dò xét, bề mặt tường quá mới cần làm tối một chút, giường quá ngăn nắp cần lăn qua lăn lại hai ba lần, rồi mới đại công cáo thành, mọi người thối lui hết, sạch sẽ gọn gàng.

Triệu Mãn Thu đắc ý trong lòng, thoải mái ngồi yên, miếng dưa lưới mọng nước vừa định vào miệng, cửa đột nhiên rầm một cái mở ra, một người bước nhanh như lưu tinh đi tới, Triệu Mãn Thu chưa kịp phòng bị, tay run lên hai cái, dưa lưới rớt xuống đất, khóc không ra nước mắt.

“Anh hai, có chuẩn mực tí coi! Đi toilet cũng cần gõ cửa đó!”

Ngũ Kinh Hoàn theo lời, ngón tay cong lại cốc cốc vô đầu hấn, Triệu Mãn Thu gào lên một tiếng, nhìn anh thuận tay đem một nửa dưa lưới trên bàn bỏ vô miệng giải khát, nước mắt xém chút trào ra.

Ngũ Kinh Hoàn khi dễ đủ rồi, nhớ ra việc hôm nay, quay đầu định nói với Triển Chiêu, mắt vừa nhìn, bắt đầu cảm thấy không đúng.

Triển Chiêu bị Ngũ Kinh Hoàn mặc danh kỳ diệu nhìn chằm chằm, ánh mắt quan sát quá mức rõ ràng, từ trên xuống dưới quét mấy lần, giống như từ trong ra ngoài đều bị nhìn thấu, đột nhiên cảm thấy ngồi không yên, thấp giọng hỏi: “Ngũ huynh..... có gì chỉ giáo sao?”

Ngũ Kinh Hoàn không trả lời, lại nhìn xung quanh, đưa mũi hít hít, Triệu Mãn Thu thấy hành động này, trong lòng thất kinh thấy không ổn, đang định từ sau lưng chuồn êm ra ngoài, Ngũ Kinh Hoàn đột nhiên hét lớn: “Triệu Mãn Thu cậu đứng lại đó cho tôi!”

Triệu Mãn Thu hoảng hốt càng muốn chạy, Ngũ Kinh Hoàn từ phía sau phóng nhanh ra một vật nhỏ, vừa vịn đánh vào khớp gối của Triệu Mãn Thu, khiến cậu ta ngã sòng xoài đầu tay chân phân thành năm hướng nằm trên đất, vật nhỏ lăn tròn trên đất, lăn đến mũi Triệu Mãn Thu mới dừng lại, thì ra là một đồng xu hoa mai.

Ngũ Kinh Hoàn vẻ mặt rất không vui vẻ: “Tôi đã cảnh cáo cậu rồi mà, cậu lần này lại đụng vô tên gia hỏa nào nữa hả!”

Triệu Mãn Thu nằm trên đất âm thầm mắng hay cho cái tên mắt trộm mũi trộm nhà người, mới cười cười bò lên nói: “Cái này... còn không phải là vụ làm ăn lần trước sao! Người ta không cẩn thận đoạt mất vụ làm ăn của Vũ Tập Minh, cùng tập đoàn Âu Dương ký hợp đồng năm trăm vạn đô..... haha..... ai biết cái tên Vũ Tập Minh đó mắt nhỏ mũi nhỏ thế này đâu.....”

Triệu gia thế lực to lớn, bạch đạo hắc đạo đều có giao thiệp, Triệu gia lão đại quản lý bên bạch đạo, tay chân lợi hại có danh xưng ngân lang, lão nhị quản lý hắc đạo, thủ đoạn giở trò đầy mình, có danh xưng bạch nhãn lang, tên tuổi Triệu Mãn Thu trên giang hồ có biết bao kẻ hận thấu xương, nhìn thấy chỉ hận không thể lột da chặt xương, cầm súng cảnh cáo tuốt dao đe dọa đều đã gặp qua, Triệu Mãn Thu so với thỏ còn giảo hơn, nơi ẩn thân không chỉ có vài ba cái hang, bình thường đã trốn muốn tìm cũng tìm không ra, chỉ với một người là có chạy cũng không thoát, cậu bạn thân Ngũ Kinh Hoàn của Triệu Mãn Thu, cái gì vây đánh cái gì bắt cóc, thấy riết cũng thành quen không trách được, Ngũ Kinh Hoàn từng thầm nghĩ, nếu không phải Bạch gia gia thân thủ chưa quên, có khi với tư cách bạn thân của Triệu Mãn Thu đã sớm chết mấy lần rồi.

Triệu Mãn Thu ủy khuất nói: “Cậu xem, lần này cũng đâu có sao đâu!”

Ngũ Kinh Hoàn cực kỳ giận dữ, hai tay nhanh như chớp kéo Triển Chiêu qua, Triển Chiêu động tác cũng nhanh theo trực giác giơ tay ngăn trở, một tới một lui bắt đầu dùng mấy chiêu cầm nã thủ mà đánh.

“Triển Chiêu yên tĩnh!” Ngũ Kinh Hoàn mày nhướn chặt, đột nhiên hét lớn, Triển Chiêu vừa ngừng lại liền bị anh dùng một tay khóa chặt hai tay, một tay hướng phía sau tìm tìm, nút buộc áo bị kéo ra ngoài, áo bệnh nhân trên người bị kéo xuống.

Triệu Mãn Thu ngây ngốc nhìn bà vai xinh đẹp cùng xương quai xanh phân minh lộ ra bên ngoài của Triển Chiêu, đang định huyết gió một cái, đã bị vết hồng trên băng gạc hấp dẫn...

“Cậu còn nói không sao! Thương của cậu ấy bị rách ra rồi cậu có biết không! Triệu Mãn Thu, bản lĩnh gây sự liên lụy người khác của cậu thật giỏi!” anh từng chữ nghiêm nghị, vừa nói vừa nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ngũ huynh, Triển Chiêu không ngại.....” Triển Chiêu chưa từng bị đối đãi thế này, mặt nổi lên tầng hồng nhàn nhạt, muốn nhanh chóng kéo tay về, lại nói: “Cũng may Triệu huynh không bị thương, Ngũ huynh cũng đừng trách anh ấy nữa.”

“Cậu, cậu, cậu sao lại vì người khác mà không tiếc bản thân nữa hả! Biết rõ thương cũ mang bệnh, hành động đột ngột sẽ khiến thân thể càng thêm hủy hoại, hiện tại còn mang thêm thương mới, thương mới không dưỡng làm sao mà hết, khiến người, khiến tôi.....” Ngũ Kinh Hoàn đột nhiên cảm thấy vừa tức giận vừa bất đắc dĩ, đau lòng không chịu nổi, nhớ lại trước đây, khẩu khí càng gấp, không phát giác ra đã dùng lời lẽ của ‘trước đây’, Triệu Mãn Thu đứng bên cạnh nghe cảm thấy cực cổ quái.

“Ngũ huynh..... người.....” Triển Chiêu cũng từ từ dâng lên cảm giác phản kháng, trừng mắt muốn hỏi.

Ngũ Kinh Hoàn soạt cái đứng lên, bỏ lại một câu “Tôi đi tìm bác sĩ”, thần sắc mờ mịt, như tên bắn ra ngoài.

A Tử nâng Triệu Mãn Thu đang ngơ ngác dậy, Triển Chiêu chậm rãi cột lại dây áo, yên lặng một hồi, sau đó nói: “Ngũ huynh, thật là một người tốt...” Triệu Mãn Thu nghe xong nhìn qua, ngơ ngác đáp lại “Ừ”, nhìn thấy Triển Chiêu khuôn mặt trắng bệch, trên môi nở một nụ cười, khe khẽ nói: “Thật giống một người bạn tốt trong ‘quá khứ’ của Triển Chiêu.” Trong lời nói, tựa hồ có rất nhiều tưởng niệm, càng nhiều hơn chính là thương cảm.

Ngọc Đường, nguyên lai Triển Chiêu nhớ người, đã đến mức nhìn bóng cũng chịu không nổi.

Nguyên lai, đây chính là,

Tương hận bất như triều hữu tín, tương tư thủy giác hải phi thâm.

8. Chương 8

Bác sĩ đến xem, thương của Triển Chiêu bị rách ra, lại vận động mạnh, máu chảy rất nhiều, băng gạc bị thấm đỏ thẫm khiến Ngũ Kinh Hoàn cảm thấy cực kỳ chói mắt, cũng may vết rách không nặng, không cần phải khâu lại, bác sĩ lão luyện bôi lại thuốc mỡ, lại thay băng gạc mới, dặn dò phải tĩnh dưỡng rồi đi.

Ngũ Kinh Hoàn nghe xong thở phào nhẹ nhõm, cứ nghĩ thương nghiêm trọng đến mức phải cắt chỉ, kéo da, bôi thuốc, đâm thịt, khâu lại, dù có bôi thuốc tề Ngũ Kinh Hoàn cũng không nỡ để con mèo này phải chịu đựng.

Ngũ Kinh Hoàn từ lúc tìm bác sĩ đến, cứ một mực nặng nề không nói, Triệu nhị thiếu gia không chịu nổi bầu không khí này, thừa dịp nhận được điện thoại gọi hồn của Triệu đại thiếu gia, lấy cớ chuẩn bị, chạy ra cửa, đột nhiên nhớ lại, quay đầu hỏi Triển Chiêu: “Cậu có muốn làm bảo tiêu của tôi không?”

A Tử phản ứng nhanh, lúc lửa địa ngục từ sau lưng Ngũ Kinh Hoàn bùng lên, đem Triệu nhị thiếu gia không biết nhìn mặt đoán ý nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tối hôm ấy, cô y tá mang cơm đến, Triển Chiêu tựa hồ vẫn chưa quen trang phục thế này, đầu cúi mặt đỏ nói tiếng cảm ơn nhận phần ăn, cô y tá thích chàng thanh niên đẹp trai thẹn thùng này nên duyên dáng nói tiếng không có chi, thuận tay mở đèn trong phòng, nhón chân cao cao bước đi xa.

Triển Chiêu cầm chén đũa, bị áp lực yên tĩnh trong này khiến không còn muốn ăn, cầm đũa tre vệ sinh lên thì ngừng lại, thở dài hỏi: “Ngũ huynh, bữa tối vẫn chưa dùng phải không, hay là nhờ y tá cô nương mang thêm một phần nữa?”

Ngũ Kinh Hoàn mặt không biểu tình, chỉ nói: “Cậu ăn đi, tôi không đói.”

Triển Chiêu thấy anh như vậy, trong lòng đột nhiên cảm thấy khó chịu, sắc mặt trầm xuống, khẩu khí nặng nề, nghiêm túc nói: “Ngũ huynh không đói, Triển Chiêu cũng vô tâm dùng bữa, không ai dùng cơm, đành ủy khuất y tá cô nương mang đi vậy!” Tay vừa định nhấn nút gọi liền bị Ngũ Kinh Hoàn nắm lấy.

“Chậm đã!..... Cậu, cậu... rồi rồi rồi.....” Ngũ Kinh Hoàn biết sự lãnh đạm của mình phụ hão tâm của Triển Chiêu, sắc mặt hòa hoãn, thở dài ba cái liền, than thở đúng là chuột không thoát khỏi móng vuốt mèo, mỗi lần Triển Chiêu bắt đắc dĩ, dù hữu ý hay vô ý, dấm nhẹ hay dấm nặng gì cũng đều là tử huyết của Bạch Ngọc Đường.

“Vậy Triển Chiêu mời.....”

“Ăn cũng có bao nhiêu đâu, hai người đều ăn cũng không thiếu, vậy phần cơm tối này chúng ta cùng chia ra ăn!” Ngũ Kinh Hoàn lấy đĩa tre vệ sinh trong tay Triển Chiêu, trong mấy món ăn nhẹ Ngũ Kinh Hoàn lựa ra món Triển Chiêu thích ăn lại hợp khẩu vị đưa đến miệng Triển Chiêu.

Triển Chiêu kinh ngạc, mở miệng muốn cự tuyệt, thì bị Ngũ Kinh Hoàn thuận thế đưa vào.

Ngũ Kinh Hoàn thần sắc tự nhiên, không hề ngại việc có thể dính nước bọt của Triển Chiêu, đầu đĩa chuyển hướng gấp miếng hành tây cho vào miệng mình.

Triển Chiêu trong miệng còn nửa miếng thức ăn chưa kịp nuốt vào, nhìn cử động của Ngũ Kinh Hoàn, la lên ‘a’, Ngũ Kinh Hoàn đưa mắt nhìn đôi mắt mở lớn như sắp rớt ra ngoài của y, cười nói: “Ra cơm bệnh viện cũng không khó ăn như tưởng tượng, ăn thêm miếng nữa, a~”

“Đợi.....”

“Cà rốt tốt, ăn nhiều một chút, lại.”

“Ngũ..... Ô.....”

Ngũ Kinh Hoàn đương nhiên đã có luyện qua, cậu một miếng tôi một miếng, dứt vừa đúng vừa đủ, khiến tiếng kháng cự của Triển Chiêu không nói ra được, cũng không để cho y bị ghen.

Cái này, cái này gọi là gì vậy!!? Thân, thân, thân thiết sao!? Hay hay hay là người ở đây đều biểu đạt hảo tâm theo cách này? Đầu Triển Chiêu nóng đến muốn chóng mặt, trong lòng lấp lập.

Triển Chiêu cũng không có thói quen cùng ‘người khác’ thân mật như vậy, nét mặt lúng túng, Ngũ Kinh Hoàn lại dùng chiêu cũ, Triển Chiêu nhanh chóng đưa tay che miệng, phiền muộn nhanh la lên: “Mì! (Chậm)” [anh còn đang ngậm đồ ăn nên nói bị ngọng]

Ngũ Kinh Hoàn dừng động tác, cười hì hì: “Mì? Cậu muốn ăn mì sao? Bệnh viện chỉ có cơm, hôm nào lại đưa cậu đi ăn mì ngon! Phụt...”

Triển Chiêu mặt đỏ hồng, không biết là tức giận hay xấu hổ, buồn bực Ngũ Kinh Hoàn xấu tính, rõ ràng biết ý của y còn đi xuyên tạc.

“Không chọc cậu nữa, tôi thật no rồi, cậu ăn đi!” Ngũ Kinh Hoàn đưa đĩa qua, Triển Chiêu miêu bị anh chọc lông sấp xù ra rồi, khoe mắt đỏ hồng, nếu còn chọc nữa, sợ sẽ bị đập à, tính tình không thay đổi chút nào.....

Đôi môi Triển Chiêu hết đóng lại mở vẫn không biết phản bác cái gì, vừa mở miệng, nhanh tay giứt lại đôi đĩa rau rĩ ăn, đôi mắt nhìn lên bàn ăn, ăn vài miếng mới biết, Ngũ Kinh Hoàn đã đem mấy món y không thích quét sạch.

Ngũ Kinh Hoàn nhìn trước mắt, cảm thấy đối phương như con mèo nhỏ giận dỗi, lòng nổi lên cảm giác yêu thương. Hòa hoãn một lát, mở miệng: “Lời Triệu Mãn Thu cậu đừng xem là thật, con người cậu ta thích làm loạn, sau này cách cậu ta xa xa tốt hơn.”

Triển Chiêu cẩn thận nuốt xuống, ngẩng mắt lên hỏi lại: “Bảo tiêu... sao? Ra “Triệu thị xí nghiệp” là tiêu cục?”

Nhắc đến bạch nhân lang Triệu thị Ngũ Kinh Hoàn vẫn còn tức giận, nghe đến lời này của Triển Chiêu, khí thể vỡ tan tành, cười to ra tiếng nói: “Không, bảo tiêu thời nay không còn chỉ người hộ tiêu nữa.....” Nhưng

cũng có chút tương tự, thứ cần bảo hộ từ vật chuyển thành người, lại nói: “Nếu ví dụ, thì có chút giống hộ viện.”

“Hộ viện sao?” Triển Chiêu vẫn còn đang suy nghĩ thì bị Ngũ Kinh Hoàn cắt ngang: “Không cho phép! Triệu Mãn Thu gây chuyện quá nhiều, Triệu thị tài lớn thế lớn, sao không mời được bảo tiêu, không cần kéo Triển Chiêu cậu vào, đừng thấy A Tử như thế, bảy tám năm nay cũng bảo hộ Mãn Thu rất tốt, chân tay không thiếu miếng nào, lần sau cậu ta hỏi lại cậu, không được phép đáp ứng!”

Triển Chiêu bắt đầu dĩ thử dài, Ngũ Kinh Hoàn cường thế thật giống con bạch lão thử kia: “Triển Chiêu không không mà đến, cũng không thể tiếp tục không không mà sống.”

“Cái này cậu không cần lo lắng, tôi đã an bài tốt rồi, hiện tại cậu chỉ cần an tâm điều dưỡng cho tốt.”

“Có thể hỏi là việc gì không?”

Ngũ Kinh Hoàn lại cười: “Không phải là việc phóng hỏa giết người, cho cậu làm cũng không phải việc khó khăn gì, Triển Chiêu chỉ cần diễn vai Triển Chiêu là được rồi.”

Triển Chiêu vừa nghe, nhớ đến bộ phim ‘Nam hiệp’ Ngũ Kinh Hoàn đạo diễn Triệu Mãn Thu có nói qua.

Chẳng lẽ, là làm hí tử (*diễn viên theo cách nói thời xưa).....?

Đêm đó, Triển Chiêu nằm mơ, không gặp lâu cao trước giờ vẫn thấy, không gặp Bạch Ngọc Đường ban đêm xông vào Trùng Tiêu, không gặp mũi đao nhiễm đầy huyết, quanh thân mông lung, không biết là nơi nào, gió đêm khê thổi, Triển Chiêu kéo qua những lọn tóc phát phơ bay trước mắt, ánh trăng tròn vành vạnh che phủ màn trời.

Trên đầu đột nhiên lộ ra một cái đầu tròn tròn, người đó cất cao giọng: “Triển tiểu miêu! Nhanh lên đây! Bồi Bạch gia người nào!”

Triển Chiêu theo trực giác bắt đầu dĩ nói: “Rõ ràng là lão thử, lại thích phơi dưới ánh trăng.”

Cước bộ không chậm lại, thân hình nhảy lên, như chim yến bay giữa mây, nhẹ nhàng rơi lên mái ngói.

“Cái này mèo không hiểu đâu! Dưới trăng ngắm cảnh, phối cùng rượu ngon, thật là nhân sinh khoái hoạt! Đây! Người xem! Ta còn mang theo Nữ nhi hồng của Hãm Không đảo đến đây! Tiện nghi cho con mèo uống Trúc Diệp Thanh người rồi!”

“Bạch Ngọc...”

“Hay cho một bình Bạch Ngọc! Uống!” Bạch Ngọc Đường bưng bình, đưa qua chung rượu đã uống qua trong tay, đổ vào miệng Triển Chiêu.

Triển Chiêu bị hấn đổ vào đầy miệng đầy mắt, cả vật áo cũng bị dính ướt, phát tay mấy lần mới đẩy ra được, mặt ửng đỏ như bị rượu điểm son, Triển Chiêu trợn mắt nhìn hấn kỳ quái, Bạch Ngọc Đường sợ là đã uống mấy bình rồi, đã hơi ngà say, ha ha cười lớn: “Rượu ngon không? Nữ nhi hồng của Bạch gia gia!”

Triển Chiêu bắt đầu dĩ lấy khăn ra lau mặt, con bạch lão thử kể bên giống như bị điểm trúng huyết cười, cứ ha ha không ngừng, Triển Chiêu nhịn không được, xoay đầu lại nhìn tính nổi giận, cái kẻ đang nằm bò đó, khuôn mặt không còn vẻ thanh lệ tú mỹ, chỉ thấy hàng mày rậm của người đó nhướng lên, gương mặt cương nghị sắc bén như đao, đôi môi mỏng khê mở thấp giọng nói: “Triển Chiêu, người luôn khiến ta không bỏ xuống được.”

Triển Chiêu ngạc nhiên, xoay người liền tỉnh, phòng bệnh một mảnh u tịch, chỉ có tiếng hít thở, trong lòng bất chợt chỉ còn lại khoảng không, nhịp đập yếu ớt, y chớp chớp mắt, đôi môi khê khàng bật ra tên một người...

“Ngọc Đường.....?”

9. Chương 9

Ngay sau hôm tuyển chọn vai Triển Chiêu cho ‘Nam hiệp’, tin Lê Đạo Dư rớt đài ngoài ý muốn đã chiếm hơn nửa trang trên các tờ báo, paparazzi cũng thật lợi hại, còn đem cả ảnh Lê tiểu thiên vương trong trang phục Triển Chiêu hôm đó đặt kế tiêu đề, tựa đề kích thích ‘Đạo diễn Ngũ di tình biệt luyện, tìm Lê thị Triển Chiêu vỡ tan’ rất chói mắt, nội dung bên trong rất khoa trương, đại thể đều viết, Lê tiểu thiên vương từ khi bước vào con đường diễn xuất đến nay đều đối đạo diễn Ngũ ‘chỉ tử bất du’ (*đến chết không đổi), vì đạo diễn như cắt như gọt như mài như giũa, để sắm vai Triển Chiêu cũng phải dụng công thật lâu mới đến, nhưng đạo diễn Ngũ hôm đó thay đổi, có mới nói cũ, người yêu mới thần bí không biết là người nào, mọi người phỏng đoán, cũng có khả năng trong đó có liên quan đến hoạt động nội bộ. Lúc đó phóng viên phỏng vấn Lê thị, tiểu thiên vương phong thái tốt, mỉm cười nói rằng do bản thân kinh nghiệm không đủ, còn chờ nâng cao, Lê Đạo Dư sẽ chúc mừng người được đạo diễn lựa chọn, cũng sẽ học tập anh ấy, đại thể có lẽ phóng viên là người hâm mộ Lê thị, cảm thấy bất bình, cũng cảm thấy cảm động an ủi, Lê Đạo Dư tuy rớt đài nhưng nhận được nhiều yêu thương từ khán giả hơn, đại thể không hề suy giảm, có đài truyền hình khôn khéo, động tác cực nhanh, thừa thế ký hợp đồng với Lê Đạo Dư cho vai nam chính trong một bộ phim thần tượng mới, người trong cuộc cũng nói, Lê Đạo Dư hôm đó biểu hiện không tệ, có thể sẽ mời cậu tham gia diễn một vai trong vở ‘Nam hiệp’ tương lai, đây có thể gọi là ‘Tái ông thất mã yên chi phi phúc’. Lại nói thêm, bộ phim này không biết thể nào, lại kéo dài thời gian bấm máy thêm nửa tháng, khiến người mê phim của đạo diễn Ngũ lại mòn mỏi đợi chờ, hi vọng có thể là thiên thụ luyện mãi thành thép... Ngồi đếm ngày đóng máy.

Triệu nhị nhàn nhả xem báo, thấy tin Ngũ Kinh Hoàn ‘vứt chồng phụ tâm’, cấp tốc gọi điện cho đạo diễn Ngũ, điên cuồng chế giễu: “Ngũ Kinh Hoàn hay cho cái tên hoa hoa công tử cậu! Lần này đến cả nam nhân cũng dính vào! Lê Đạo Dư đáng thương! Ha ha ha! Người yêu mới kia có phải là người cùng tên cùng họ với Triển Chiêu không đó! Ha ha ha!”

Ngũ Kinh Hoàn còn đang bận rộn, cực kỳ bình tĩnh cúp điện thoại của Triệu nhị, Hồng đại tỷ kể bên hỏi một câu ai vậy, Ngũ Kinh Hoàn cười nói là một con chó điên, Hồng đại tỷ đáp lại điên cũng biết gọi điện thoại, Ngũ Kinh Hoàn lại đáp trên đời này việc kỳ quái gì mà chẳng có, hai người đối đáp một hồi thì ngừng, quay đầu lại làm việc của mình.

Vì phim có thêm nửa tháng chuẩn bị, Ngũ Kinh Hoàn lại đi xem cảnh dựng lần nữa, sửa lại sao cho giống kinh đô Đại Tống và Khai Phong, cả phòng Triển Chiêu bên trong phủ Khai Phong cũng giống y như trước đây. Nhà thiết kế mang y phục diễn đến, đạo diễn Ngũ lấy y phục Triển Chiêu ra, sửa lại nhỏ một chút, lại nhờ cô em phòng phục trang dùng lụa tơ tằm theo số đo đó may thêm mấy bộ lý y đưa riêng cho anh, cô em hiếu kỳ, hỏi đạo diễn Ngũ y phục dùng làm gì, đạo diễn Ngũ mặt không đổi sắc chỉ cười cười, nói dùng làm đồ ngủ rất thoải mái, cô em cũng không vạch trần, số đo mấy bộ lý y này rõ ràng không vừa với đạo diễn Ngũ.

Hồng Trừng đáng thương, phim này bị kéo dài, hành trình của cả đoàn phải bố trí lại, trong mấy diễn viên phụ cũng có ngôi sao lớn diễn viên lớn, dây mơ rễ má liên lụy nhiều người, Hồng đại tỷ cắn răng – gọi điện liên lạc thông báo xin lỗi bồi tội, quyết tâm nói với bản thân, lần sau, không, tuyệt đối không có lần sau, bất luận Ngũ Kinh Hoàn cầu xin thế nào, cô cũng không nghe.

Thời gian này Triển Chiêu còn dưỡng thương trong bệnh viện, có lẽ do từ nhỏ luyện võ, thêm nội lực điều tức, trong viện thong thả không bị quấy rối, Triệu nhị bị đạo diễn Ngũ hung dữ đe dọa, mang theo A Tử không biết trốn đi nơi nào, một thời gian ngắn không dám đến quây Triển Chiêu, người này không đến ngoại phạm không đến, Triển Chiêu trải qua khoảng thời gian càng thêm yên bình, bách khoa toàn thư xem cũng được bảy tám phần, thương cũng đã kết vảy.

Đạo diễn Ngũ tuy bận rộn vì vụ phim, nhưng ngày ngày đều chạy đến bệnh viện, cùng Triển Chiêu nói rất nhiều chuyện kì thú, miệng lưỡi lưu loát ngữ khí hài hước khiến người ta nghe đến nhập tâm, Triển Chiêu bị anh chọc cho cười nghiêng ngả.

Từ lúc vào viện đến nay đã được mười ngày, hôm nay vừa lúc cắt chỉ về nhà, Triển Chiêu không có nơi cư ngụ, Ngũ Kinh Hoàn không nói hai lời thu thập đồ dùng hằng ngày đã mua khi nằm viện của Triển Chiêu, gọi người về nhà, còn chồng sách bìa cứng xếp cao như núi đó, đạo diễn Ngũ thần thông, chỉ gọi một cú điện

thoại, chưa đầy một giây sau có mấy người đi vào, động tác thành thực, đóng gói mang đi, Triển Chiêu vừa nhìn, nhận ra mấy gương mặt này, ra là ‘tiểu nô lệ’ mà ‘hôm đó’ Triệu nhị gọi đến.

Từ lúc Triển Chiêu đến chỉ ở trong bệnh viện, đây là lần đầu ra ngoài, ngựa xe như nước, nhà cao tầng san sát, gần ngay trước mắt, Ngũ Kinh Hoàn lo lắng, liên tục nhìn qua Triển Chiêu, xe vừa mới đi đã liên tục hỏi, có chóng mặt hay không có muốn ói hay không có khó chịu hay không, Triển Chiêu khẽ cười nói: “Ngũ huynh không cần lo lắng, Triển Chiêu không ngại, cái này là xe ô tô đúng không, so với ngựa và xe ngựa quả thật an ổn lại nhanh hơn nhiều.” Ngũ Kinh Hoàn thở phào, xem ra bách khoa toàn thư ít nhiều cũng có công dụng, chung quy cũng giúp Triển Chiêu hiểu rất nhiều điều.

Ngũ Kinh Hoàn dẫn Triển Chiêu vào căn phòng đơn thân của anh, cửa vừa mở, đột nhiên có một bóng đen phóng tới, đầu Ngũ Kinh Hoàn bị bầu vào sinh đau la oai oái, ra là một con mèo xám Ba Tư lai Chinchilla, không chịu thả lỏng móng vuốt, kêu meo meo ủy khuất như muốn khóc.

Ngũ Kinh Hoàn một tay cầm hành lý, một tay ôm nó lên: “Ngoan ngoan ngoan, ta không phải về rồi sao!” Giống như cha đang cưng chiều đứa con yêu, hai má cọ cọ khuôn mặt mèo, cổ sức xin lỗi.

“Thật là chú mèo đáng yêu.” Triển Chiêu đứng bên cạnh nhìn thấy cười nói, nhận lấy bao đồ trong tay Ngũ Kinh Hoàn, để anh ôm con mèo nhỏ, chỉ thấy con mèo nhỏ không biết điều, vươn móng cào cào cổ anh, khiến Ngũ Kinh Hoàn hít một hơi la đau.

“Đúng rồi, mấy ngày nay tôi bận, sợ nó bị đói, nhờ chị thay tôi chăm sóc, sáng nay mới bị trả về, không ngờ mấy ngày không gặp, nó trở nên thích làm nũng thế này. Này! Buông tay!”

Chú mèo đáng yêu, Triển Chiêu vươn tay thử gãi gãi lưng nó, cứ tưởng sẽ bị nó cào lên tay, không ngờ chú mèo thế mà an tĩnh lại, Ngũ Kinh Hoàn cực kỳ kinh ngạc, con mèo nhỏ này trước đến giờ không thích người lạ, chỉ nhận một mình Ngũ Kinh Hoàn, đến cả chị Ngũ cũng hết cách với con mèo quái gở này, Triển Chiêu lớn mật đưa tay xoa xoa, nó còn phát ra tiếng ư ư ư có vẻ rất thoải mái.

Triển Chiêu không biết tính cách của con mèo con này, chỉ thấy nó nhu thuận ôn thuận, hỏi: “Mèo này tên gì?”

Ngũ Kinh Hoàn theo trực giác định mở miệng, lại đột nhiên im bặt, ‘khụ’ một tiếng, ấp úng trả lời: “Câu đoán!” Ôm mèo lại xách hành lý đi vào trong.

Triển Chiêu chớp mắt, tựa hồ nhìn thấy thần tình ngưng ngững của Ngũ Kinh Hoàn.

Ngũ Kinh Hoàn thầm mắng bản thân nhu nhược nhất gan.

Triển Chiêu, người muốn ta đáp lại thế nào,

Bạch Ngọc Đường thiên thiên niệm niệm biết bao lần, liền dùng tên của người gọi nó.

Lần này ta ly khai người, là gió, là mưa, là đêm tối; người cười lại cười, ta vẫy vẫy tay, một con đường tịch mịch liền phân thành hai đầu. (Phụ biệt – Trịnh Sầu Dư)

10. Chương 10

Ngũ Kinh Hoàn thu thập phòng cho khách, bá đạo đẩy Triển Chiêu muốn giúp ra ngoài cửa, phòng cho khách không đóng liền thấy được Triển Chiêu đang ở trong phòng khách cầm cây chọc chơi với mèo.

Triển Chiêu đoán không ra tên của con mèo, Ngũ Kinh Hoàn nhưng sống chết cũng không chịu tiết lộ, Triển Chiêu hiểu kỳ đem hết những tên có thể nghĩ ra được thử gọi, mèo con tựa hồ rất thích, cứ mỗi cái tên Triển Chiêu nói ra nó đều có phản ứng, y gọi một tiếng nó lại cao giọng meo một tiếng.

“Tiểu hoi? Đạp tuyết? Miên bố (*vải bông)? Trường mao (*lông dài)? Cao bính (*bánh ngọt)?

“Meo meo~ meo meo~ meo meo~ meo meo~ meo meo~ ”

“... Tiểu Bạch?”

“Meo meo~ ”

“... Tiểu Bạch...”

“Meo meo meo meo~ ”

“Thôi bỏ đi, gọi người Tiểu Bạch được không?”

“Meo meo~ ”

“Tiểu Bạch thật đáng yêu...”

Ngũ Kinh Hoàn dừng tay, từ phía sau nhìn chằm chằm bóng lưng Triển Chiêu, nghe y tỉnh té khê khàng gọi, nhìn không thấy thần tình, tim ầm ầm đau, than thở cũng không dám phát ra tiếng.

Con chuột Ngũ Kinh Hoàn thay đổi cuộc sống rồi vẫn còn mơ hồ, hôm sau tỉnh dậy, đầu tóc rối bời từ phòng đi ra, theo thói quen, cầm khay đựng thức ăn cho mèo mở miệng gọi: “Miêu nhi ~ Triển tiểu miêu ~ ăn cơm nè!” Phía sau đầu phát ra âm thanh khe khẽ, quay đầu lại nhìn, hồn phách đều bị đánh cái bưng tỉnh.

Một người một mèo, người trước một thân lý ý trắng thuần tóc dài chưa buộc đứng thẳng tắp, kẻ sau quần lầy bên chân Ngũ Kinh Hoàn, đến cả đuôi cũng quần lầy làm nũng.

Khuôn mặt Ngũ Kinh Hoàn trong nháy mắt phụt cái đỏ hồng, hồng đến mức người nhìn cũng thấy đáng thương, anh thật hận không có cái lỗ để mình chui xuống, trong đầu âm thầm xuất hiện hình ảnh Edvard Munch (*tác giả bức tranh Scream-tiếng hét) đang kêu gào, trực tiếp gọi, bạch lão thử người thật mắt mặt đến cùng cực, cả bà người cũng không nhận người nữa rồi! [tưởng tượng cái mặt đấy đang nói những lời này thì chỉ muốn cười lăn bò =))]

“Vừa rồi, Ngũ huynh... là gọi mèo con sao?” Triển Chiêu vẫn hỏi.

“Có có có cái gì không đúng sao? Cậu cậu cũng nghe Mãn Thu nói rồi đó, tôi tôi tôi rất thích thích nhân vật Triển Chiêu, dùng tên này để gọi mèo của mình có gì không đúng? Mượn mượn mượn dùng một chút có gì mà phải keo keo keo kiệt như vậy!” Ngũ Kinh Hoàn đã sống trên đời hơn 50 năm, bình sinh chưa từng quần bách thế này, cực kỳ xấu hổ, mặt mũi đỏ gay, mồ hôi ròng ròng, cái lưỡi dềo queo cũng lắp ba lắp bắp.

Triển Chiêu trầm mặc một hồi, rồi cười nói: “Ngũ huynh thích thì cứ dùng, chỉ là...”

“Chỉ, chỉ là?”

“Chỉ là Ngũ huynh gọi lên, Triển Chiêu tại trong mộng phảng phất nghe thấy, cho rằng là bằng hữu đang gọi...”

Vì thế, Triển Chiêu y sam bắt chĩnh chạy vội ra đây.

Ngũ Kinh Hoàn trầm xuống, âm cuối nhẹ đến mơ hồ, trong mộng nghe thấy, tựa hồ như tiếng hô xa xôi giữa ngàn dặm sương mù, hốt hốt hoảng hoảng, xa xa gần gần, Triển Chiêu phân không rõ là sống hay là chết, phân không rõ là xưa hay là nay, phân không rõ là vui hay là buồn, theo tiếng gọi ấy, mà chạy đến đây.

Sau đó, cuối cùng tỉnh thức khỏi giấc mộng lớn, ảm đạm tiêu hồn.

Hai người trầm mặc, con mèo nhỏ đói quá, hung hăng kêu meo meo, Ngũ Kinh Hoàn cúi người bỏ khay thức ăn xuống, con mèo nhỏ ngòm ngoàm ăn từng miếng lớn, vệt ửng hồng trên mặt anh cũng dần thối lui, đầu không ngẩng lên, cuối cùng nhịn không được khê hỏi: ” ‘Bằng hữu’ là chỉ Bạch Ngọc Đường sao? ”

Triển Chiêu cũng cúi người ngồi xuống, vuốt cái lưng đang cong lên của Triển tiểu miêu, buông tầm mắt mở miệng: “Ừm.”

Hai người vẫn chưa nhìn nhau.

“Tôi hôm qua nghe cậu gọi... gọi mèo con thành ‘Tiểu Bạch’ ...”

“Ừm.”

Tĩnh lặng, chẳng biết ngưng đọng bao lâu, Triển Chiêu mới khe khẽ mở miệng: “Triển Chiêu thật nhớ hân.”
“Chết rồi, cũng nhớ.”

Những lời trước đây không dám cũng không thể nói, dỗi gặt che dấu không dám nhìn thẳng, hôm nay nhận ra bật thốt thành lời, vỡ tan thành biển lớn cuộn trào.

Nhưng cuối cùng, tương tư không hữu mộng tương tâm, ý nan nhâm.

(Tương tư người chỉ có thể tìm trong mộng, tâm ý này không cách nào ẩn nhẫn) [Trích trong Ngụ mỹ nhân của Mao Văn Tích]

Trái tim Ngũ Kinh Hoàn như bị phá banh ra một lỗ lớn, máu tươi đầm đìa, đau lòng khó mà chịu đựng, trong não vang lên tiếng ầm ầm, một chữ cũng khó nói nên lời.

Triển Chiêu hòa hoãn lại, nâng mắt lên nói: “Ngũ huynh, dùng cơm sáng thôi.” Nụ cười nhợt nhạt.

Bữa sáng trôi qua trong phiên muộn.

Hôm nay, Ngũ Kinh Hoàn khó có được thời gian rảnh rỗi, Triển Chiêu bị thương chưa khỏi, Triển tiểu miêu nghịch ngợm phá phách, mèo lớn mèo nhỏ bị cho ở nhà trông cửa, anh một mình ra ngoài mua sắm.

Lúc đầu Ngũ Kinh Hoàn còn sợ, lo Triển Chiêu trước đây là Ngự tiền hộ vệ đến đây lại thành ‘hí tử’ sẽ không đồng ý, sau ngẫm nghĩ lại, thứ nông cạn như nghề nghiệp sang hèn Triển Chiêu trước giờ chưa từng để ý, đến cái nghề người ta cho là thấp hèn nhất như kỹ nữ, Triển Chiêu cũng chưa từng khinh miệt châm biếm, biết được việc này, Triển Chiêu sắc mặt không chút thay đổi, cười như không có việc gì: “Có thể giúp Triển Chiêu kiếm sống, hí tử sao có thể hạ lưu.” Vai Nam hiệp thế là đã định.

Lúc Ngũ Kinh Hoàn đi có đưa cho Triển Chiêu nửa phần kịch bản ‘Nam hiệp’, mấy chuyện của Triển Chiêu được ghi lại trong này cũng chính xác đến chín phần, Triển Chiêu đọc xong kinh ngạc hỏi, Ngũ Kinh Hoàn cười thoải mái đưa qua cuốn ‘Thất hiệp ngũ nghĩa’, nói trong này ghi lại tất cả những chuyện của Triển Chiêu, Ngũ Kinh Hoàn chỉ là theo đó ghi chép lại, Triển Chiêu khen ngợi tác giả thần diệu, cứ như là tận mắt nhìn thấy, Triển Chiêu làm sao biết nội dung trong sách đó chỉ được sử dụng năm phần, kịch bản ‘Nam hiệp’ kì thực đều do Ngũ Kinh Hoàn đọc lại rồi viết xuống, có những chuyện ‘trước đây’ Bạch Ngọc Đường nghe Triển Chiêu tâm sự qua, cũng có những chuyện đã cùng nhau trải qua, trước giờ Bạch Ngọc Đường đầu óc rất tốt, ngay cả đến kiếp này, những chuyện của Triển Chiêu đều chưa từng quên.

Nửa cuối của kịch bản, Bạch Ngọc Đường bị vây chết trong Trùng Tiêu lâu chung quy phải viết lại, Ngũ Kinh Hoàn cố kị, chưa dám đưa trước, đến cả mấy quyển ‘Thất hiệp ngũ nghĩa’, ‘Tiểu ngũ nghĩa’, ‘Tục tiểu ngũ nghĩa’ đều cẩn thận giấu đi, chỉ sợ Triển Chiêu thương tâm.

Ngũ Kinh Hoàn mua đủ thực phẩm đồ dùng thì quay về nhà, trên đường về trong lòng vẫn nhớ rõ đến cửa hàng mua quần áo đẹp hợp với Triển Chiêu, đến tiệm bánh mua mấy món ngon ngon thơm thơm nhìn chảy nước miếng, hôm nào đó phải cho cậu ta thử hết.

Chạy đến trước khu nhà, trong hẻm nhỏ cách đó không xa, phóng mắt nhìn sang đều không có bóng dáng người hay vật nào, nhưng Ngũ Kinh Hoàn dừng lại, cất cao giọng: “Tên ranh con lấp ló thập thò, thở lớn tiếng như vậy, ta chắc có khi bị điếc mới không nghe được!”

Mấy kẻ đó biết hành tung đã bại lộ, ùn ùn xông ra, hươu hươu ác khí trong tay, hơn nửa cầm dao bổ dưa lưỡi dài sắc nhọn, dưới ánh mặt trời phát ra ánh sáng lạnh lạnh lóa mắt.

Cầm mao thử ngạo ý giang hồ, có dạng hung hiểm nào chưa thấy qua, Ngũ Kinh Hoàn khé miệng nở nụ cười trào phúng: “Không biết sống chết” bốn chữ vừa nói ra, một trảo xuất ra như sấm sét, chặt tay một gã, đoạt đao trong tay, sử dụng chiêu thức như dùng Họa Ảnh, chém chân một kẻ, đâm bụng một tên, chặt vai một đứa, máu nóng văng khắp nơi, tiếng la vang khắp nẻo, anh nhưng thần sắc không thay đổi, góc áo không tổn hao. Mấy kẻ còn lại sợ hãi, từ nhỏ lẫn lớn nơi hiểm ác cho đến lớn, chưa thấy qua hung thần ác sát cỡ này, nói chỉ là một đạo diễn nổi danh trong ngoài nước.

Từ trước giang hồ lưu truyền, Cẩm mao thử Bạch ngũ gia văn võ song toàn, tuy là nghĩa sĩ nhưng tính khí khó dò, lúc vui thì phát tiền giúp người, lúc giận thì đến cả lỗ tai của phụ nhân cũng cắt đi không chớp mắt, Ngũ Kinh Hoàn lúc này sớm chán ghét mấy thứ phiền phức hỗn loạn do Triệu Mẫn Thu mang tới, lại thêm việc cả Triển Chiêu cũng bị liên lụy, lần này không phun ra mấy khẩu ác khí, thì không còn là tính tình Bạch ngũ gia nữa.

Anh híp mắt cười, rực rỡ như hoa xuân, nhưng mấy kẻ kia lại cảm thấy như gió lạnh bào xương, chỉ thấy anh quăng trả trường đao, chuẩn xác cắm vào trước đầu ngón chân mấy gã, hung ác nói: “Mấy tên trộm nhỏ chúng mày còn không mau chạy, quay về nói với tên gia hỏa sai sử chúng mày, Bạch gia không phải tượng đất mặc người nhào nắn, lần sau còn thấy chúng mày thì mình đầu chuyển nhà!”

Mấy kẻ đó cực kỳ kinh hãi, nhốn nháo tháo chạy.

Một kẻ trong đó run rẩy hỏi lại: “Không phải Ngũ Kinh Hoàn sao? Sao lại họ Bạch? Chúng ta tìm nhầm người rồi!”

Bạch ngũ gia bên này vừa đi được mấy bước mới nhớ ra, thói quen giang hồ từ trước chưa đổi, lần này lại báo sai tên rồi, nghiêng đầu nhún vai, kéo bóng quay về nhà.

Xùy, quan tâm làm gì.

11. Chương 11

Thêm một ngày, ‘Nam hiệp’ bấm máy, Hồng Trừng bận đến tận hôm nay, không nhin thêm được, nắm Ngũ Kinh Hoàn lôi vô góc, nghiêng răng thấp giọng hỏi: “Ngũ đại đạo diễn, đã đến thời điểm mấu chốt rồi, người diễn Triển Chiêu là quý hay là cái gì hả? Tôi đến giờ đến cả bóng cũng chưa thấy, có được hay không hả?” Giữ bí mật là bản lĩnh giữ nhà của đạo diễn Ngũ, paparazzi có thần thông quảng đại, cũng không moi được chút tin tức nào, hận đến đập tay bôm bốp.

Ngũ Kinh Hoàn đến giờ cũng rất thanh thoi, thông dong cười nói: “Được! Sao lại không được! Chị Hồng vậy là không tin em rồi!”

Hồng Trừng liếc xéo anh, lăm bắm bản thân quá sùng cái tên gia hỏa được một tác tiền một thước này, bắt đắc dĩ phát tay liên chạy đi xác nhận lại công tác quay phim tiếp theo.

Xung quanh đã không còn bóng người, Ngũ Kinh Hoàn liền như quả bóng bị xả hết khí, ngồi bệt xuống nền đất, cả cổ cũng cúi thấp, phiền muộn thở dài, hít một hơi lại thở một hơi, nhưng vẫn không thể phân được là nóng hay lạnh. Tay mò túi, lấy ra một bao thuốc lá nhãn nhúm, vừa nghĩ vừa vò cho nó nát bấy, đây là bộ dạng đang tức giận bản thân, lại nhét trở vào túi, từ túi bên kia móc ra cây kẹo mút cô em trong đoàn phim đưa cho, bóc ra ngậm vào. Lời Ngũ Kinh Hoàn nói ra đều là vô phương vô ngại, bề ngoài cũng là một kiểu trời sập cũng không quan tâm, kì thực càng gần đến ngày quay, anh càng cảm thấy khó chịu bất an.

Ngũ Kinh Hoàn, người nhất định là điên rồi, nhất định là uống lộn thuốc rồi, nhất định là thần trí không rõ rồi, mới để Triển Chiêu nhận diễn ‘Nam hiệp’, quả thực là tên hỗn đản hồ đồ.

Lúc Lê Đạo Dư diễn, Ngũ Kinh Hoàn cũng âm thầm tán thưởng, là một Triển Chiêu rất tốt, là một Triển Chiêu uy phong lẫm lẫm, là một Triển Chiêu chính nghĩa sử nhiên, bộ dạng tốt, thần thái tốt, mọi người đều nhìn đến kinh diễm, tâm của một người đạo diễn cũng được đốt cháy hưng hực, thật là nguồn tài liệu tốt, nhưng, ở đầu kia, Bạch Ngọc Đường vốn chết từ lâu nhìn thấy, nói rằng đó là mĩa mai, là tâm lãnh, là đau đớn khó chịu, đây, không phải Triển Chiêu của ta, người, sao có thể vậy bản Triển Chiêu của ta như thế.

Quá tấn thiên phạm giai bất thị

(Vọng Giang Nam – Ông Đình Quân. Dịch nghĩa: Nhìn ngàn cánh bướm cũng đều không phải)

Sau đó, Ngũ Kinh Hoàn nhớ tới, Triển Chiêu ‘đã tới’.

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân

(Ly tư – Nguyên Chấn. Dịch nghĩa: Không phải mây trên Vu Sơn thì chẳng phải là mây)

Thế giới này, xã hội này, Ngũ Kinh Hoàn như cũ quá nhỏ bé, khi bánh răng bắt đầu vận hành, rút tay sẽ là tan xương nát thịt, bao nhiêu người sẽ đổ trách bao nhiêu công sức sẽ phế bỏ, Ngũ Kinh Hoàn là tên đã lên dây, đã không còn đường lui, nghĩa sĩ ngày trước, đạo diễn ngày nay, Triển Chiêu, ra Bạch Ngọc Đường đã sớm thay đổi, dần dần, biến thành một Ngũ Kinh Hoàn không còn nhận ra được, thích đạo diễn phim, thích tạo nên những bộ phim hàng đầu, thích việc khiến cho ánh mắt tâm tình của khán giả bị mình dẫn dắt, có bao nhiêu là tầm thường, có bao nhiêu là dung tục, Triển Chiêu, một điểm cũng không hiểu được.

Bạch Ngọc Đường lạnh, Ngũ Kinh Hoàn nóng, hai đầu giằng co.

Triển Chiêu vừa đến, giống như trẻ sơ sinh, tất cả đều xa lạ, tất cả đều không biết, liền muốn y ở trước mặt mọi người, trước máy quay lạnh lẽo, giả làm chính mình, muốn Triển Chiêu của hôm nay nhớ lại quá khứ, cường diễn lại chuyện cũ, nay ngày xưa đã không còn, tâm cũng không phải của ngày xưa, người, lòng độc ác biết bao, kéo Triển Chiêu, cùng người nhuộm bẩn.

Bạch Ngọc Đường cười hung ác, cắn nát khóe miệng, vẻ mặt dữ tợn, Ngũ Kinh Hoàn, Ngũ Kinh Hoàn, đây là sự quá phận của người, đây là sai lầm của người, tựa như cái chết của ta, là lầm lạc của ta, đây chính là nguyên rủa, đây chính là nghiêm phạt, Ngũ Kinh Hoàn đem Triển Chiêu kéo vào trong vòng xoay của bánh răng, để Bạch Ngọc Đường nhìn Triển Chiêu lại lần nữa bị nghiền nát.

Triển Chiêu có biết, Ngọc Đường gan lớn hơn trời, nhưng sợ nhất, vì cái chết của Bạch Ngọc Đường, khiến người trong lòng mang thương, không thuốc cứu được, trong ngoài mục nát vỡ tan, mừng mủ càng thêm đau đớn. Triển Chiêu có biết, Ngọc Đường nhìn người mềm yếu, nhưng vô kế khả thi, chỉ có thể hung hăng một đao chém xuống, hy vọng có thể trừ đi thói nát bỏ đi mừng mủ, nhưng lại sợ làm quá tay, bào đến tim nạo vào xương, lại thêm một lần tổn thương người.

Bạch Ngọc Đường, hôm nay, nước đổ khó hốt.

Triển Chiêu thông minh, những việc thường ngày chỉ điểm hai lần liền có thể suy ra ít nhiều, sau đó có thể sử dụng, nhiều ngày ở đây, cũng dần dần có thể tự xử lý, Ngũ Kinh Hoàn bữa tối thì trở về, Triển Chiêu ôm Triển tiểu miêu xem ti vi chờ cửa, tay phải cầm điều khiển từ xa bấm bấm chọn chọn, chuyển tiết mục cực nhanh, Ngũ Kinh Hoàn nhưng trong lòng như chìm như nổi, thoát nhìn phẳng phất như ảo ảnh, miên man suy nghĩ, hốt hốt hoảng hoảng, Triển Chiêu thấy anh thất hồn lạc phách, không ngừng khẽ gọi, Ngũ Kinh Hoàn mới hoàn hồn lại, nhìn thẳng vào y, chớp chớp mắt rồi lại tiếp tục nhìn, Triển Chiêu cũng quay lại nhìn, đứng lên đi về phía anh hỏi: “Ngũ huynh, thân thể không khỏe sao?”

Ngũ Kinh Hoàn không nhúc nhích, buông xuống tầm mắt, mở miệng: “Miêu nhi, cho tôi ôm một chút được không?”

Triển Chiêu thấy anh cúi đầu nhìn con mèo trong lòng, đưa tay định đưa nó cho anh, nhưng đột nhiên cả người lẫn mèo đều bị Ngũ Kinh Hoàn ôm trọn.

“Ngũ...”

“Triển Chiêu, tôi hỏi cậu, nếu có chuyện không biết phải làm thế nào, có thể là tốt, có thể là xấu, vậy có nên làm hay không?”

“Không thử liền hối hận, làm rồi sẽ không hối hận.”

Ngũ Kinh Hoàn phiền muộn không lên tiếng, Triển Chiêu vô thức đưa một tay lên xoa lưng anh, mới biết lúc này nhiệm phải gió đêm cũng có thể khiến người lạnh buốt.

Ngũ Kinh Hoàn lại hỏi: “Triển Chiêu, nếu có bằng hữu cứ luôn phụ cậu, một lần rồi lại một lần?”

Triển Chiêu nghe lời này, thân thể đột nhiên căng cứng, khàn giọng chậm rãi nói: “Vậy Triển Chiêu liền tha thứ hẳn, một lần rồi lại một lần.”

Ngũ Kinh Hoàn siết chặt hai tay, cả cổ họng cũng khô đắng, từ cửa sổ sát đất nhìn thấy thân tình của chính mình, như cây héo như tro lạnh.

“Như vậy, cậu sẽ thương tâm, một lần rồi lại một lần.”

“Như vậy, đây liền là mệnh của Triển Chiêu.”

Đêm đó, Ngũ Kinh Hoàn như một con quay quay mãi không ngừng, như một khúc ca hát mãi không dừng, như một người mẹ không thể buông tay.

Ngàn dặm vạn dò, không thể để người biết nội lực vô công, không thể để người biết được chân chính lai lịch, thế giới này nguy hiểm hung tàn, thế giới này độc ác vẫn đục, thế giới này vô tình, để tự bảo vệ, liền không thể nói.

Triển Chiêu giảng hồ hành hiệp, triều đình trượng nghĩa, sự tàn ác sự lụn bại đều hiểu rõ sâu sắc, biến ứng thông chuyển (*thay đổi thuận theo đồng ý từ chối) từ lâu đã tập quen, từ xưa đến nay đã qua biết bao năm tháng, chỉ có điều này, vẫn là không đổi, Triển Chiêu bất đắc dĩ thở dài.

Về phần chuyện đóng phim, Triển Chiêu nhưng thật ra khó mà an tâm, có chút hoảng hốt hồi, không kinh nghiệm không luyện tập, sợ diễn sẽ bị chê cười, Ngũ Kinh Hoàn an ủi cười nói, Triển Chiêu không cần nghĩ nhiều, cứ làm như trước đây, tới tới lui lui là được, Triển Chiêu cũng không phải kẻ lâm trận bỏ chạy, chỉ bất đắc dĩ trả lời xin Ngũ huynh lượng thứ nhiều một chút.

Hôm sau, Triển Chiêu mặc quần áo, cầm kiếm Ngũ Kinh Hoàn đưa, lý y trắng thuần, trường sam vô sinh lam đậm, đai lưng lụa trắng khảm một viên châu, vừa vặn người, một sợi dây mảnh cột cao tóc dài, ngón tay sơn trắn hoa văn điêu khắc trên thân kiếm, tay khấn trương tuốt kiếm ra, đưa thẳng trước mặt, đao phong sắc bén, ánh quang không chút nào chói mắt, Triển Chiêu kinh ngạc cười: “Cự Khuyết?”

Trong lòng cực kỳ kinh hãi, vội vã chạy ra, Ngũ Kinh Hoàn vốn đang đợi, đột nhiên thấy dáng dấp này của Triển Chiêu, trong khoảng khắc không nói nên lời.

Triển Chiêu bước nhanh đến, trên mặt là niềm vui từ tâm khó có được, cao giọng hỏi: “Ngũ huynh, đây, đây không phải là Cự Khuyết sao?”

Ngũ Kinh Hoàn bị gọi hồn về, ho một tiếng, không được tự nhiên trả lời: “Bổn đạo diễn bản lĩnh cao cường, cổ bảo có lâu thế nào muốn tìm vào tay cũng không phải là việc gì khó!” Anh nói đầy kiêu ngạo, Triển Chiêu nào biết, phim này chi phí lớn sản xuất lớn, tất cả đều là dựa vào tài lực của Triệu nhị mà có, Cự Khuyết này cũng là vật khó tìm khó lấy được nhất, Triển Chiêu vừa đến nửa tháng, anh liền muốn Triệu nhị trong vòng nửa tháng phải tìm ra, Triệu nhị bị ức hiếp đến mức này, nhưng không biết làm sao, vạn lý thiên kim cầu được Cự Khuyết chân chính, người ngoài đều không biết, phim này thế mà lại dùng quốc bảo làm đạo cụ diễn xuất, Ngũ Kinh Hoàn tùy hứng làm vậy, chỉ vì muốn Triển Chiêu hài lòng.

Triển Chiêu đến đây có lẽ rất tịch mịch, hôm nay ái kiếm quay lại bên người, khó mà rời tay, thân nhiên tạ ơn, Ngũ Kinh Hoàn nghĩ thầm, nhận được nụ cười mỉm như rẽ mây thấy ánh mặt trời này của Triển Chiêu, khổ cực cũng đáng.

Ở nhà ăn xong bữa sáng, Ngũ Kinh Hoàn trực tiếp đem Triển Chiêu vào trường quay, cũng không cần quá cố gắng, thời gian cứ thế trùng hợp, xe vừa mới dừng lại, mấy người đứng đầu đoàn phim và mấy diễn viên đã chuẩn bị gần xong rồi, mấy người này thấy xe của đạo diễn tới, nhìn sang vẫy tay, Ngũ Kinh Hoàn cười cười, xuống xe kéo Triển Chiêu qua.

Có một người từ xa xa đi tới, Ngũ Kinh Hoàn vừa nhìn thấy sắc mặt khê biến, nhả mồm nói: “Tề Phóng, hôm nay không có cảnh của cậu, tới đây làm gì?”

Người nọ cười hì hì, có chút vô lại nói: “Nhìn một chút không được sao? Đạo diễn Ngũ giấu diễn viên thật kỹ, hôm nay khó lắm mới có thể thấy, tôi sao có thể không đến?”

Ngũ Kinh Hoàn phun nước bọt một phát: “Chính là bệnh hiếu kỳ của cậu nặng quá đó! Biến đi đóng cái quảng cáo của cậu mau!”

Người nọ cũng không sợ sự hung ác của anh, nhìn nhìn phía sau anh, thấy một người mày kiếm mắt sáng, là một nhân vật khí phách hiên ngang, cậu vốn cũng đẹp, nhưng trong lòng thầm nghĩ, người này khuôn mặt khí chất ôn nhã dung nhuận, không giống người thường, thật khiến người ta nhìn không dời mắt, mặc trang phục của Triển Chiêu, trông rất hợp, khó trách Lê Đạo Dư tuy cũng tốt nhưng lại bị người này vượt qua, cậu nhìn lại nhìn, tán thưởng lại tán thưởng, trực tiếp la ‘đạo diễn Ngũ ánh mắt thật tốt’.

Nếu là Ngũ Kinh Hoàn thường ngày, nhất định sẽ cười đùa đá cậu ta, nhưng khi cậu ta từ xa đi đến gần, Triển Chiêu liền không hề lên tiếng đáp lại, Ngũ Kinh Hoàn cũng cứng người, không còn tâm tình mà phản ứng, không dám quay đầu, nhưng tâm tâm niệm niệm toàn bộ đặt lên người Triển Chiêu, trong lòng thấp thỏm bất an, oán hận cái tên Tề Phóng đột nhiên tới đây, khiến anh chưa kịp phòng bị.

Tề Phóng cảm thấy hai người này quái dị, một bộ dạng hồn không nằm trong thân thể, hô to lên, làm kinh động hai người.

Triển Chiêu bị âm thanh này gọi quay về, thân thể run rẩy, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm phía trước, nghi hoặc khó tin, đôi môi mở rồi lại đóng mấy lần, mới thốt nên lời: “Bạch... Bạch Ngọc Đường?”

Người nọ nghe thấy, ngẩn người, đôi mắt chuyển chuyển, chợt nhếch miệng cười, tóc ngắn mái xéo ngay ngắn, mặc áo sơ mi trắng và quần kaki nâu vừa người, lắc lư thân hình, hai tay đưa lên chấp lại, dùng tư thái chào rất ra dáng võ sinh, cất tiếng nói lạnh lùng: “Đã nghe danh Ngự miếu Triển đại nhân từ lâu! Tại hạ là Hâm Không đảo Cầm mao thử Bạch Ngọc Đường!” Khuôn mặt tú lệ đoan mỹ, nụ cười xinh đẹp, đẹp đến cực điểm, nhưng mày khê nhếch mắt khê liếc, lộ ra bộ dạng tinh quái ngạo mạn kiêu ngạo, còn không phải là Bạch Ngọc Đường của Đại tống đã chết tại Trùng Tiêu lâu sao!

Ngũ Kinh Hoàn nhắm mắt lại.

Sẽ đến, cuối cùng phải đến.

12. Chương 12

Tề Phóng là ai?

Kể ra thì cũng không phải có lai lịch gì to lớn, Tề Phóng vào nghề rất sớm, lúc mười một mười hai tuổi được mấy người săn lùng ngôi sao phát hiện mời chụp một mẫu quảng cáo, bởi vì cậu ta có gương mặt đáng yêu thần thái lại tinh nghịch, nhận được sự yêu thích rộng rãi của chị em phụ nữ, sau đó đa phần diễn những vai thiếu niên ngôi sao nhỏ nhỏ trong phim hay quảng cáo, trong lãnh vực ca hát cũng có đã ra được mấy đĩa, nhưng không được chú ý mấy, nhắc đến Tề Phóng ấn tượng của mọi người đại khái đều là: diễn viên tốt mặt đẹp đáng yêu nhưng tính tình bình dị dễ gần.

Sau khi Tề Phóng mười tám tuổi thì bắt đầu nhận mấy vai quan trọng trong những bộ phim thần tượng, nhưng diễn nếu không phải nam diễn viên phụ bi tình, hay cậu em hàng xóm yêu thầm, thì sẽ là đại nhân vật phản diện yêu trong đau khổ nhưng không thành. Anh nói sao? Phần lớn vai chính sao lại chỉ chạm vào người cậu ta rồi lướt qua luôn? Có nhà bình phẩm phim sắc bén, đi thẳng vào vấn đề nói: diễn xuất của Tề Phóng rất tốt, hỉ bi ngây thơ hiềm ác vai nào cũng có thể diễn, mặt cũng đẹp, tổng thể có tác dụng thêm điểm, nhưng thành cũng do nó mà bại cũng do nó, Tề Phóng vì mặt mà được khai thác, cũng vì mặt mà bị cản trở, mọi người ngấm xem, giả như Tề Phóng diễn vai nam chính, nhưng lại còn đẹp hơn vai nữ chính, đây chẳng phải biến thành phim bách hợp đầu Ngô mình Sở sao..... Người đại diện của Tề Phóng lúc đó nắm trong tay tờ báo đã đọc xong, cười suốt ba ngày ba đêm, còn cắt ra dán trên cửa phòng, cười nói rằng để ngày ngày xem, rất có ích cho thân thể và tinh thần.

Từ lúc cậu vào nghề đến nay đã 20 năm, ít nhiều diễn viên nổi tiếng ít nhiều ngôi sao nổi lên sau này gặp cậu cũng phải gật đầu chào nói một tiếng tiền bối, ngay cả Lê tiểu thiên vương nổi bật gần đây cũng là một trong những đàn em đồng môn của cậu, trong giới diễn xuất lục đục đấu đá rất nhiều, nhưng Tề Phóng bạn bè lại trải khắp, nguyên nhân vì tính tình của cậu ta tốt, không có chút nào tự cao tự đại, cũng không làm mặt chán, khuôn mặt lại tú lệ tuấn mỹ rất nhiều người thích thân cận, tuy rằng đường đến nổi

tiếng có chút bình lặng nhưng cậu không để ý lắm, người đại diện có lúc không chịu nổi thái độ không nóng không lạnh của cậu nhắc nhở cần nhàn, cậu cũng chỉ đáp lại: như vậy mới thích hợp với Tề Phóng tôi, làm ngôi sao lớn một mỗi lần, phải tránh paparazzi này phải chú trọng hình tượng này, làm ngôi sao nhỏ tốt hơn nhiều, ngồi lễ đường ăn mì cũng không bị chế nhạo.

Đây là Tề Phóng.

Lúc đó Ngũ Kinh Hoàn vừa lúc tìm đến Tề Phóng cho một vai phụ, Ngũ Kinh Hoàn vừa gặp Tề Phóng, trong lòng cứ thấy cổ quái, khuôn mặt của mình lại cùng người khác cãi nhau ầm ĩ, khuôn mặt của mình lại nhìn người khác cười hì hì, khuôn mặt của mình lại cùng người khác xoa xoa ôm ôm... ra khuôn mặt của mình lại đặt lên thân một người có tính cách như chú cún con, Bạch ngũ gia giang hồ tiêu sái nói thầm trong lòng, lão Thiên gia ông trêu đùa quá mức rồi, muốn đem hình tượng Bạch Ngọc Đường phá tan nát sao, con cún này sao xứng với khuôn mặt cao nhả của Bạch gia chứ.

Thế nhưng quen biết lâu, Ngũ Kinh Hoàn cũng phải thừa nhận, Tề Phóng vẫn chưa rời khỏi giới diễn xuất, chung quy cũng do cậu ta có thực lực, mà tính tình của cậu ta uyển chuyển, có nổi tính xấu lắm thì cũng chỉ là bày ra mấy trò đùa không ảnh hưởng đại cục, khuôn mặt nhìn như non nớt vô tri, nhưng quan sát tỉ mỉ có thể biết cậu ra kì thực cực kỳ thành thực, mọi việc đều bình lặng nhìn, dần dần, Ngũ Kinh Hoàn cũng thích nhân vật Tề Phóng này, trong giới ác loạn này, khó có được một người chân chính sống theo ý mình như vậy, Ngũ Kinh Hoàn sau này kết bạn cùng Tề Phóng, quan hệ cũng không tệ.

Lúc chuẩn bị quay ‘Nam hiệp’, diễn viên cho vai Bạch Ngọc Đường Ngũ Kinh Hoàn ngay lập tức nghĩ đến Tề Phóng, bỏ qua không nói đến diễn xuất, chỉ khuôn mặt thôi rõ ràng là Bạch Ngọc Đường, hôm sau Ngũ Kinh Hoàn gấp gấp tìm Tề Phóng thương thảo ký hợp đồng, Tề Phóng nghe xong, cười quái dị nói: “Thế nào lại là vai phối hợp, đạo diễn Ngũ à, cho tôi diễn vai chính đi mà!” Ngũ Kinh Hoàn nắm tay nắm mấy cái, cười mắng: “Với khuôn mặt này sao cậu đóng được Triển Chiêu! Đồ con nít!” Tề Phóng ủy mị vờ khóc: “Hu hu hu, anh thế này chẳng phải chọc vào nỗi đau của tôi sao...” Sau khi đùa giỡn nháo loạn một hồi, Tề Phóng vui vẻ nhận lời, Ngũ Kinh Hoàn kỳ thực có chút tư tâm, con Bạch lão thử tự kỷ nghĩ thầm trong lòng, để cho tên gia hỏa đầu trộm não trộm mắt nhỏ mũi nhỏ nào đó đóng, rõ ràng là muốn hủy hoại phong nhả tài hoa của Bạch ngũ gia mà.

Thế nhưng Ngũ Kinh Hoàn có tính toán hết thấy thế nào, cuối cùng cũng không tính được chuyện Triển Chiêu vượt ngàn năm mà đến, Tề Phóng rất giống Bạch Ngọc Đường cuối cùng sẽ cùng Triển Chiêu chân chính hợp lại ở bên nhau....

Phim đã bắt đầu quay, Triển Chiêu vẫn chưa cần vào, trong trường quay có mấy người đang diễn, là kiệu hoa chiêng trống vang trời đón dâu, bên này Ngũ Kinh Hoàn và Tề Phóng đang song song ngồi, Ngũ Kinh Hoàn nhìn Triển Chiêu xa xa đầu bên kia đang bị trợ lý kéo đi dẫn dò, trong lòng rất muốn đi qua, nhưng Tề Phóng cứ quẩn lấy người ta, Ngũ Kinh Hoàn phải nhịn lại nắm lấy không cho cậu ta đi qua làm phiền Triển Chiêu.

Tề Phóng vẫn còn sờ sờ đầu, ủy khuất khóc lóc: “Đạo diễn Ngũ thật ác độc, đầu của tôi đến giờ vẫn còn đau.”

Ngũ Kinh Hoàn không thêm nhìn: “Đó là do cậu làm nhiều việc ác, tôi chỉ thay trời hành đạo.”

Vốn là Tề Phóng thích đùa, trước mặt Triển Chiêu diễn tư thái của Bạch Ngọc Đường, hù Triển Chiêu sợ hãi, Ngũ Kinh Hoàn nhìn không được, ý cao hơn, một chưởng đập cho Tề Phóng nằm sấp, Triển Chiêu tròn mắt, vẫn là lần đầu thấy ‘Bạch lão thử’ bị đối xử thế này, sau đó đạo diễn Ngũ bình tĩnh dẫn dò mấy câu, phó đạo diễn bắt đầu bấm máy, Triển Chiêu mới bị lôi đi.

Tâm tư Ngũ Kinh Hoàn lúc này sớm bay đi mất, Triển Chiêu bị cô trợ lý nhiệt tình quay cho rối tinh rối mù, mấy lần đưa mắt nhìn qua, Ngũ Kinh Hoàn trông thấy vừa chua vừa đau lại vừa nghi hoặc – người Triển Chiêu nhìn là Ngũ hay Tề.

Tề Phóng không biết linh hồn Ngũ Kinh Hoàn đã rời thân xác, ở bên tai thì thầm oán niệm: “Thảo nào nhà báo nói anh có mối nối cũ.”

Ngũ Kinh Hoàn không nghe vào tai, thẳng thắn đáp lời: “Ừ.”

“..... ‘Triển Chiêu’ thật là đáng yêu quá nha...” Ngũ khí tựa hồ có thêm chút xấu xa.

“Ừ.”

“..... Đạo diễn Ngũ rất yêu cậu ta nha.....”

“Ừ.”

“..... Ngũ Kinh Hoàn là đồng tính luyến ái nha.”

“Ừ.”

“..... Tôi hoành đao đoạt ái có được không? Đây là Miêu Thử cùng nhau – ai da –!!!”

Lời còn chưa xong, ghế dưới chân đột nhiên gãy một góc, Tề Phóng cả người ngã nhào, đè xuống gãy luôn nguyên cái ghế gỗ.

“Rắc rắc rắc -!!!” Âm thanh này quá lớn, quấy nhiễu việc quay phim, phó đạo diễn gấp gấp la to, nhin không được mắng: “Tề Phóng anh đến chơi cũng không cần quấy nhiễu việc quay được không!”

Tề Phóng kêu oan: “Là ghế của mấy người quá tệ có được hay không, làm tôi té đau muốn chết, ôi cái lưng tôi! Đạo diễn Ngũ đỡ tôi một cái coi!”

“Đây chính là lão thiên bảo cậu ăn có thể ăn bậy nhưng nói thì không thể nói bậy.” Ngũ Kinh Hoàn nhếch khóe miệng cười, đỡ cậu đứng dậy, lại ‘không cẩn thận’ đụng vào chỗ bị thương, khiến cậu khóc to la đau.

Tề Phóng nào biết, Ngũ Kinh Hoàn đây hoàn toàn là con lão thử tâm nhãn nhỏ hẹp, đến cả câu nói đùa của Tề Phóng cũng nghe không lọt, nhin không được dùng ám khí phóng qua, làm cho một chân của cái ghế gãy mất, khiến Tề Phóng bốn chân chổng vó mới hết giận.

Mã Giáp: Đạo diễn Ngũ, ngài tại sao không tự mình diễn Bạch Ngọc Đường a? Ngài xem tôi đều thành pháo hôi rồi! (ủy khuất đưa tay chỉ)

Lửa sau lưng đạo diễn Ngũ bùng cháy: Ai nói tôi không muốn diễn!!! Tôi cũng muốn diễn a!!! Nhưng cô nhìn gương mặt anh tuấn cương ngạnh như mũi đao này đi!!! Lại có đường nét sâu như người nước ngoài!!! Còn có thân thể cao lớn cường tráng hùng vĩ này nữa!!! Người ta thường nói Bạch Ngọc Đường ‘hình dung tú mỹ’, tôi làm sao diễn được!!! Cô nói!!! Cô nói!!! (sao nghe giống như đang tự khen vậy)

Mã Giáp: ... hiện giờ phẫu thuật thẩm mỹ rất giỏi...

(Đạo diễn Ngũ chưa quên công phu, rút dây nịt bằng da phóng tới vun vút như cơn gió sắc bén cạo luôn mặt, Mã Giáp lại bị tiêu diệt)

13. Chương 13

Trợ lý Tracy rất thích cậu diễn viên mới đóng vai Triển Chiêu này, đối phương càng nhã nhặn thẹn thùng, tay lại càng ngứa ngáy muốn khi dễ, như bây giờ, cô cầm bông phấn trong tay cười dài thấp giọng nói với Triển Chiêu: “Diễn viên mới! Quay phim thì mặt phải đẹp một chút mới có thể ăn ảnh! Để chị giúp cậu đánh mặt cho lên màu một chút!”

Cô nương ở đây trước giờ to gan, Triển Chiêu lại chưa thể thích ứng, xấu hổ né tránh thấp giọng đáp: “Thúy Hỉ cô... Thúy Hỉ tiểu thư, để Triển mỡ tự mình làm!”

Người bên cạnh nhìn trò vui bên góc nhỏ này, nghe xưng hô Triển Chiêu gọi tắt cả đều khúc khích cười ra tiếng, nhưng trong trường quay còn đang quay, lại phải khổ cực ngẹn lại.

Tracy không để bụng, tiếp tục hướng phía trước, thầm nghĩ người này sao trơn như cá trạch, làm sao cũng không đụng vào được.

Đã được cảnh cáo, phim bắt đầu diễn, bên ngoài không được ồn ào, Triển Chiêu không dám lớn tiếng, khổ cực trốn chạy, mà Tracy lại nhất quyết không từ bỏ, Triển Chiêu càng lùi, gót chân đụng vào cái thùng to đựng đạo cụ phục trang, quần bách đến mức này, nhưng đến cả khinh công đơn giản nhất trước giờ cũng không thể thi triển, mồ hôi đã chảy ròng ròng.

Tracy mừng rỡ, thấy Triển Chiêu đã không còn nơi để trốn, trực tiếp đưa thẳng tay qua, chỉ còn kém một xú, cổ tay liền bị một người chặn lại, Tracy nhảy dựng, quay đầu nhìn, trên mặt Ngũ đại đạo diễn như phủ một màn mưa dầm, Tracy chưa từng thấy anh mang biểu tình này bao giờ, bị sốc lớn, đạo diễn Ngũ nhìn như thuận tay kì thực là cường chế giật lấy bông phấn trong tay cô.

“Tracy màn sau cần diễn tiếp cô đi chuẩn bị thang một chút.” Đạo diễn Ngũ mắt bén nhìn thấu, thế nào lại không biết tâm tư muốn ăn đậu hũ của cô, liếc mắt đảo qua, nhìn đến mức mọi người đều chạy tán loạn như ong vỡ tổ.

“Ngũ huynh... đa tạ huynh.” Triển Chiêu thấy anh thì thần kinh đang căng thẳng cũng thả lỏng.

Hai người cúi đầu đều thấy bông phấn hộp phấn trong tay Ngũ Kinh Hoàn, Triển Chiêu định mở miệng hỏi.

Ngũ Kinh Hoàn đột nhiên nói: “Tôi giúp cậu cho.” Nói rồi đưa tay ra, bông phấn mềm mại chạm vào trán vào má vào hai má vào chóp mũi vào cằm thẳng đến vào cổ Triển Chiêu, thần tình nghiêm túc, Triển Chiêu nhất thời cái gì cũng không nói được, thẳng người mặc Ngũ Kinh Hoàn tinh tế chà chà xát xát.

“Được rồi.” Ngũ Kinh Hoàn cười, Triển Chiêu thấy anh cười thế này, chớp chớp mắt, chưa kịp mở miệng, đã có cô bé ở xa xa la lên: “Đạo diễn! OK rồi! Cho diễn viên chính vào đi!”

Ngũ Kinh Hoàn quay đầu đáp lời, để bông phấn vào lại hộp phấn, vỗ nhẹ Triển Chiêu kéo y đi qua.

Triển Chiêu đi phía sau, đưa tay sờ sờ mặt mình, nhưng không thấy bột phấn gì cả, ngược lại từng hạt mồ hôi nhỏ đều đã được lau đi.

Triển Chiêu sao biết trong lòng Ngũ đại đạo diễn là thế nào, phần trang điểm hiện đại có bao nhiêu thành phần hóa học, da Triển Chiêu non nớt, không biết dùng lại bị phản ứng gì, Ngũ Kinh Hoàn sao dám thử, cầm bông phấn chỉ là vờ xoa xoa, ít nhiều cũng cảm nhận được tâm tư quỷ kế của Tracy.

Tề Phóng vô ý làm ồn trên trường quay, vừa lúc người quản lý nghe tiếng gió mà qua đây, liền chạy đến thông báo cậu ta phải rời khỏi trường quay đi quay. Ngũ Kinh Hoàn lúc này mới len lén thở phào, nhìn về phía Triển Chiêu, tuy thần sắc không đổi, nhưng trong lòng đã có chút biến đổi.

Phim này bắt đầu đại khái thế này, một vị tân nương được đoàn rước dâu từ xa đến đón, giữa đường lại gặp phải sơn tặc đại vương cướp giá, sau đó Nam hiệp lần đầu xuất hiện.....

Hồng Trùng lần đầu nhìn thấy, còn cười mắng mở đầu thật cầu huyết, Ngũ Kinh Hoàn nói thế nào, anh nói: “Ừ thì cầu huyết ừ thì kịch bản cũ, nhưng người xem sẽ thích!” Hồng Trùng cũng không phản đối, phim cứ thế mà diễn.

Trên thân cây bên đường đón dâu có dựng một cái thang dài, trên cây cành lá xum xuê tán xòe ra, cao cỡ nửa tầng lầu, Triển Chiêu sẽ xuất hiện từ chỗ này.

Triển Chiêu nhìn cái thang đó, hai bên có người chống đỡ, thân thể cúi thấp đột nhiên nhẹ nhàng đập lên bậc, tay cũng không đỡ, trực tiếp nhảy lên trên, gọn gàng đẹp mắt, người bên dưới ngơ mắt nhìn, người đỡ thang tựa hồ không cảm thấy chút chấn động nào.

Triển Chiêu vững vàng ngồi trên đầu, nhìn thấy thần tình của mọi người, ít nhiều cũng hiểu bản thân đã hành động sai, mồ hôi lại chảy, hai mắt nhìn qua chỗ Ngũ Kinh Hoàn, tựa hồ đang nói: “Người ở đây không phải lên thang thế này sao?” Từ trước hành sự giang hồ, người thân thủ mạnh mẽ rất nhiều, hơn nữa đều lên thang thế này, cả nội lực cũng không cần dùng đến, Triển Chiêu cho rằng ‘ở đây’ cũng thế.

Ngũ Kinh Hoàn cũng khó có được mà bày ra vẻ mặt không ổn, hai mắt nhìn thẳng, truyền lời: “Không phải!”

Đột nhiên trong tĩnh lặng có người la ‘hay’, vỗ tay khen lớn: “Lợi hại lợi hại! Không hổ là người xuất thân từ đoàn võ thuật! Cả lên thang cũng đẹp như vậy!” Sau đó mọi người cũng vỗ tay rần rần.

Ngũ Kinh Hoàn lặng lẽ che mặt, nguy hiểm thật, cũng may anh đã nói trước, Triển Chiêu xuất thân từ đoàn võ thuật rất có căn cơ, mọi người cũng đã thấy qua thân thủ của Ngũ Kinh Hoàn, bây giờ có nhìn thấy chuyện kỳ quái cũng không cảm thấy kỳ quái.

Ra bách khoa toàn thư cũng không thể so với việc đi nghìn dặm đường, Ngũ Kinh Hoàn thầm đổ mồ hôi.

Màn sau bắt đầu diễn.

Kiệu hoa đón dâu lần lượt đến, người đi đầu đột nhiên bị một thân ảnh nhảy ra từ bụi cỏ đá trúng, la lên đau đớn ngã xuống, đội ngũ đại loạn, bốn năm đại hán vạm vỡ nổi đuôi nhảy ra khỏi bụi, khuôn mặt dữ tợn.

“Ô! Hôm nay thật là ngày lành của đại gia! Cả tân nương cũng tự mình đến!” Đại hán dẫn đầu nói, mấy kẻ bên cạnh cũng hòa theo cười vang, giọng khàn khàn rất khó nghe.

Mấy người hộ kiệu ‘xoẹt xoẹt’ rút đao kiếm ra, tân nương trong kiệu tựa hồ nhận thấy được tình hình bên ngoài không ổn, bất an hướng ra ngoài la: “Nương nương...”

Đại hán nghe xong, càng vui vẻ: “Ai da, tiểu tâm can của gia! Thanh âm thật dễ nghe! Đại gia mang nàng về nhà gọi nhiều thêm mấy tiếng cho gia nghe, ha ha ha ” đại bổng của gã vung lên, dễ dàng đem bức tường người mở ra, mấy hộ vệ còn lại đều bị bọn họ hạ kéo đi, gã phóng nhanh tới như sao xẹt, không chút trở ngại, cánh tay dài vươn ra đang định vén rèm.

Đột nhiên một phi ám tiễn phóng tới, vừa vặn ghim chặt vạt áo của gã, đại hán kinh sợ, nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy một người ung dung ngồi trên nhánh cây, đầu đội trúc lập che thấp, chỉ lộ ra nửa mặt dưới.

“Tên gia hỏa nào làm hỏng hỉ sự của gia!?”

“Vừa vặn gặp hỉ sự, huynh đệ cũng thấy là ngày tốt, buông tha bọn họ được không?” Người này nói, không nhanh không chậm không kiêu không nịnh, thanh âm trong sáng dễ nghe, cũng như tính tình của y.

“Gia nghe người cái rắm! Tân nương và của hồi môn đại gia đều định rồi! Các huynh đệ! Chém!” Mấy hán tử này diễn người xấu diễn đến nhập vai, thoát khỏi kịch bản mà diễn, bàn tay to quăng tới, đại bổng nặng vài cân trong tay quăng lên cây, người bên ngoài trường quay hoảng hốt, chỉ thấy Triển Chiêu nghiêng người tránh, chân đạp vào khoảng không ngã xuống, mọi người lại bị hù sợ, lại thấy Triển Chiêu ở giữa không trung nhẹ nhàng lộn một vòng an ổn rơi xuống đất, giống như một chú mèo.

Cả trường quay yên tĩnh, lại thỉnh thoảng vang lên tiếng vỗ tay.

Ngũ Kinh Hoàn hô to: “Yên tĩnh! Tiếp tục quay!”

Diễn viên trong trường quay đều bị thân thủ của Triển Chiêu kích thích, nhiệt huyết sôi trào, đại hán chạy lại đoạt đại đao đối kháng với Triển Chiêu, chém phải chặt trái, Triển Chiêu kiếm chưa ra khỏi vỏ, lên lên xuống xuống thông dong biến chiêu, đại hán ra một chiêu hai chiêu rồi vô số chiêu nhưng đến cả góc áo của Triển Chiêu cũng chưa cắt được, dần nổi điên lên, đại đao mạnh mẽ xoay chuyển, hướng đến mặt Triển Chiêu chém ngang qua, chiêu này hiểm ác, Triển Chiêu cong thắt lưng như cây cầu gỗ, tay hướng về sau chống đỡ, lộn người qua, một chân thuận thế đá tới, cự đao của đại hán văng xa trên đất, giữa không trung đột nhiên rớt xuống hai cái bóng nhỏ, một ống kính lia tới trúc lập che nửa mặt Triển Chiêu, còn một ống kính thu vào khuôn mặt rạng rỡ của Nam hiệp, thực tuần dật, xinh đẹp và hăng hái.

Ngũ Kinh Hoàn nhận vào không ít đàn anh chụp ảnh vừa có tay nghề vừa có kinh nghiệm lâu năm, mọi người nhanh chóng không chút trì hoãn quay lại đầy đủ một màn này, cách diễn Nam hiệp của Triển Chiêu mang đến cho mọi người một cảm giác hoàn toàn mới mẻ, một màn tới tới lui lui này cứ như việc trước mắt đã từng xảy ra, thông suốt tự nhiên không chút trở ngại, mọi người ngoài trường quay cũng cũng bị làm cho kinh ngạc đến không nói nên lời, mở to hai mắt, chỉ sợ bỏ qua nhất cử nhất động của Triển Chiêu.

Mấy diễn viên nhỏ bên cạnh cũng diễn rất nhiệt tình, đao đến chặn đi rõ ràng như thật, mấy huynh đệ đóng vai ác thấy cự đao của đại hán bị đá rớt, có hai kẻ đưa mắt nhìn nhau, một kẻ chém rách màn che kéo tân nương ra, một kẻ nhanh chóng đá kiệu đi, Triển Chiêu vừa lúc đang ở đầu bên kia, lực chân của người kia

cũng thật lợi hại, kiệu hoa nặng trăm cân ngã nhào về hướng Triễn Chiêu, mọi người đều nhịn không được, lớn tiếng kêu to, lực chân của Triễn Chiêu càng tinh diệu hơn, xoay người nâng chân, trường sam vô sinh tung bay như một đóa hoa lam sắc xinh đẹp, kiệu hoa trở về vị trí cũ, hoàn toàn không chút suy suyễn, tiểu tử ở đầu bên kia kinh ngạc, thì thầm ‘trời ơi’.

Tân nương bị bắt kia chưa thấy màn này, khăn hồng còn che trên đầu liễu mình la ‘cứ mạng’, Triễn Chiêu xoay người, tay phải đưa qua, Cự Khuyết trong tay ra khỏi vỏ, chuôi kiếm khắc hoa văn đánh vào người kẻ đang kéo tân nương, người đó cũng diễn tốt, chiêu này không nặng không đau nhưng cũng la lên một tiếng ‘a’ rồi thả tân nương ra ngã về sau, Cự Khuyết được Triễn Chiêu dùng như có thần linh, chuôi kiếm vừa đụng vào thì lại trở về vỏ, đại hán đang ở phía sau, Triễn Chiêu không cần quay đầu lại, Cự Khuyết hướng về sau bắn ra, vỏ kiếm đụng vào khớp gối, đại hán quỳ xuống, ngay lúc này, Triễn Chiêu nhảy lên, tận lực bắn ra xung quanh ám tiễn đã mài cùn đầu, một cái lại một cái bắn trúng bụng của mấy người đóng vai ác, nói cho chính xác thì là dùng một chiêu điểm huyết, khiến tất cả đều bất động, đại hán còn đang lằm bằm bầm bọ lên, lại bị Triễn Chiêu từ sau lưng dùng tay giữ chặt.

Đại hán ‘ai da’ một tiếng lại ngã xuống, Triễn Chiêu cũng không đắc ý, nhìn kỹ mặt gã, nghiền ngẫm một hồi liền nói: “Đây không phải là Lưu Nhất Hổ đang bị triều đình phát lệnh truy nã sao? Triễn Chiêu may mắn không ngờ lại bắt được, Lưu huynh mời theo Triễn Chiêu về nha môn nào.” Y cười ôn hòa, gọn gàng tháo đai lưng của đại hán buộc gã lại.

Người hầu hộ viện nâng kiệu vẫn còn ngây ngốc, người đóng vai tân nương nhưng cũng bình tĩnh, vẫn còn có thể diễn tiếp, chỉ ngã ngồi một bên yếu ớt lên tiếng: “Đại... hiệp...” Triễn Chiêu nghe vậy nhìn sang, câu sau của nàng chưa xong, đột nhiên một cơn gió thổi qua, khăn hồng trên đầu vừa sắp bay lên, bóng một cánh tay nhanh đưa tới, nhẹ nhàng giữ lại góc khăn, tân nương mới biết Triễn Chiêu đã đến bên cạnh, che gió cho nàng, nói: “Ngày tốt của cô nương, Triễn mỗ xin cùng chia vui, đừng lại để người khác vén lên khăn.”

Đột nhiên lại có một kiện y phục phủ lên, tân nương ngẩng ra, cúi đầu nhìn, ra vừa nãy trong lúc bị lôi kéo áo choàng có chút loạn, vai bị lộ ra một chút, y phục che lên chính là áo khoác che gió của Triễn Chiêu.

Tân nương vừa định mở miệng, không ngờ Triễn Chiêu chỉ nói tiếp: “Triễn mỗ quá phép rồi, cô nương chớ trách.” Chợt xoay người, đem đại hán đặt trên vai, hướng đường bên kia đi.

Lâu sau, tân nương kia vẫn không thể quay đầu khỏi hướng bên đó, Triễn Chiêu làm sao biết, khăn hồng trên đầu có che thể nào, vẫn có khe hở, diện mạo cử động sau đó của Nam hiệp ánh vào mắt nàng, kim hoa khuê nữ hôm nay xuất giá, nhưng trái tim từ nay về sau đời đời đã rơi lên người vị đại hiệp vô danh này, Nam hiệp vô tâm, tất cả đều không hề hay biết.

Mọi người nhìn, màn này hành động này Triễn Chiêu này, hoàn toàn quên mất bản thân.

Chỉ nghe Ngũ Kinh Hoàn đợi Triễn Chiêu đi được một đoạn, hô to ‘cắt’, mọi người mới như từ trong mộng tỉnh lại, chỉ thấy một người phi nhanh tới, trực tiếp đánh vô ngực Ngũ Kinh Hoàn, đoàn người vừa nhìn, ra là Hồng đại tỷ hiếm khi kích động thể này, cô nói loạn xà ngầu gì đấy, trực tiếp la lên: “Cậu giỏi! Cậu giỏi a! Ngũ Kinh Hoàn! Giỏi! Triễn Chiêu! Giỏi lắm!”

Hồng Trừng trước giờ ánh mắt cực nhạy bén, đến nay chưa từng tán thưởng kịch liệt thể này, cô thật yêu anh chàng diễn viên giỏi đóng Triễn Chiêu mà Ngũ Kinh Hoàn tìm tới này muốn chết luôn, tuy chiếu theo kịch bản mà diễn, nhưng thần thủ tinh tế đó, thái độ thích hợp đó, phong thái hiệp nghĩa đó, còn có một màn dùng áo khoác che khăn hồng không được viết không được dự liệu trong kịch bản đó, cử động này cách diễn này lưu loát như mây bay nước chảy, toàn bộ đều sống động phù hợp với vai Triễn Chiêu này!

Ngũ Kinh Hoàn nghe, nở nụ cười, đắc ý vui mừng nhưng vẫn phẳng phất chút hoài niệm.

Chị Hồng, chị xem, đây, mới là Triễn Chiêu của anh.

Triễn Chiêu chân chính.

14. Chương 14

Mấy người trong đoàn phim đều đang ồn ào sôi sục, nhốn nhúa nhốn nháo, tim nóng lên như đang nổi trống, đầy tinh thần, tươi mới, hăng hái... những thứ khó mà nói nên lời, tựa hồ đều bị diễn xuất của Triển Chiêu kéo đi ra, một bộ ‘Nam hiệp’ thật không giống như xưa, một màn diễn lại liền thành cổ sự mới mẻ li kì, rõ ràng biết kịch bản viết cái gì nhưng tự bản thân đều mong chờ, lần đầu gặp được diễn viên thế này, mọi người đều đang bị lây truyền, đó là ma lực của Triển Chiêu.

Màn sau được quay tiếp, người bên ngoài đều nín thở chờ đợi, tập trung tinh thần nhìn.

Cảnh đã được chuyển tới trong thành, Triển Chiêu sợ Lưu Nhất Hổ gây việc bỏ chạy nên hai tay chưa cởi dây, nét mặt đại hán vốn cực khí hung ác thêm bị trói biểu tình càng dữ tợn hơn, sau khi vào thành Triển Chiêu liền đi phía sau Nhất Hổ, không xa không gần, thân hình xảo diệu che khuất hai tay bị trói của đại hán, nếu nhìn cùng lắm chỉ thấy giống chấp tay đi dạo phố, không đến mức khiến việc bị trói này làm kinh sợ người xung quanh, lực tay không nặng không nhẹ nhưng không làm cho đại hán chạy thoát được, tùy ý Triển Chiêu phát động.

Thời gian cũng đã đến giữa trưa, Triển Chiêu ngừng lại suy nghĩ một lát, liền mang đại hán đi vào một quán ăn, trong quán khá lớn, Triển Chiêu kéo qua, liền đi đến một góc ngồi xuống, biểu tình của đại hán liền trở nên giận dữ đứng thẳng người không chịu ngồi xuống, Triển Chiêu thở dài, vỗ kiềng dài của Cự Khuyết đánh vào đầu gối của gã, khiến gã bị một cú đau nhức, dứng xuống đất ngoan ngoãn ngồi xuống, đại hán vừa cắn vừa nghiêng răng, nghĩ đến việc trên đường phải ăn không ít bài bố của Triển Chiêu.

Tiểu nhị đến, Triển Chiêu vừa định gọi món, đại hán lại tác quái, ngắt lời la lên: “Cho đại gia một bình rượu trắng, một đĩa thịt vịt kho tàu, thịt gà kho nước tương, gân bò hấp, chân dê nướng than...” cứ thế thao thao bất tuyệt.

Tiểu nhị non nớt nghe đến ngần người sững sốt, đại hán càng nói càng thêm ăn cứ thế càng thêm hăng hái, tiểu nhị hoàn hồn miễn cưỡng chen vào, lúng ta lúng túng: “Đại gia... tiểu điểm... cái này, làm ăn nhỏ, không có mấy món mà đại gia gọi...”

Đại hán nghe xong, thuận tính liền định rống to, Triển Chiêu đặt xuống mấy ly trà lạnh vừa uống, một tiếng ‘cạch’ vang lên, đại hán trừng mắt liếc ngang qua, Triển Chiêu bất đắc dĩ cười, một bộ dáng tựa hồ không hề có chút đau đầu vì bị đại hán một đường làm phiền, không thấp không chậm nói: “Triển mỗ thật không muốn Lưu huynh phải im lặng cùng tại hạ dùng cơm.” Y điểm hai cái trên bàn, đại hán vừa nhìn, hiểu rõ Triển Chiêu ý muốn nói gì, mặt mày dữ tợn hừ một tiếng rõ to không lên tiếng nữa.

Sau lưng tiểu nhị mồ hôi nhễ nhại, mới biết vị thiếu hiệp xinh đẹp trước mắt này là chân chính thâm tàng bất lộ, chỉ một câu đã có thể khóa miệng vị hung thần ác sát, Triển Chiêu lại cười, tiểu nhị lại cảm thấy thật là một nhân vật thần tiên, chỉ nghe âm thanh ôn nhã của y lại cất lên: “Cho ba cái bánh bao không, năm cái bánh bao thịt, thuận tiện thêm một bình trà, tiểu nhị làm phiền rồi.” Tiểu nhị nghe xong bay bay đi, mới cảm thấy buột lòng vì sự hoảng hốt không ngừng khi nãy.

Bánh bao đưa lên, Triển Chiêu cầm bánh bao không bắt đầu ăn, cắn một miếng, hương thơm dần bay ra, đại hán nhìn, bao tử càng sôi sùng sục, trong bụng truyền ra tiếng ‘ùng ục’, Triển Chiêu nhưng đứng đưng, đại hán nhìn không được, thô lỗ hung ác nói: “Này! Người quên lão tử còn bị trói sao!”

Nhìn bộ dạng ‘sực nhớ ra’ của Triển Chiêu, đại hán mới giật mình phát giác, cái này, vị Triển đại hiệp này rõ ràng vì chuyện vừa nãy mà đang chính gã!

Nhân viên bên ngoài đều kinh ngạc, Triển Chiêu võ nghệ siêu quần, hiệp nghĩa quả cảm, ôn văn nho nhã... là điều mọi người đều biết, vị này diễn lại thấy được một mặt càng thêm sống động, càng thêm ‘người’ hơn, nghĩ lại, Lê tiểu thiên vương lần đó diễn so với người này còn kém rất xa, mọi người lại âm thầm tán thưởng.

Trùng phạt nho nhỏ của Triển Chiêu còn chưa xong, làm ra biểu tình ‘làm thế nào mới tốt đây’, nghĩ trái nghĩ phải, đột nhiên cười nói: “Nếu không, Triển mỗ dứt cho người ăn được không?” Y đưa tay ra, bánh bao nóng hổi liền đến trước mặt đại hán, vị sau phản ứng không kịp, trừng mắt nhìn cái bánh bao trắng trắng trước mặt, lại nhìn sang Triển Chiêu, khuôn mặt tươi cười sáng lóa đó, đôi mắt tròn tròn thẳng thắn đó, đầu ngón tay thon dài đang cầm bánh bao đó, tay của y càng lúc càng đến gần, Triển Chiêu đẹp, tuy

hiện tại tại gã mới khắc sâu hiểu rõ, đại hán đột nhiên mặt nóng bừng bừng, khuôn mặt ngăm đen đã thành màu đỏ tía, vừa lắp bắp vừa cuống cuồng: “Người người người xem ta là tiểu tiểu tiểu hài tử sao! Nhanh nhanh nhanh buông buông buông lỏng lỏng tay cho cho cho ta!” Không biết vì cái gì lại thấy khổn khổn xấu hổ.

Người bên ngoài bị hành động trừng phạt nho nhỏ không ảnh hưởng đại cục này của Triển Chiêu khiến cho nhin cười đến mức đau cả bụng, chỉ có một người mặt đã biến đen thui, chị Hồng đưa mắt qua hỏi, người này nghiêng răng thấp giọng đáp: “Cái này... có chỗ nào là trừng phạt nho nhỏ chứ!” tựa hồ cực kỳ đầy mùi dấm chua.

Triển Chiêu lại cười, Cự Khuyết linh xảo, xuất ra thu vào chỉ trong chớp mắt, dây trói trên tay đại hán đã được giải khai, người sau cầm bánh bao thịt lên oán hận cắn, xem như người nào đó mà trút giận.

Bên này vừa mới yên tĩnh lại, bàn bên cạnh liền có một người nào đó khẽ cười ha ha, đại hán nghe thấy thì trừng mắt nhìn qua, đập vào mắt là một vị nho sinh để râu, nho sinh khuôn mặt thanh tú, để râu nhưng cũng không quá đột ngột.

“A... thất lễ thất lễ.” chấp tay xin lỗi, khuôn mặt sau tà áo dài vẫn không ngừng được ý cười.

Đại hán phát giận, thoáng chốc đứng dậy, cánh tay to như gấu đưa qua, một tay hướng đến vị nho sinh vụt qua, tức giận mắng: “Tiểu tử người đang cười đại gia sao!”

Triển Chiêu cũng nhanh, Cự Khuyết đưa qua, lực đã tập trung đầy đủ, nho sinh thấy vị ác nhân này vươn tới nắm cổ áo mình, vừa bị kéo một chút liền tránh ra sau kêu một tiếng ‘a’, chỉ là ở sau bàn nhìn qua, lại cười khúc khích, không ngừng được.

Đại hán càng nổi giận, đưa chân muốn đi qua, mới biết thân dưới không đứng...

Chỉ thấy Triển Chiêu quay đầu không nhìn, miễn cưỡng nói ra một câu hoàn chỉnh: “Lưu huynh... mời, mời mặc quần裳 hoàng...” cố nhin không dám cười ra tiếng.

Con người nói chung cũng có lúc mơ hồ, Triển Chiêu tự nhiên cũng vậy, ai cũng quên mất, cả đại hán tự mình cũng quên mất, vật dùng để trói tay kia, vốn là đai lưng của đại hán...

“Triển Chiêu! Người thật là cố ý phải không???” Khuôn mặt khủng long lúc xanh lúc đỏ bùng nổ giận dữ.

“Được rồi! Cắt, cắt, ha ha ha.....”

Triển Chiêu tự biết sai, liều mạng xin lỗi, đại hán đỏ mặt nhét lấy quần, tuy nhiên cũng cười không ngừng, nói cũng may mình phơi nắng đều, nếu không quần rơi xuống, hai chân trắng trắng bị thấy thì phải làm sao đây, đến cả gia hỏa diễn nho sinh cũng sớm chạy đến đầu bên kia, cười không đứng lên nổi.

Bên ngoài trường quay đã cười nghiêng ngả, không thể cười ra tiếng thật sẽ thành nội thương mất, đến cả Ngũ Kinh Hoàn cũng nhin không được liều mạng lau nước mắt, vốn tưởng một màn lần đầu gặp Công Tôn Sách này phải khó khăn mới diễn được, tuy nhiên lại khiến người ta vừa cười vừa vui.

Chị Hồng thật vất vả ôm bụng ngừng cười, đột nhiên nhìn sang Ngũ Kinh Hoàn, trong mắt không biết vì cái gì, đục không hiểu, chỉ nói với anh: “Kinh Hoàn, thật không giống cậu trước đây.” Một tiếng thở dài không biết là mừng hay lo.

Ngũ Kinh Hoàn khi xưa đạo diễn phim, từ trước đến nay đều đặt thân bên ngoài, dù vui dù buồn đều không dậy sóng.

Ngũ Kinh Hoàn ngăn người, sau đó cười khổ.

Người khác không biết, gặp phải Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường không còn là Bạch Ngọc Đường giang hồ tiêu sái, Ngũ Kinh Hoàn không còn là Ngũ Kinh Hoàn đạo diễn đậm nhiên

15. Chương 15

Trường quay nghỉ ngơi.

Đại hán cùng Triển Chiêu đi tới, người trước còn đắm chìm trong cảm giác diễn xuất say sưa, to giọng nói với Ngũ Kinh Hoàn: “Đạo diễn Ngũ! Diễn thật thoải mái! Anh trước đó nói tôi dùng hết sức chém! Dùng hết sức diễn! Tôi vẫn cứ thế mà làm thật! Ha ha ha!” Đại hán từng tập qua đạo thuật, khí lực lại lớn, động tác cũng nhanh, lúc luyện tập đều làm người khác bị thương, bó tay bó chân, lần này hoàn toàn xuất lực, nhóc đó đều có thể tiếp được, sao lại không hài lòng.

Ngũ Kinh Hoàn vỗ vỗ vai anh ta, đưa qua bình thủy nói: “Mã đại hán! Diễn không tệ!” Đại hán sao biết được, nếu không phải người đón là Triển Chiêu, tất nhiên sẽ bị thương. Mà nói đến hiện nay, cái gì nội lực cái gì khinh công đã sớm thất truyền, võ thuật càng thụt lùi rất lớn, dù có thần võ thể nào, tất cả đều không so được với Triển Chiêu đến từ thời xưa, chiêu thức có nhanh tới đâu Triển Chiêu cũng nhìn ra, như bị quay chậm, động tác một đưa một kéo, kì thực xuất ra đều là võ thuật chỉ đạo cho người mới học, đơn giản nhẹ nhàng khiến đối phương hướng theo từng bước như dự liệu của mình, chỉ có người như Ngũ Kinh Hoàn, mới thấy được rõ ràng.

Đại hán nghe thấy lời tán thưởng hiếm có của Ngũ Kinh Hoàn, càng cao hứng, vui như sắp bay, liều mạng nói là nhờ đạo diễn Ngũ chỉ giáo thật hay, nghe mấy anh em ở bên kia gọi, vừa cúi chào vừa vẫy tay chạy đi.

Ngũ Kinh Hoàn kéo Triển Chiêu đi đến góc, dọn ra một chỗ sạch sẽ sắp vai ngồi xuống, đưa qua nước khoáng, Triển Chiêu đã từng thấy thứ này xuất hiện trong quảng cáo trên TV, cầm thực tế trên tay vẫn cảm thấy mới mẻ kì thú, Ngũ Kinh Hoàn làm một động tác tay: “Mở thế này.” Triển Chiêu học theo vịn nắp mở ra, chớp mắt, uống nước.

“Mệt rồi?” Ngũ Kinh Hoàn hỏi, nhìn Triển Chiêu mở mở đóng đóng nắp, tựa hồ cảm thấy rất thú vị.

Nghe ngữ khí của Ngũ Kinh Hoàn, cười nói: “Triển Chiêu cũng không phải người yếu ớt như thế.”

“Ách... tôi là chỉ...” về phương diện tinh thần... “Không... tôi nói, cậu diễn thật tốt. Tôi vốn còn sợ...” Ngũ Kinh Hoàn sốt ruột trong lòng, càng nói không thành câu.

Triển Chiêu buông tầm mắt, thấp giọng đáp: “Buông, liền có thể diễn.”

Buông, buông tay, buông vào khoảng không, để Triển Chiêu của quá khứ dẫn dắt, để Triển Chiêu của hiện tại không nhìn, phim liền có thể diễn, Triển Chiêu, mới có thể sống trong phim.

Chỉ nghe tiếng cô em trong đoàn phim từ đằng xa vang lên, cô hướng người nào đó thì thầm: “Công Tôn tiên sinh! Anh cười đủ chưa!” Triển Chiêu nghe lời này nhìn qua, thấy một nho sinh để râu khuôn mặt xa lạ đang cười không thẳng người nổi, thấp giọng theo cô thì thầm: “Công Tôn... tiên sinh?” Nay nay xưa xưa, mơ hồ luân chuyển, Triển Chiêu đột nhiên nhớ không ra, ra người đó là đang diễn Công Tôn tiên sinh, mà Công Tôn chân chính, sớm đã trôi đi như dòng nước.

Ngũ Kinh Hoàn trong nháy mắt cảm thấy bản thân thật nhu nhược, đến cả một tia thương tâm của Triển Chiêu, cũng không dám nhìn.

Hai người yên lặng không nói.

Cô em trong đoàn phim theo chị Hồng nhảy đến trước mặt.

Hai người đứng dậy bắt chuyện, chị Hồng nắm tay nắm lên vai Ngũ Kinh Hoàn, mở miệng nói: “Kinh Hoàn! Quá có lỗi rồi nha! Đến giờ tụi tôi vẫn chưa biết tên của ‘người mới’!”

Ngũ Kinh Hoàn Triển Chiêu nhìn nhau, người sau cười một chút đáp lời: “Tại, ách... tôi, tên là Triển Chiêu.” Không chấp tay, không dùng lời lẽ khiêm nhường xưng danh, Triển Chiêu tuy rằng không quen, nhưng nỗ lực thích ứng, Ngũ Kinh Hoàn quay lại mỉm cười với y.

Chị Hồng hỏi: “Triển Chiêu, nghệ danh sao?”

“Tên thật!” Ngũ Kinh Hoàn ngắt lời.

“Triển Chiêu diễn Triển Chiêu! Ha ha, thật khéo!” Cô em đoàn phim nghiêng trước ngả sau, khúc khích cười vang, đột nhiên nghĩ đến sau này công diễn, phần liệt kê tên diễn viên, người xem mà nhìn thấy biểu tình nhất định rất thú vị. Lại hỏi: “Đạo diễn Ngũ thật lợi hại, vì ‘Nam hiệp’ thật tìm ra một người Triển Chiêu, chẳng lẽ trên đường thấy một người thuận mắt liền đánh bất tỉnh, dùng thuật thôi miên khiến anh ấy tự cho mình là Triển Chiêu, vì vậy mới diễn giống như vậy!”

Ngũ Kinh Hoàn hướng cô em đang nhăn mày đá mắt, vờ bày ra bộ dạng hung ác muốn đánh: “Con nít không được nói bậy.” trong lòng nhưng nhảy loạn, nhìn khuôn mặt đang viết chữ ‘không hiểu’ của Triển Chiêu.

Sau đó lại bị âm thanh xa xa cắt ngang: “Đạo diễn Ngũ! Được rồi! Anh có muốn thử không?” Người đó còn mặc đồ cổ trang, biểu tình háng hái chạy lại, Ngũ Kinh Hoàn hỏi Triển Chiêu: “Cự Khuyết mượn dùng một lát.” Triển Chiêu đưa qua, Ngũ Kinh Hoàn cầm kiếm, cất tiếng đi đến chỗ người nọ, nhìn như lơ đãng, đột nhiên nâng tay lên, thân kiếm sắc nhọn, như sấm sét chém qua, trên bụng người đó mở ra một cái lỗ lớn, phun ra chất dịch màu đỏ, la lên ‘a’ rồi ngã xuống.

Chiêu thức của anh tự nhiên xinh đẹp, xuất kiếm tra vỏ, cả máu cũng không dính.

Mọi người đều bị kinh hách, mấy cô gái đều kêu thét ra tiếng, cả trường quay một mảnh rối loạn, đến cả chị Hồng sắc mặt cũng đại biến, nắm lấy cánh tay Ngũ Kinh Hoàn, rống to: “Ngũ Kinh Hoàn! Cậu điên rồi!!”

Lãnh ý trên mặt Ngũ Kinh Hoàn vẫn chưa lùi, thách thức gương miệng cười, chị Hồng chưa thấy qua khí thế này của anh, cả người run rẩy.

Triển Chiêu đứng bên cạnh, hai mắt chớp chớp, tựa hồ chỉ có chút phản ứng khó hiểu với thần thái của anh.

Sau đó, có người thận sự sắp chịu không nổi nữa, ‘thi thể’ ngã trên mặt đất đó, đột nhiên ha ha cười lớn.

Cô em trong đoàn phim vốn còn đang sợ hãi khóc trong lòng chị Hồng, thấy thi thể trên đất biến đổi, hoàn toàn dờ ra, trên mặt còn vương mấy giọt nước mắt, không cách nào phản ứng được, mọi người cũng như vậy.

“Đạo diễn Ngũ! Thành công rồi! Ha ha ha!” Người trên mặt đất kia chìa ra một ngón cái, nhìn biểu tình của mọi người nhìn không được vừa cười vừa lặn lội trên đất không đứng dậy được.

Ngũ Kinh Hoàn ngồi xổm xuống đập tay với người nọ, cũng cười ra tiếng, giống đứa trẻ vừa thực hiện được trò đùa của mình, khuôn mặt tươi cười khiến người nhìn chỉ thấy ngứa tay muốn đập.

“Đường Hân... cậu, cậu không phải chết rồi sao?” Cô em run rẩy hỏi, còn Đường Hân là tổ trưởng tổ đạo cụ, là cái người cả người đầy máu kia.

“Hắc hắc! Làm mấy người sợ rồi phải không?” Đường Hân giơ tay dựa vào đầu gối.

Chị Hồng nhìn không được nữa, nắm cái lỗ tai của Ngũ đại đạo diễn, dùng chiêu sư tử Hà Đông mà rống: “Ngũ Kinh Hoàn, các cậu lại đang chơi trò gì đó!”

“Chị Hồng! Đau quá!” Ngũ Kinh Hoàn vừa muốn cười vừa muốn la đau, như nước với lửa.

Người nọ khẩn trương cúi xuống đồ cổ trang trên người giải cứu Ngũ đại đạo diễn: “Chị Hồng chị xem, đây là đạo diễn Ngũ nghĩ ra kêu em làm đó!” Mọi người mở to mắt nhìn sang, trên người Đường Hân cả thương cũng không có, y phục trên tay có một lỗ lớn lộ ra ngoài một túi máu giả đã bị chém rách, ra túi máu đó được dính vào trong áo, phía mặt dính sát vào da dùng gia tăng thêm phòng hộ không biết dùng cái gì nhét vô để làm cho dày thêm, mọi người lập tức đều hiểu rõ.

Chị Hồng khẩn trương đứng lên, đoạt lấy Cự Khuyết, rút kiếm khỏi vỏ thấy lưỡi kiếm, la lên: “Ngũ Kinh Hoàn, cái này là kiếm thật đó!”

Ngũ Kinh Hoàn cầm lấy, đưa lại cho Triển Chiêu, nhẹ nhàng nói: “Vì vậy cách này đơn giản nhưng nguy hiểm, chỉ có người đã qua huấn luyện mới làm được!” Anh chớp chớp mắt, biểu đạt, ví dụ như mình, ví dụ như Triển Chiêu.

Anh lại kêu một người tới, người đó mặc đồ gần giống như Đường Hân khi nãy, khuôn mặt đầy ý cười, cũng là một trong mấy tên đồng phạm.

Ngũ Kinh Hoàn nói với Triển Chiêu: “Mấy tôi làm kí hiệu rồi, cậu cứ chém vào cái điểm màu đỏ là được.” Hai câu kết thúc, tựa hồ không cần giải thích thêm Triển Chiêu cũng có thể hiểu được.

Triển Chiêu cười cười, cũng bắt đầu dĩ với tính cách thích đùa giỡn chính người của người này, từ đầu đến cuối, Triển Chiêu ánh mắt sắc bén, người xuất thân giang hồ có võ đều biết, Ngũ Kinh Hoàn xuất kiếm, dùng lực cực kỳ tinh diệu, lưỡi kiếm sắc bén chém qua, cùng lắm cũng chỉ rách áo, nếu thật bị thương, máu tươi tuyệt đối sẽ không phun ra dữ dội như vậy, Ngũ Kinh Hoàn đạo diễn phim đã lâu, ít nhiều cũng biết khán giả thích cảnh như vậy, càng thái quá càng hoan nghênh.

Triển Chiêu đi đến trước mặt người kia, người đó đột nhiên cảm thấy khẩn trương, Triển Chiêu nhìn sang, nhẹ nhàng mỉm cười nói: “Thỉnh, tin tưởng Triển Chiêu.”

Cự Khuyết lại xuất ra, Phượng Hoàng Tam gậy đầu, như gió lại như tên, lam sam tung bay, y phục rách nát quanh thân người đó chảy đầy máu, nhưng không hề có cảm giác đau đớn, đoàn người ngậm miệng không thể tán thưởng thêm.

16. Chương 16

Triển Chiêu lần đầu diễn thử đã đánh một tiếng chuông, một tiếng chuông làm kinh động mọi người, Ngũ Kinh Hoàn gọi mọi người lại, vẫy vẫy kịch bản trong tay lớn tiếng nói: “Tuyên chính vẫn như cũ, còn lại cứ diễn theo mọi người, chỉ cần phù hợp hình tượng vai là được rồi!” Chị Hồng thấy Ngũ Kinh Hoàn lớn gan, tựa hồ muốn phóng tay thả cửa, nhưng trong lòng cô cũng đang nhảy loạn không thể ngăn cản, tựa như rất mong ngóng vào tương lai của bộ phim này, càng thêm nhiệt liệt càng thêm phong quang.

Diễn viên các vai đều nóng lòng muốn thử, có một người kiêu ngạo la lớn: “Đây là đạo diễn tự nói đó nha!”

Ngũ Kinh Hoàn không giận không bực chỉ nói: “Cậu làm được liền lên.” Cười cực ưu nhã, trong mắt lại có ẩn hiện vài tia giảo hoạt, diễn cuối cùng vẫn là giả, sao so được với hàng thật.

Người này đắc ý cười to, trong lòng ít nhiều đã có cách, mang thân phận là tiền bối nhện không được có chút ý niệm muốn ác chính diễn viên mới, ai biết được sau này bị Ngũ đại đạo diễn chọt đinh vào bánh bao (*làm khó dễ) nhiều nhất cũng chính là người này.

Phần sau lại diễn, là màn Triển Chiêu gặp Bao Chứng, Triển Chiêu từ lúc gặp Công Tôn đến lúc này, đã lặng lẽ thấy rõ, lại thêm một Bao đại nhân xa lạ, Triển Chiêu đều có thể bình lặng nhìn, phối hợp cùng diễn, không chút nào kinh ngạc, Ngũ Kinh Hoàn nhìn thấy, hàm răng trắng cắn chặt, lẳng lặng làm đau.

Thẳng cho đến khi màn đêm buông xuống, hôm nay mới kết thúc, mọi người thu thập về nhà, nói cười liên tục, đầy dư vị, bộ dạng tựa hồ vẫn thấy chưa đủ.

Triển Chiêu lúc này đang ở phía sau màn thay ra bộ lam sam võ sinh, đổi thành áo POLO màu trắng tay dài và quần dài thâm lam, sạch sẽ, vừa người.

Triển Chiêu đi ra, Ngũ Kinh Hoàn cười cười, vô luận trang phục cổ hay kim, anh đều thích, chỉ là đỉnh quan(*đồ cài tóc) không thể cài tiếp, Ngũ Kinh Hoàn đưa tay lên chỉ chỉ, Triển Chiêu hiểu ý đưa tay lấy xuống, tóc dài đen như mực xõa ra, theo gió tung bay, cô em đứng bên cạnh ngây ngốc nhìn, ra đó là tóc thật.

Ngũ Kinh Hoàn nhìn qua mấy lần, lần nào cũng nhện không được mà tâm động. Thẳng đến lúc cảm nhận được đường nhìn của Triển Chiêu, mới kiềm chế lại, đưa qua dây buộc màu đỏ cho y buộc lên.

Sau khi về nhà dùng cơm, Ngũ Kinh Hoàn biết hôm nay lần qua lần lại thái quá, muốn Triển Chiêu sau khi đánh răng rửa mặt thì đi ngủ sớm.

Triển Chiêu lúc đi vào phòng, khi đứng ở cửa chuẩn bị đóng lại, đột nhiên ngẩng đầu hỏi: “Tề Phóng đó...”

Ngũ Kinh Hoàn trong lòng khẩn trương, nhưng trên mặt bất động, hỏi lại: “Tề Phóng làm sao?”

Triển Chiêu chỉ hỏi một câu đó, im lặng thật lâu, cúi đầu không biết làm sao nói tiếp, đôi môi mân mê day day, sau đó mới nói: “Không, không có gì, Ngũ huynh cũng sớm đi ngủ.” Buông tầm mắt, đóng cửa.

Cửa đóng ‘sầm’ một tiếng, Ngũ Kinh Hoàn cảm thấy trái tim bị mắc kẹt tại cổ họng của mình cũng bị cánh cửa ấy hung hăng kẹp chặt, đứt đôi, sau đó không ngừng rỉ máu.

Từ sau khi Bạch Ngọc Đường chết, giấc mộng hằng đêm của Triển Chiêu bắt đầu dày đặc.

Tòa lầu tường vàng huy hoàng ấy, con người máu tươi đầm đìa ấy, hôm nay lại rõ ràng trước mắt, lại xuất hiện như hôm qua.

Triển Chiêu, khóe mắt nứt toác, bắt lực, trơ mắt đứng nhìn.

Từ lúc Bạch Ngọc Đường vào lầu, từng bước thận trọng, cực kỳ nguy hiểm, nhất cử nhất động trước mắt, Triển Chiêu đều có thể đếm kỹ trong lòng.

Chính một khắc sau, Bạch Ngọc Đường sơ ý đoạt ấn, Triển Chiêu có la thể nào cuối cùng cũng không phát ra được tiếng, cũng không thể ngăn cản, đất sụp xuống, Bạch Ngọc Đường rơi rồi, đồng võng trện ép xuống, sau đó không còn như cũ, lưỡi đao bén nhọn cuối cùng ấy, Bạch Ngọc Đường không thể tránh, lưỡi nhọn chém qua, cứng ngắc móc vào, đem da mặt của hắn kéo ra –

Triển Chiêu kinh hoàng tỉnh giấc, nhìn quanh bốn phía, không biết đang ở nơi nào, đã từng đón qua biết bao mưa gió, lúc này đây lại cảm thấy sợ hãi không nơi tựa vào, mỗi một tiếng hít thở tựa hồ đều khiến bản thân kinh sợ, so với những giấc mộng trước giờ tỉnh dậy càng khó chịu hơn.

Hốt hoảng xuống giường, sự nhẹ nhàng linh hoạt thường ngày đã mất, như người bệnh lâu ngày, suy yếu không thôi.

Con mèo nhỏ bên giường cũng bị đánh thức, meo một tiếng, nhìn Triển Chiêu đi ra khỏi cửa, như một du hồn.

Nỗi khiếp sợ của Triển Chiêu vẫn còn, như muốn tìm kiếm thứ gì, bưng tỉnh chạy ra ngoài, ngoài sảnh có một người, trên màn hình mây tính đang mở lóe sáng, từng tấm hình bộ dạng đáng yêu của Triển tiểu miêu liên tục thay đổi, nằm sấp phía trước, chính là Ngũ Kinh Hoàn.

Triển Chiêu từng bước lại gần, vô thanh vô tức.

Khuôn mặt nghiêng một mỗi ngủ say đó đập vào mắt, Triển Chiêu chỉ mặc một kiện lý ý, sụp xuống ngồi bên cạnh, nhìn thẳng đằng trước, không biết bao lâu, không biết mệt mỏi.

Ngũ Kinh Hoàn bị tiếng meo meo ồn ào của Triển tiểu miêu đánh thức, trong mơ màng, thấy khuôn mặt Triển Chiêu, cho là trong mơ, hãy còn buồn ngủ, cười khê hỏi: “Sao thế?”

“Triển Chiêu, đột nhiên muốn nhìn người một chút.” Khàn khàn thở ra.

Ngũ Kinh Hoàn nghe xong câu này, mới biết không phải là mộng, bật người ngồi dậy, nhìn thấy thần tình của Triển Chiêu, đã không còn là Nam hiệp khi xưa, lại quay về đau lòng thấm máu.

“Cậu thế này không được, trong này hàn lạnh thương thân, quay về phòng ngủ đi!” Anh kéo Triển Chiêu lên, hai bàn tay tự nhiên nắm lấy, mang vào trong phòng.

Tay Triển Chiêu rất lạnh, khiến tim y phổi y cũng bị đông lạnh, Ngũ Kinh Hoàn phía trước không biết, bàn tay ấm nóng của anh, đã sưởi ấm lồng ngực Triển Chiêu.

17. Chương 17

‘Nam hiệp’ bắt đầu quay đã được nhiều ngày, lao lực nhất cuối cùng là hai người Ngũ Triển, Triển Chiêu hành động trước mặt người khác khó tránh có chút sơ hở, cũng may Ngũ Kinh Hoàn phản ứng nhanh trí, trong nguy hiểm lách qua được, Triển Chiêu diễn miễn cưỡng cũng có thể coi như thuận lợi.

Nói là 'miễn cưỡng' cũng có nghĩa của nó.

Giang hồ ở đâu? Ở Đại Tổng, cũng ở nơi đây. Giang hồ hung hiểm, xã hội hung hiểm, hung hiểm ở trong tâm mỗi người, biết là phải tránh, nhưng có lúc nó tới quá vội vã, không hề báo trước, vậy làm thế nào? Triển Chiêu nhận được vai quá không chính thức, Triển Chiêu xuất hiện trên trường quay quá mức chói mắt, sự tồn tại của Triển Chiêu khiến người đồ mắt (*ganh ghét), ác tâm càng nổi lên, nguyên rủa rồi độc hại, chính là muốn Triển Chiêu không sống yên không thuận lợi, động tay động chân trong âm thầm, tránh cũng không được, Ngũ Kinh Hoàn lưu tâm, hai mắt không lúc nào rời khỏi thân ảnh Triển Chiêu, Nam hiệp võ nghệ siêu quần xông xáo giang hồ khuấy động triều đình, tuy cuối cùng vẫn thua dưới miếng lưỡi không tha ai của Bạch Ngọc Đường, ở trường quay không rời âm thầm bảo hộ, nhưng Ngũ Kinh Hoàn dù uy thế có lớn cánh có rộng thế nào, cũng không thể so với sự hung ác của nhân tâm.

Một hôm có màn đánh võ, đạo cụ dùng là túi máu giả Ngũ đại đạo diễn đã nghĩ ra, lần đầu thử qua kết quả thực chấn động, lại không cần phải sửa lại cảnh, vừa tốt vừa tiện, mấy kẻ có ý đồ liền đặt mắt vào điểm này.

Lần đó bắt đầu diễn, Triển Chiêu trong phim đang truy hai kẻ đại ác nhân, chặn tới trong rừng, giằng co bắt đầu đánh, Cự Khuyết của Triển Chiêu vừa ổn vừa nhanh vung tới, hai kẻ lần lượt bị thương ở vai và chân, sau khi thấy máu tính tình càng giận dữ động tác càng dữ dội, hai người đó còn đang say sưa nhập vai, kiếm thế sử ra cũng khó mà dừng lại.

Triển Chiêu trong không gian chật hẹp theo gió chặt lá không chút quần bách, chính tại lúc này, mũi kiếm chuyển thành một chiêu thức hung hiểm, đi như cô nhận, hướng đến bụng của người thấp chém tới, chính tại giây này, mặt Triển Chiêu chợt biến sắc, mặt Ngũ Kinh Hoàn cũng biến sắc, nhưng những người khác không biết không hay, người cao ở phía sau đã vung kiếm tới, không thể ngăn lại, võ kiếm của Triển Chiêu được dùng như bài sơn đảo hải, lật lại hướng đằng sau bay đi, 'cách' một tiếng, kiếm tra vào vỏ, Ngũ Kinh Hoàn trong phút chốc đứng dậy lớn tiếng kêu 'cắt', người thấp nọ còn đang nâng kiếm, bộ dạng y như mọi người – mặc danh kỳ diệu.

Ngũ Kinh Hoàn tuy là đạo diễn, nhưng hiểm khi nổi giận thế này, rống to tên Đường Hân, Đường Hân mang vẻ mặt cổ quái đi tới, nhìn thấy người thấp nọ cũng la 'a' một tiếng, mặt biến thành xanh mét, ra dưới cái lỗ to bị mở ra trên y phục của người nọ không hề có túi máu đặc biệt ngăn trở, không biết lúc nào đã bị người ta lấy đi mất, dưới cái lỗ to là da người trắng phau, cẩn thận nhìn lại, vẫn thấy một vết hồng ngân không rõ ràng, cũng may không có máu, mọi người ồ lên, nói rằng người này vận khí thật tốt, có ai biết được, may là Triển Chiêu kiếm thuật như thần, lúc chém qua cảm thấy chỉ cắt trúng y phục, lúc đó cảm thấy không ổn, nhanh chóng thu thế, vết nhỏ đó đúng là vết thương do kiếm khí gây ra.

Ngũ Kinh Hoàn nghiêm giọng chỉ trích Đường Hân giám sát không chu toàn, đạo cụ kiểm tra không cẩn mật, trong lòng nhưng lại lo sợ, nếu thật xảy ra việc, thân phận Triển Chiêu làm sao lấy ra để giải oan.

Lại nói đến hôm quay cảnh 'Tặc miếu cứu Bao Chứng', cửa của viện tử sau miếu bị khóa chặt để ngăn Triển Chiêu, cần phải phá khóa mới vào được. Đường Hân vì mấy hôm trước sơ suất nên càng thêm ám ảnh lo lắng, quản lý kiểm tra đạo cụ rất nghiêm, nhưng cẩn mật đến mấy cũng có sơ suất, Đường Hân treo lên khóa giả đặc chế, để Triển Chiêu chỉ cần dùng lực nhẹ phá khóa liền có thể dễ dàng cắt làm đôi, nhưng không biết có phải lần cuối cùng treo vào quên mất hay không, máy quay bắt đầu quay, Triển Chiêu lặng lẽ đi thẳng đến ngoài viện, tay vừa chạm vào khóa sắt, trong mắt liền xẹt qua một tia thâm trầm, Cự Khuyết chậm rãi ra khỏi vỏ, tay nâng lên nghiêng nghiêng sau đầu, thân thể cong lên phía trước, chiêu kiếm này sử ra, như mãnh hổ cúi thấp người, mọi người nín thở, Ngũ Kinh Hoàn nhưng đứng thẳng dậy, Triển Chiêu đột nhiên đề khí, kiếm sắc bén như móng vuốt vẽ nên một vòng tròn lớn, khóa 'đình' một tiếng phân làm đôi, lá rụng dưới đất bắn lên tung bay, hợp với chiêu thức của y mà lượn một vòng tròn rồi mới rơi lại xuống đất, mọi người như bị một cảnh này đoạt đi hô hấp, nhìn đến xuất thần, cảm nhận sâu sắc người này đến cả chiêu thức chém khóa cũng xinh đẹp như vậy.

Biết mèo như chuột, Ngũ Kinh Hoàn nhìn ở trong mắt, sao không biết chuyện này có điều kì quái, một chiêu này của Triển Chiêu dùng tới sáu bảy phần nội lực, Cự Khuyết quán khí, chém sắt như bùn, cái khóa lớn đó, rõ ràng là thật.

Ra là trong lúc không ai hay biết, cái giả đã bị thay vào. Triển Ngũ cũng không muốn làm người khác hốt

hoảng, màn sau tiếp tục quay, trong lúc cắt cảnh, Ngũ Kinh Hoàn len lén đem hai nửa khóa giấu đi, Đường Hân cũng không biết.

Ngũ Kinh Hoàn trong lòng hiểu rõ, cái này không phải do Đường Hân làm, mà Triển Chiêu là người thế nào, từ trước đến giờ đã qua biết bao sóng gió, cũng biết mấy việc này do kẻ tiểu nhân làm ra.

Hai người cực kỳ ăn ý, không ai nói ra, để trong lòng rồi âm thầm điều tra.

18. Chương 18

Triển Chiêu đến đây đã được hơn một tháng, nhưng trước đó thì bị thương sau lại đi diễn, ngoại trừ trong nhà đạo diễn Ngũ và phim trường, cũng chưa từng ra ngoài đi kiến thức. Hai ngày này đoàn phim xếp lịch cho nghỉ, khó khăn lắm mới có thời gian rảnh rỗi, Ngũ Kinh Hoàn liền dẫn Triển Chiêu ra ngoài dạo phố.

Triển Chiêu dùng dây đỏ buộc tóc dài lên, mặc áo len mỏng màu lam nhạt của Ngũ Kinh Hoàn, hai người thể trạng khác nhau, Triển Chiêu mặc vào có chút rộng, lại tạo nên một hương vị khác, quần tối màu giày trắng là lần trước Ngũ Kinh Hoàn bỏ chút thời gian đi mua, vì thế nên vừa người. Trên vai đeo túi đựng kiếm, nhìn vào người ta sẽ nghĩ là người luyện kiếm đạo, kỳ thật bên trong là Cự Khuyết, Triển Chiêu từ nhỏ đã kiếm không rời thân, Ngũ Kinh Hoàn hiểu được, không biết từ đâu kiếm được túi đựng kiếm này, cho y mang theo cũng không quá đột ngột, bên hông còn treo một túi đeo xéo, tụ tiền cùng vật nhỏ tùy thân của Triển Chiêu đều để bên trong.

Ngũ Kinh Hoàn đi bên cạnh, áo sơ mi trắng quần jean xanh đơn giản, nhìn kỹ, bên trên còn thêu hoa văn nổi, thêm vào đó trên cổ còn tùy ý đeo trang sức bạc, người sáng mắt vừa thấy đã biết rất có địa vị, Cẩm Mao Thử vốn thích hoa mỹ, đến kiếp này thu liễm rồi vẫn rất xa hoa.

Gió đầu xuân vẫn còn lạnh lạnh, đi dưới ánh mặt trời khiến thân nhiệt người ta ấm áp, Triển Chiêu ra khỏi tòa nhà thì ngẩng đầu nhìn trời, Ngũ Kinh Hoàn trên mũi treo mắt kính màu lam, cũng dừng bên cạnh theo tầm mắt y nhìn theo, một câu cũng không hỏi, cho đến khi Triển Chiêu cảm thấy trước mắt lay lay, mới nghe y nhẹ nói: “Ngũ huynh, đi đi!” Ngũ Kinh Hoàn mới đáp lời, đi về phía trước.

Hôm nay không phải là ngày nghỉ, trên đường chỉ có hai ba đám người đi tản bộ, Ngũ Kinh Hoàn hai người cũng chậm chậm hòa vào dòng người, tuy nói Triển Chiêu đã xem hết mấy quyển bách khoa toàn thư lớn dành cho nhi đồng mà Ngũ Kinh Hoàn đem tới, nhưng thế giới này biến hóa rất nhiều, những thứ Triển Chiêu có thể biết khó mà thấy được, sách dù tỉ mỉ thế nào, cũng chỉ là một góc của tảng băng, hơi thở nơi này thấm vào mắt, vào mũi, vào tai, rõ ràng, chân thật, đột nhiên trong lòng nổi lên nghi hoặc, có lẽ Đại Tổng trước đây, mới là một giấc mộng giả tạo, mà Triển Chiêu, chỉ vừa tỉnh dậy.

Triển Chiêu chớp mắt nhìn khắp nơi, thỉnh thoảng lại hỏi, Ngũ Kinh Hoàn luôn giải thích thật rõ ràng cẩn thận, có khi chỉ cần một ánh mắt nhìn qua, Ngũ Kinh Hoàn đều có thể hiểu được sự hoang mang của y, chậm rãi nói, Bạch Ngọc Đường đã từng sống ở Đại Tổng, Ngũ Kinh Hoàn thì sống ở nơi này, anh cố kìm đều biết, dùng từ uyển chuyển linh hoạt, Triển Chiêu nghe thường bị chọc cho cười vang, thần tình khản trương cũng dần nhu hòa.

Ngũ Kinh Hoàn tựa hồ như chưa từng được vui vẻ thế này, những tưởng, kiếp này chỉ có cô đơn, những tưởng, kiếp này chỉ có thể hoài niệm.

Triển Chiêu, người còn nhớ hay không, đường lớn nơi kinh đô, người ta cũng từng thế này, thoải mái vui vẻ. Sau đó, Bạch Ngọc Đường thích nhất, chính là chọc mèo, làm cho người đỡ khóc đỡ cười, tức giận đến mắng câu xú lão thử...

“Ngũ huynh?” Triển Chiêu quay đầu lại gọi.

Ngũ Kinh Hoàn ngẩn ra một lát, cười đáp lại: “A, không có việc gì! Phía trước có quầy bán đồ ăn ngon lắm, đi đi!”

‘Ngũ huynh’, cuối cùng lại là Ngũ Kinh Hoàn, không phải xú lão thử, không phải Bạch Ngọc Đường.

Có lẽ khách đến quầy hôm nay thật sự rất thưa thớt, ông chủ quầy thấy hai người thì vui muốn chết, đồ ăn gấp lên cũng tăng gấp bội, ha ha nói thẳng: “Thấy hai người các cậu đều đẹp trai, cho hai người thêm mấy miếng! Khuyến mãi đó nha!” Ngũ Kinh Hoàn tựa hồ rất thỏa mãn, khoe miệng mỉm cười, bắt chuyện với ông chủ như anh em, Triển Chiêu cũng cười cười, Ngũ Kinh Hoàn có đôi khi tính tình cũng cũng thật trẻ con, với việc nhỏ sẽ vui vẻ không thôi, cũng thích gần gũi người chân thành thân thiết.

Triển Chiêu đứng sau Ngũ Kinh Hoàn, cách đó không xa có cái hẻm tối, y quay đầu lại bước qua, bên trong truyền ra một ít tiếng động, Ngũ Kinh Hoàn phát hiện động tĩnh của y cũng nhìn qua, Triển Chiêu quay lại mỉm cười, xua xua tay, tỏ vẻ ‘không sao, sẽ không đi xa’, Ngũ Kinh Hoàn không muốn khiến Triển Chiêu cảm thấy được mình quá mức, miễn cưỡng đem bản thân dính chặt bên cạnh quầy, ánh mắt vẫn hướng về phương hướng của y.

Triển Chiêu đi vào hẻm tối, trong hẻm có một đứa bé trai trên người mặc cái áo dơ hầy, trên má phải tựa hồ có vết thương cào trầy da, nhìn nó liều mình bò lên tường cao, chắc là do vậy mà bị trầy da, bức tường này chắn ngang, phía bên trên là bậc cửa sổ một căn phòng trên lầu, một con mèo con lông ngắn không biết làm cách nào mà leo được lên bậc cửa sổ ấy, cứ meo meo kêu, thân hình nho nhỏ run rẩy không ngừng, cậu chủ nhỏ bên dưới nghe mèo kêu càng sốt ruột, dùng cả tay lẫn chân nỗ lực leo lên rồi lại ngã xuống, miệng vẫn còn hô: “Tiểu Hùng ngoan! Tao lập tức lên cứu mày xuống đây! Còn không phải do mày phá sao! Cứ thích chạy khỏi cửa còn leo lên chỗ cao như vậy! Nếu mẹ biết thế nào cũng nhốt mày lại!”

Tường cao với đứa nhỏ mà nói thật giống một ngọn núi lớn, mỗi khi leo tới sườn núi lại ngã nhào xuống chân núi, ngay lúc nó đang muốn leo tới đỉnh, đôi tay nhỏ bé lại không chịu được trọng lượng, ‘a’ một tiếng, ngã xuống, Triển Chiêu nhanh tay, vứng vàng tiếp được.

Đứa nhỏ thở dốc, mồ hôi nóng chảy ròng ròng, hai má đều đỏ hết lên cả, nó bị Triển Chiêu ôm vào lòng, chỉ chốc lát sau lại giấy dựa đòi xuống, Triển Chiêu bắt đắc dĩ, đặt nó xuống đất, nói: “Anh giúp em được không?”

Đứa nhỏ không cảm kích, một bộ dạng tiểu nam tử hán, cúi đầu không nhìn mặt Triển Chiêu, lại không buồn hé răng bắt đầu bò lên tường.

Mèo của mình phải do mình cứu sao?

Triển Chiêu im lặng nở nụ cười.

“Triển Chiêu!” Ngũ Kinh Hoàn cầm món ăn mua ở quầy nhỏ đứng ngoài hẻm hô lên, đứa nhỏ leo được một nửa lại bị anh dọa, loạng choạng rơi xuống đất, tức giận trừng mắt nhìn về phía Ngũ Kinh Hoàn, phía sau đột nhiên có gió nổi lên rồi ngừng lại, khoe mắt còn chưa kịp bắt lấy, quay đầu lại đã thấy một cái mặt mèo thật to ngay trước mặt.

“Tiểu Hùng!” Nó cao giọng kêu một tiếng, ôm lấy mèo con trên tay Triển Chiêu, trên mặt không giấu nổi vẻ kinh ngạc, người này làm sao mà đem mèo con về được!?

“Đừng đánh mất mèo nữa.” Triển Chiêu xoa xoa đầu nó, rồi không nhìn lại mà đi về phía Ngũ Kinh Hoàn, đứa nhỏ ôm chặt lấy mèo, ngẩng đầu nhìn bức tường cao chót vót kia, thầm giật mình, sau đó có một ngày, nó thấy người này trên TV, rồi nhớ lại, kinh công có lẽ là có thật.

19. Chương 19

Ngũ Kinh Hoàn quan sát hết thấy mọi chuyện, thấy Triển Chiêu đi ra cũng không hỏi, cười cười đưa qua thứ gì đó còn nóng hôi hổi, Triển Chiêu mở nắp hộp, đập vào mắt là món gì đó trông như sáu viên thịt tròn tròn đặt bên trong.

“Cái này gọi là bạch tuộc nướng, là món ăn từ Nhật Bản, ăn ngon lắm đó!” Triễn Chiêu học theo bộ dáng anh đã dạy, lúc định đem viên thịt cho vào miệng, Ngũ Kinh Hoàn đưa tay chặn lại, viên thịt lại rơi vào trong hộp.

“Quên nói! Thứ này vừa mới làm xong rất nóng, cậu, cậu uống cái này trước, trà kim quất!” Ly trà âm âm kia hình như mua ở quầy kế bên. Triễn Chiêu nhìn anh nhận lấy hộp đồ ăn, chính mình lại không ăn, giống như đang tự trách bản thân sơ ý, ‘sụt sụt’ hút nước trong ly làm phát ra âm thanh thật lớn.

Quả kim quất, chua chua ngọt ngọt, cổ họng ẩm ẩm vẫn còn đọng lại vị ngọt ngào, thật là trà ngon.

Hai người lại dạo thêm một lát, Ngũ Kinh Hoàn dẫn Triễn Chiêu đến ngồi trên chiếc ghế dài được bóng toà nhà che mát, độ nóng của bạch tuộc viên cũng vừa vặn cho vào miệng.

“Có thêm tương màu xanh xanh bên kia là vị mù tạt, thêm sốt miso bên này là vị vốn có nữa.” Ngũ Kinh Hoàn giải thích, Triễn Chiêu chấm vào gia vị trước khi cho vào miệng, trước đây giao thông không tiện, bờ biển cùng đất liền như cách thiên nhai, Triễn Chiêu rất ít khi được ăn hải sản tươi, mấy thứ như bạch tuộc này đúng là chưa từng biết qua, lớp bột chiên bên ngoài giòn giòn, bên trong lại mềm, bạch tuộc rất dai, hơn nữa còn có vị sốt miso ngọt ngọt pha lẫn mùi cá bào thơm thơm, cảm giác vào miệng cực kỳ cực kỳ ngon miệng.

“Ăn ngon ha!” Ngũ Kinh Hoàn như dâng bảo vật cười mở miệng, tự mình cũng chấm mù tạt ăn.

Triễn Chiêu cẩn thận thưởng thức, một viên ăn hết, hướng đến viên có sốt tương xanh xanh xuống tay, Ngũ Kinh Hoàn vội vàng nhắc nhở: “Có chút hăng đó!” Lời này vừa nói xong, viên kia đã vào miệng, mùi hăng nhẹ kỳ diệu nháy mắt xông lên mũi, Triễn Chiêu khụ mấy cái, Ngũ Kinh Hoàn vội vã đưa trà sang, Triễn Chiêu che miệng xua tay, ho mấy cái, mới nhận tra uống, y nhìn thấy khuôn mặt Ngũ Kinh Hoàn, bỗng nhiên cười nói: “Thật sự là..... lần đầu nếm thử vị thế này, khụ, vẫn là ăn ngon.” Nguyên cái mũi hồng hồng, khóe mắt còn vương nước mắt do bị sặc, Ngũ Kinh Hoàn cũng khúc khích cười ra tiếng.

Thử lại thêm một viên thứ hai, Triễn Chiêu đã hiểu được vị hăng xông lên mũi chỉ lưu lại trong miệng, ngược lại có vị cay cay rất kỳ diệu, cũng không làm mũi bị sặc ho khan.

“Đợi chút nữa đi mua chút quần áo đi!” Ngũ Kinh Hoàn nói xong, tròn mắt xoay xoay, lấy ra điện thoại gọi, mấy kết nối, nói với người đầu bên kia: “A Hàn! Ông chủ nhà cậu hôm nay có ở tiệm không? Hừm?... Cậu nói đó nha! Đợi tí qua! Được!”

Ngũ Kinh Hoàn đem mấy thứ còn dư thu thập xong thì ném vào thùng rác ven đường, lại dẫn Triễn Chiêu đến địa điểm cần đi, càng đi các cửa hàng bên đường càng mang phong cách Châu Âu, ngay cả trên lối đi bộ cũng lát gạch bằng đá hình hoa, Ngũ Kinh Hoàn ngựa quen đường cũ, đi qua mấy con phố, chuyển sang đi vào một con đường lớn, ngừng đầu nói: “Tối rồi!” Cửa hàng này rất lớn, chiếm tới hai mặt tiền, trụ to bằng đá hoa cương trắng, trên bảng hiệu là chữ màu vàng viết kiểu chữ thảo Triễn Chiêu đọc không hiểu, Ngũ Kinh Hoàn nói đó là tiếng Anh, dịch ra là cửa hàng quần áo của Adam, là cái loại chả ra gì, nhưng quần áo thì rất đẹp.

Hai người đi vào, quần áo được sắp xếp chỉnh tề theo hình bàn cờ bày ra trước mặt, đèn thủy tinh trên đỉnh tỏa ra thứ ánh sáng tinh xảo.

“Ngũ đại đạo diễn!” A Hàn vừa mới trò chuyện qua điện thoại đi qua đón, là một thanh niên có khuôn mặt thanh tú quần áo sạch sẽ, “Lâu không thấy anh tới, quay phim bận lắm sao?”

“Đã kêu cậu đừng gọi tôi như vậy!” Ngũ Kinh Hoàn nhui mày cười đáp, “Mang bạn tới, gọi cậu ấy Triễn đại ca là được rồi, trang phục mới cho mùa xuân đến rồi đúng không!”

“Triễn đại ca xin chào!” A Hàn ngoan ngoãn thuận theo, cười gọi Triễn Chiêu một tiếng, người sau cũng cười đáp lại, cậu lại nói: “Trang phục mùa xuân đến mấy bộ rồi, ông chủ vẫn cứ nhớ mong Ngũ đại đạo diễn sao vẫn chưa đến xem, a! Có vài bộ rất hợp với Triễn đại ca đó! Em mang cho mấy anh xem xem!” Xoay người đi vào phòng.

“Xem xem, có bộ nào thích hay không!” Ngũ Kinh Hoàn nói với Triễn Chiêu, chính mình cũng bắt đầu cầm quần áo so so.

Triển Chiêu kỳ thật vẫn chưa có khái niệm gì với quần áo hiện đại, nhìn thấy mấy bộ quần áo trên giá, khóe mắt nhìn thấy mấy tấm áp-phích người mẫu dán trên tường, người nọ tóc đen xoăn xoăn hơi dài xoa rối tung, khuôn mặt nghiêng ngả cao sau làn tóc nhìn về phía trước, trên người chỉ khoác áo vest và quần dài, lồng ngực lồ lộ hơn nửa, Triển Chiêu nghĩ một chút sau đó gáy chợt đỏ mồ hôi, thời này quần áo vô luận là của nam hay nữ, đều có chút như diễn tuồng, Triển Chiêu tự thấy khó lòng thừa nhận.

“Triển Chiêu, thử bộ này xem!” Ngũ Kinh Hoàn cao giọng hỏi, Triển Chiêu hoàn hồn, có chút nơm nớp lo sợ nhìn đồ trong tay anh, áo ba lỗ sọc ca rô đỏ đậm và áo sơ mi cotton dài màu trắng, cổ áo có viền dây mỏng, trên cổ tay áo cũng có dây viền cùng loại, mới thử phào nhẹ nhõm trong lòng.

“Ngũ huynh, tùy ý là được rồi, không cần phí tâm.”

Triển Chiêu từ trước tới nay không mấy để ý chuyện quần áo, Bạch Ngọc Đường lại không như vậy, Ngũ Kinh Hoàn đẩy y vào trong phòng thử đồ: “Thử xong rồi nói! Thử không mất tiền!”

Triển Chiêu không thể từ chối, cầm quần áo vào phòng thử.

Lúc thay quần áo mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm trò chuyện của Ngũ Kinh Hoàn cùng A Hàn, tựa hồ đang nói về chuyện trang phục mùa xuân mới tới, Triển Chiêu còn chưa quen dùng cúc, bỏ bao kiếm và bao bên hông xuống, cởi ra áo len, chậm rãi mặc áo sơ mi vào, mới cài đến nửa, Triển Chiêu ngừng tay, bên cửa vang lên tiếng động nho nhỏ, sau đó ‘cách’ một tiếng, cửa mở, một con mắt trộm chui vào những cái gì cũng chưa kịp thấy, đã bị một cổ kính đạo đánh lên vai, tru lên mấy tiếng ai da rồi ngã về sau, kính động hai người Ngũ Hàn.

“Ông chủ!?”

“Đầu heo!?”

Ngũ Kinh Hoàn chạy tới, thấy Triển Chiêu mới mặc một nửa, nhanh chóng hiểu được ra là cái tên nằm trên đất đang tru tréo kia lại nổi tà tâm, liền giận dữ một chiêu khóa tay gã lại, rất không vui nói với A Tử: “Cậu không phải nói hần không có trong tiệm sao!?”

“Em em em không biết ông chủ sẽ về lúc này a!” Hay là từ cửa sau lén lút quay về đó!

“Kinh, Kinh Hoàn..... Cậu, cậu ôm tôi thật là dùng lực a..... ”

Ngũ Kinh Hoàn nghe xong lông dựng hết cả lên, bắn lên như đạn phải vi khuẩn.

Người nằm trên đất đồ vest trắng thơm, thân hình còn cao hơn cả Ngũ Kinh Hoàn, đeo mắt kính viền vàng, bề ngoài ra vẻ phần tử trí thức lịch sự, hiện giờ lại nằm rạp trên đất vuốt cổ họng biểu tình e lệ, Triển Chiêu chưa từng thấy qua nhân vật như vậy, cầm túi kiếm ngơ ngẩn nhìn.

“Kinh Hoàn thật vô tình... Nhưng tôi cũng rất thích đó ” hần đứng lên, dùng giọng khàn khàn nói như vậy, Ngũ Kinh Hoàn là đại nhân vật đã thấy qua phong ba bão táp, giờ sắc mặt cũng xanh mét, da gà nổi đầy người.

A Hàn cười không nổi, ông chủ lớn này bình thường cũng ra dạng người, nhưng gặp Ngũ Kinh Hoàn thì hoàn toàn biến hình. Ngũ Kinh Hoàn cũng hò hét trong lòng, vì cái gì khó khăn lắm mới tìm được cửa hàng quần áo hợp ý anh, mà lại do cái tên biến thái thể này mở chứ. Mà có khéo hay không! Lần này thật không nên mang Triển Chiêu tới!

“Đây là mèo con của Kinh Hoàn sao? A, khiến tôi thực thương tâm..... Bất quá, thiệt có eo nha ” Áo bên dưới của Triển Chiêu chưa cài, ông chủ nhìn sang lại nở nụ cười trong vắt, một chuột một mèo đều như bị đập trúng đuôi, sắc mặt Triển Chiêu trắng bệch, nhanh chóng khóa trái phòng mình lại, chỉ nghe bên ngoài vang lên tiếng ‘bình bình’, A Hàn kêu thảm: “Ngũ đại đạo diễn! Buông ra buông ra! Sẽ chết người đó!”

“Kinh Hoàn! Đánh, đánh chính là yêu a ai da!” [ấn đầu hũ hết chồng rồi vợ nhà người ta, đánh là đáng lắm!!!!!!]

Bao đại nhân..... Người của thế giới này có đủ hình đủ dạng, không cách nào biết hết, Triển Chiêu hôm nay đã được tận mắt kiến thức.

Triển Chiêu âm thầm chảy mồ hôi.

20. Chương 20

Cứ như phía sau có yêu quái đuổi theo, Ngũ Kinh Hoàn cầm lấy túi đồ mới A Hàn vội vã bao lại đưa cho, kéo Triển Chiêu tông cửa xông ra ngoài, xa xa vẫn còn nghe tiếng la ai oán của ông chủ, như tiếng oán phụ chiêu hồn.

Chạy thẳng đến hơn mười thước, Triển Chiêu phía sau đột nhiên sáng sặc cười ra tiếng, Ngũ Kinh Hoàn dừng lại quay đầu, hiểu được vì sao y cười, đỏ mặt tía tai: “Cười cười cười! Cười chết cậu luôn đi!” Lão thử giờ chân.

“Xin, xin lỗi, ha ha ha.....” Trong miệng xin lỗi, nhưng không ngăn được tiếng cười, “Ngũ huynh, thật là hảo nhân duyên, người gặp người thích.” Triển Chiêu hiếm khi trêu chọc, Ngũ Kinh Hoàn vừa bực vừa tức nhưng trong lòng lại rất vui.

“Muốn hay không! Nhường cho cậu!”

“Triển Chiêu cảm tạ không dám nhận, ha ha.....”

Ngũ Kinh Hoàn xụ mặt không bao lâu, cũng theo y cất tiếng cười vang.

Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường mong mỗi nhất chính là người quên đi cái chết ở Trùng Tiêu lâu, quên đi sự mỗi một của thế gian, sau đó một đời đều là cười thế này.

Đêm cũng dần tiến đến, ánh đèn rực rỡ từng điểm chớp động, hai người dùng xong bữa tối, Ngũ Kinh Hoàn tựa hồ chưa hết hưng trí, còn chưa có ý định quay về.

Anh ngẩng đầu nhìn bảng hiệu một cửa hàng, a một tiếng, nói Triển Chiêu chờ anh, sau đó vào cửa, không lâu sau cầm một vật hình trụ bằng sắt, Triển Chiêu không biết là vật gì, Ngũ Kinh Hoàn cũng không đáp, chỉ nói: “Chúng ta đi xem cảnh đêm đi.”

Queo vào một con đường nhỏ, trước mặt là một toà nhà cao chót vót, nơi này là tòa nhà văn phòng cho các công ty thuê, đã qua giờ tan tầm, người đi đường xung quanh rất ít, chỉ có đường lớn ngựa xe như nước.

“Bên này!” Ngũ Kinh Hoàn làm cái thủ thế, đi qua cửa lớn, đi vào một đường tắt nhỏ, sâu bên trong có một cánh cửa nhỏ. Ngũ Kinh Hoàn dừng lại, đưa thứ trên tay cho Triển Chiêu cầm, đầu tiên là xoay xoay then cửa, thấy nó không nhúc nhích, mi đầu giựt giựt, bắt đầu móc ra một tí đồ, bày ra vẻ mặt khôn khéo cổ quái, Triển Chiêu tựa hồ biết được hành động của anh, thấp giọng gọi: “Ngũ huynh! Đừng tự tiện xông vào!”

“Chúng ta không trộm không cướp, quay đầu lại trông chừng cho tốt là được rồi!” Ngũ Kinh Hoàn vô lại còn ra vẻ đúng lý hợp tình.

Triển Chiêu vẫn cảm thấy không ổn, trái phải đều mang theo đồ, mới nghĩ phải ngăn cản như thế nào đây, Ngũ Kinh Hoàn ngón tay linh hoạt không tới hai ba phút, cắt cắt gỡ gỡ đường dây phức tạp, hộp sắt cạnh cửa bị anh tùy tiện chích chích vài cái, BB hai tiếng, khóa mở.

“Anh.....” Triển Chiêu nhìn Ngũ Kinh Hoàn trưng ra biểu tình cười trộm của kẻ phạm tội nhìn sang mình, sâu sắc cảm giác hai tay mình ôm đầy đồ vật ra là mưu kế của người này.

“Đi đi đi!” Ngũ Kinh Hoàn không phạm tội không đau lòng, lôi Triển Chiêu đi vào trong, như đi dạo trên đường cái, Triển Chiêu nghĩ lại, trước đây cũng chỉ có con lão thử cứ tự nhiên như vậy mà sầm cung, trên tường Trung Liệt Từ Tây Sơn múa bút lưu lại vết tích ngũ ngôn tuyệt cú ướm đảm, phía sau còn vẽ thêm một con lão thử trông rất sống động, xong quát đuổi mà đi.

Xông vào cửa hông, xông vào thang máy, xông vào phòng, xông lên tới tầng cao nhất, tòa nhà này đúng là kiến trúc cao nhất quanh đây, trên đỉnh gió lớn, thổi tay áo bay phấp phật, Ngũ Kinh Hoàn đứng trên sân thượng rộng lớn của tầng cao nhất hét lớn: “Vẫn là nơi này phong cảnh tốt nhất!” Lại hô: “Triển Chiêu! Đây! Tới đây!”

Triển Chiêu cười khổ đi đến, anh ta thật coi mình như chủ nhân nơi này.

Đi thẳng đến bên tường, cúi đầu là một biển thủy tinh ánh vào mắt, Triển Chiêu tán thưởng, những lời Ngũ Kinh Hoàn đều không ngoa.

Đại Tổng vào đêm, chỉ có ánh nến mong manh, đèn đuốc rực rỡ cũng chỉ có lác đác vài nơi trong hoàng cung, ngày thường chỉ có thể ngẩng đầu nhìn tinh quang xa xa đầy trời, phong cảnh này tựa như tinh quang rơi xuống, sống động nhảy nhót, gần trong gang tấc.

Ngũ Kinh Hoàn mở ra thùng sắt, bên trong ra là bình rượu đã ủ lạnh.

“Kỳ thật rượu này phải ủ thêm chút nữa mới đủ vị, giờ thì, tùy tiện đi!” Có lúc con bạch lão thử cũng đem Nữ nhi hồng rất ngon xem như nước lã mà uống!

Tiếng mở nút chai ‘phốc’ một tiếng không báo trước vang lên, thấy Triển Chiêu bị tiếng vang làm cho khẽ giật mình, lại nhe răng cười, sau đó không biết từ đâu lấy ra hai cái ly chân dài, đem rượu đỏ như máu đổ vào.

Anh lắc lắc ly rượu, hít hà mùi hương, nhấp thử một ngụm nhỏ, đầu lưỡi chậm rãi nhấp nháy, mới nuốt vào trong cổ họng, nhắm mắt cười nói: “1977 Bodega y Cavas de Weinert, cũng không tệ!”

Triển Chiêu không biết tên rượu anh nói là gì, cũng không biết sự trân quý của rượu này, chỉ học theo bộ dáng của anh, đem rượu vang đỏ uống vào miệng, thoáng chốc hương thơm lan tỏa trong mũi, mùi thơm ngào ngạt nồng hậu, dư vị ngân nga, cũng cười nói: “Thật sự là hảo tửu.” Y chậm rãi nhấp một ngụm, rồi thêm một ngụm, Ngũ Kinh Hoàn cũng thế, rót đầy ly của y rồi lại rót cho mình.

Triển Chiêu càng nhìn, càng cảm thấy nơi này thiên địa tựa như đảo ngược, trên trời không trăng không sao, dưới đất lại rực rỡ, Ngũ Kinh Hoàn nói thành thị hiện đại bị ô nhiễm ánh sáng nghiêm trọng, không khí lại kém, ánh trăng ánh sao từ lâu anh đã không còn thấy được, Triển Chiêu nhìn những ngọn đèn uốn lượn nhấp nháy, khẽ đáp: “Vậy sao?”

“Lâu rồi không thấy”, Triển Chiêu cũng bắt đầu nghĩ, “Lâu rồi không thấy” rồi sao.....

Hai người liền trầm ngâm uống rượu, chỉ còn tiếng âm âm phía xa xa vang vọng lại.

Những ngọn đèn nhấp nháy khi sáng khi tối, có cái đi ra xa xa tựa như đã đến tận cùng, lại tựa như dòng nước chảy bị đứt đoạn, một cái nối đuôi một cái, sau đó ở một đầu khác, lại tiếp tục sinh ra, nối tiếp không ngừng.

Gió đêm tiết xuân rất lạnh, hai người mặc áo khoác dài mới mua hôm nay, cho đến khi bình rượu sắp cạn, Ngũ Kinh Hoàn đem ly rượu đặt trên tường, vất người lên nhìn ngọn đèn đang đưa nhấp nháy trong làn chất lỏng đỏ như máu, đột nhiên nói với Triển Chiêu: “Múa kiếm cho tôi xem, được không?”

Triển Chiêu chớp mắt, nhìn bộ dạng anh đem mặt cọ trên tường, trên má còn mang dấu vết, vừa nghĩ không biết có phải đối phương say rồi hay không, vừa nói: “Có gì không thể.”

Buông ly rượu, rút ra Cự Khuyết, đi về phía trung tâm sân thượng, Ngũ Kinh Hoàn xoay người tựa vào tường nhìn.

Cự Khuyết ra khỏi vỏ, triển khai giữa ngọn đèn trong đêm, tấm áo khoác dài kia, như đôi cánh lớn tung bay.

Một nhảy một ngang một chém một đâm, ngựa hoang nhảy dựng, lưu chuyển ngàn dặm, Triển Chiêu cũng không cố kỵ, vút đi gong cùm xiềng xích, sung sướng múa lượn, ngay cả Cự Khuyết cũng tựa như khoái ý, phát ra từng tiếng ngân thanh thúy, truyền đi phiêu tán trong gió.

Ngũ Kinh Hoàn mở mắt to không dám chớp, trong lòng cẩn thận đối chiêu, nhất chiêu nhất thức, giống như trước đây Họa Ảnh đối Cự Khuyết, bây giờ như thế này, đã là ước vọng xa xôi.

Thêm một thức, Thanh Long quay đầu, gió to đột nhiên thổi úp tới, dây buộc tóc đỏ trên tóc cũng phàn phật bay theo, Triển Chiêu đang ở thế đặt kiếm sau lưng, không kịp tốc độ của gió, dây buộc tóc liền bay ra ngoài lâu, tóc dài như dẹt như vông tản ra, Triển Chiêu chợt giật mình nhoãn miệng cười, lại không biết

là hỉ hay bi, Cự Khuyết lại ra, càng dứt khoát càng nhanh nhẹn càng mãnh liệt, ngay cả tóc dài cũng giống như roi vút, ngay cả áo khoác lớn cũng giống cờ bay, kiếm vũ của một người, lại là hào khí của vạn người.

Ngũ Kinh Hoàn đột nhiên nghĩ, chắc là mảnh vỡ của ngọn đèn nơi xa xa bị Cự Khuyết đánh bay vào mắt, nếu không, trong mắt làm sao lại cảm thấy, đau đớn không chịu nổi.

21. Chương 21

Màn sơ kiến Bạch Ngọc Đường ngày mai sẽ diễn. Đêm qua, Ngũ Kinh Hoàn thấy Triển Chiêu lật kịch bản thật lâu. Đây là hành động trước giờ chưa từng có. Đêm dài chậm rãi trôi qua. Ngũ Kinh Hoàn nằm ở trên giường, trên đầu là quyển kịch bản mà trang giấy đã bị cắn nát, nhưng câu chữ hợp lại đọc sao cũng không hoàn chỉnh, cứ thế cùng tiếng tích tắc tích tắc của kim giây không ngừng lật lới lật lúi đọc đi đọc lại, cho đến khi trời sáng bánh.

“Ngũ huynh, sớm.”

Nghe tiếng ngẩng đầu, Triển Chiêu thân mặc trường sam võ sinh màu lam đứng trước cửa, mèo con hằn đã được cho ăn no, cái lưỡi dài còn liếm liếm khoe miệng, meo meo một tiếng quần bên chân.

Ngũ Kinh Hoàn ‘ừ’ đáp lại một tiếng, mặc xong áo ngoài cúi người sờ sờ mèo con, lướt qua Triển Chiêu xoay lưng với y nói: “Ra ngoài thôi” chỉ ba chữ lại giống lời tuyên án trầm trọng.

Hội trường náo nhiệt, mấy cô em cười nói hi hi ha ha, thấy Ngũ Triển đi tới, mới cảm giác được không khí quý dị giữa hai người này, hai mặt nhìn nhau cùng yên lặng đứng lên, hai người tới trễ, đoàn phim đã sớm chuẩn bị xong, Ngũ Kinh Hoàn căn dặn trái phải thì muốn bắt đầu quay luôn, mới hỏi: “Tề Phóng đâu?”

Hồng Trùng thấy bộ dạng không nóng không lạnh của anh, trả lời: “Sáng sớm đã tới trước đến vị trí diễn tập rồi, Triển Chiêu quay trước, đợi lát đến khúc của cậu ta thì có thể trực tiếp lên hình.”

Hồng Trùng nói xong dẫn Triển Chiêu đi, đi được vài bước, Ngũ Kinh Hoàn đột nhiên gọi: “Chị Hồng!” Hai người quay đầu lại.

“..... Không có việc gì.” Ngũ Kinh Hoàn khép mở hai cánh môi, vài lần vẫn không thành câu, sau cùng chỉ có thể dùng mấy chữ này để nuốt xuống thiên vạn tự ngữ.

Hồng Trùng khụt khịt mũi, cảm giác sâu sắc sự cổ quái của anh, xoay người lại đi vào tủ lâu trong phim trường, có mấy người còn ở xung quanh bố trí máy móc, Hồng Trùng để Triển Chiêu ngồi trên lầu, là vị trí có thể thấy được dưới lầu.

Tracy mang lược gỡ lại gần, chải tóc sau lưng Triển Chiêu, thầm than mái tóc đen này sao thẳng mượt như nước chảy vậy, chải mấy lần mới cảm thấy kỳ quái, Triển Chiêu sao lại không kháng cự như trước.

Hồng Trùng nhìn bên này một cái rồi nhìn bên kia một cái mới nhú mày nói: “Hai người các cậu cãi nhau à?”

Triển Chiêu nghe thế thì hơi hơi ngưng mắt, trả lời: “Hồng tỷ nghĩ nhiều quá rồi.”

Hồng Trùng thích cậu thanh niên chân phác khiêm nhã này, nhìn thấy nét mệt mỏi trên khuôn mặt cậu, cũng không nói nhiều, chỉ vỗ vỗ bả vai Triển Chiêu.

“Chuẩn bị ” phó đạo diễn đập bản hô.

Tracy cùng chị Hồng đi ra, ở phía sau len lén làm cử chỉ tay ‘cố lên’ cho Triển Chiêu, Triển Chiêu chưa hiểu, đoán đối phương là có ý tốt muốn cổ vũ nên nở nụ cười, màn vừa hạ, nụ cười đã biến mất.

Trong tủ lâu rộn ràng nhốn nháo, Triển Chiêu một mình cầm chén uống trà, cách mấy bàn có vài người đang đàm luận đại tiểu sự trên giang hồ gần đây, đông trường tây đoản, sau đó một cái tên lọt ra, Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu ngưng mắt một lát, không đưa trà vào miệng nữa, đặt chén xuống nghiêng tai lắng nghe.

Bạch Ngọc Đường của Hãm Không Đảo, Cẩm Mao Thử hiệp nghĩa trong ngũ thử, nay lại chọc một tên nhà giàu, tuy nói là vì cứu một nữ hài bị cưỡng đoạt, đáng tiếc thủ đoạn quá mức hung tàn, tước đi tính mạng của tên nhà giàu, đó lại là kẻ cùng vị quan nào đó có qua lại, con chuột này tuy có nghĩa khí, lại không thấy trên cao, tính tình yên nhiên ngạo hành, hành động lần này của hắn người khen nhiều mà người chê cũng không ít.

Một người trong đó, bộ dạng thư sinh, giọng điệu phê phán là dữ dội nhất, nói nào là người này không được, tâm như lãnh thiết, nào là đến cả triều đình cũng muốn truy nã bắt giam, bỗng nhiên có một thân ảnh màu trắng từ cửa sổ bay vào, linh hoạt như thỏ khôn, người nọ còn đang cao giọng diễn thuyết, hững hờ không ngừng được, mấy cái bạt tai liền rơi xuống đầu gã, thư sinh bị đánh cho đầu choáng mắt hoa, chỉ nghe người này cười vang trào phúng: “Giỏi cho một con chó sủa, Bạch gia gia nghe xong tai thối cả!” Màn hình chiếu đến, một người mặc bạch sam dài thêu chỉ bạc lấp lánh, tóc dài sau đầu búi một nửa, nửa còn lại để xõa sau lưng, khuôn mặt gảo hảo hoa mỹ nhưng lại lộ ra vẻ ngạo nghễ không kềm chế được, chính là Bạch Ngọc Đường do Tề Phóng diễn, trong lâu ồ lên, người này híp mắt nhìn quanh, lâu chợt yên tĩnh lại, đã có mấy người thấy tình thế không ổn, yên lặng xuống lầu.

Thư sinh ngã ngối trên mặt đất, lấp bắp ba tiếng nói không thành câu, bằng hữu bên cạnh cũng hoảng sợ chỉ trỏ: “Bạch, bạch, bạch.....”

“Giỏi cho cái tên Bạch Nhi không mất nhà người! Ta chính là Bạch gia gia nhà người đây, còn không mau quỳ xuống dập đầu vấn an.” Hắn ‘xoạt’ một tiếng mở ra quạt Thập Lục cốt, ngồi xuống bắt chéo chân.

Thư sinh còn đang quỳ rạp trên mặt đất, đột nhiên hô to: “Người tới a! Giết người a! Báo quan a!”

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, lại là nụ cười như lang như hổ, một đôi giày trắng vừa chuẩn vừa nhanh, đá lên trước, thư sinh diễn theo, thuận thế ngã bay về sau.

Bạch Ngọc Đường vốn còn đang mang nụ cười ác ý, chân còn giơ cao, trong chốc lát, người trong lâu đều không biết nên diễn tiếp thế nào, ngay cả thư sinh vừa nãy tự ngã bay cũng cảm thấy quái dị.

Tề Phóng diễn không được nữa, thả chân giãn mặt, chuyển sang vị trí của Triển Chiêu hô lên: “Triển Chiêu! Sai rồi!”

Triển Chiêu nghe tiếng hô của cậu đột nhiên đứng dậy, ghé gối bị đẩy ra vang lên tiếng động thật lớn, nghiêng đi sau đó đổ ngã, khiến người nghe giật mình.

Mọi người mới nghĩ, chỗ kia không đúng, vốn là ‘Bạch Ngọc Đường’ phải đưa chân đá, Cự Khuyết theo đó phải đỡ lấy ngăn cản, Triển Chiêu lại như đi vào cõi thần tiên, không cách nào diễn tiếp, mọi người nhìn qua thấy Triển Chiêu thần sắc tái nhợt, không nói nên lời.

“Cát!” phó đạo diễn hô to, từ trước đến giờ Triển Chiêu là người diễn tự nhiên nhất, mọi người đều bị dẫn dắt đi theo, vừa rồi mới lộ ra sơ suất, mà đạo diễn Ngũ cũng đã quên kêu ngừng.

“Diễn lại diễn lại!” phó đạo diễn lại hô, mọi người đều quay về vị trí.

Tề Phóng tính ra cũng là bậc tiền bối, thấy bộ dạng của Triển Chiêu thì lo lắng nhìn lại, chỉ thấy Triển Chiêu cũng đang nhìn lại cậu, phó đạo diễn nóng lòng hô tiếp: “Tề Phóng Triển Chiêu!” Triển Chiêu buông tâm mất, cúi người kéo ghế ngồi lại, Tề Phóng đành phải quay về vị trí giơ cao chân, từ màn đang đá người khi nãy mà diễn tiếp.

Thư sinh bò về vị trí cũ, vừa mới bị đánh, lại tiếp tục hô to: “Người tới a! Giết người a! Báo quan a!”

Bạch Ngọc Đường khước miệng càng giơ cao, mắt híp lại như lợi đao, giày trắng đá mạnh xuống, một vỏ kiếm từ đầu bay tới, vừa lúc cản đôi chân dài của Bạch ngũ gia lại giữa khoảng không, thư sinh bị dọa ngã về sau, cả người mềm nhũn không đứng dậy nổi.

Bạch Ngọc Đường từ trước đến nay vui giận đều hiện trên mặt, lần này tức giận, như cuồng phong sục vũ, đưa chân đá văng Cự Khuyết, miệng mắng: “Cái tên không có mắt nào đó! Không thấy Bạch gia gia đang giáo huấn đứa cháu hỗn hào sao!”

“Ngọc Đường, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.”

“Cắt cắt cắt! Triển Chiêu! Lời sai rồi! Hiện tại Nam hiệp còn chưa nhận thức Bạch Ngọc Đường mà!” Phó đạo diễn đỏ mồ hôi lạnh, người vốn yên tâm nhất hiện tại lại biến thành người không ổn nhất.

Tề Phóng đi tới hỏi: “Cậu không có việc gì chứ?” Đó là khuôn mặt của Bạch Ngọc Đường, giọng nói của Bạch Ngọc Đường.

Cự Khuyết tựa như không nâng nổi mà đặt xuống, thần sắc Triển Chiêu trắng bệch không còn chút máu.

Tề Phóng vươn tay ra tìm, vừa lướt qua tay y, liền thấy Ngũ Kinh Hoàn chen vào, kéo y ra xa, Triển Chiêu lại không nhúc nhích, tựa như tượng đá, Ngũ Kinh Hoàn mở to mắt quay lại nhìn, đối phương hai mắt nhìn thẳng, ánh mắt lăm lăm, chỉ nói: “Triển Chiêu có thể diễn tiếp.” Dứt khoát kiên quyết.

Ngũ Kinh Hoàn như bị sét đánh, tựa như sắp tan thành bụi bay đi, anh có thể nào quên, Triển Chiêu bên trong vẫn là ngạo cốt, vẫn có sự cứng rắn của chính mình, anh giật mình buông tay, Hồng Trùng bên ngoài cũng gọi, thời gian trôi qua không thể lại kéo dài, một màn này, bắt đầu quay lần thứ ba.

Triển Chiêu quay lại vị trí cũ, Ngũ Kinh Hoàn cũng quay lại, Tề Phóng nhìn thân ảnh hai người kia, gãi gãi mặt: “Không phải do thân thể không thoải mái chứ hả?”

Bởi vì nhiệt độ cơ thể vừa nãy của Triển Chiêu rất thấp, lạnh tựa băng tuyết.

“Tôi biết bí mật của anh”

Giống như thư đe dọa trên TV hay chiếu, là một tờ giấy mỏng dùng mấy chữ không giống nhau cắt từ báo hợp lại dán lên, bị Ngũ Kinh Hoàn cầm trong tay, y như kịch, Ngũ đại đạo diễn nghĩ trong lòng, tuy vậy một nụ cười trào phúng cũng nặn không ra.

Cô em trong đoàn nói thư này không biết từ trên tay người nào truyền đến.

Bí mật gì?

Ngũ Kinh Hoàn nhìn phim đang quay, trên mặt là nét tịch mịch tựa biển chết, đầu bên kia, như một mảnh đất trời độc lập, có Triển Chiêu cùng Tề Phóng, lại không có anh cùng tồn tại.

Bên này phim còn đang diễn, trong lầu trên trường quay, mấy vị thư sinh yếu đuối trốn phía sau Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường miệng không tha người vừa giễu vừa mỉa, Triển Chiêu ôn thuận nhưng cũng không phải thánh nhân, trong lời nói đều ám chỉ ý trào phúng, miêu tả đầu cùng lão thủ, người trước chỉ lóe ra một cái móng tay, đáng tiếc người sau tính tình quá kém, nhe răng xù lông.

“Bạch thiếu hiệp nghĩa khí hơn người, nổi danh như mặt trời ban trưa, như thế nào lại có hành động không nói lý không buông tha người.”

“Người! Người ý nói Bạch gia gia hiện tại đang hủy danh tiếng bản thân sao?!”

“Triển mỗ chưa nói.”

“Người rõ ràng nói!”

“Bạch thiếu hiệp đa tâm.”

“Người mới lắm miệng!”

“Triển mỗ chỉ có một cái miệng.”

“Người, ta &#x\$%&*&#%#&!! Có giao người hay là không!!!”

“Người không phải sở hữu của Triển mỗ, làm sao giao được?”

Triển Chiêu linh nha lợi xỉ (*lanh mồm lạnh miệng), mọi người lần đầu được gặp.

Bạch Ngọc Đường cuối cùng không nhận được, ám khí nơi tay trong nháy mắt hướng về phía sau Triển Chiêu bay xuyên qua, Nam hiệp cũng xuất ra tỳ tiễn, giây tiếp theo liền bắn ra, không kém mấy may, giữa đường

chặn lại! Ngọc thạch “cách” một tiếng bị bắn đi không còn thấy ảnh, tụ tiễn trước khi rơi xuống đất thì cắm vào trên trụ lâu, thân tiễn lắc lư lắc lư.

Mọi người đều quên mất, tụ tiễn dùng đóng phim của Triển Chiêu đã bị mài cùi.

Một chiêu này vừa nhanh vừa chuẩn, Tề Phóng âm thầm ngạc nhiên, nhưng kỹ thuật diễn cũng thuộc loại lão làng, máy quay quét qua trên mặt vẫn là biểu tình tức giận.

Đầu bên kia Triển Chiêu thần tình vẫn chưa thu hồi, Ngũ Kinh Hoàn nhìn qua, đôi mắt vốn sáng rực kia đột nhiên ảm đạm, viền mắt đỏ hồng vì trắng đêm không ngủ, tựa như nước mắt chực rơi.

Khuôn mặt thân thể thần thái quần áo dù có giống thế nào, một viên ngọc thạch một thân võ thuật đều phơi bày rõ ràng một sự thật – một ‘Bạch Ngọc Đường’ không có nội lực.

Lại tiếp tục, Bạch Ngọc Đường của Tề Phóng rút Họa Ảnh ra khỏi vỏ, Nam hiệp chống lại, hai binh khí chạm vào phát lên tiếng ‘keng keng’, bạch y vũ khai, lam y phiến dương, như bầu trời cùng mây trắng, như biển cả cùng bọt sóng, phối hợp đến cực điểm, Tề Phóng bỏ công phu tập kiếm thuật, cùng Triển Chiêu đối đầu, xem ra cũng rất có khí thế.

Nếu nói, quá vắng chừng chừng thí như tạc nhật tử. (những thứ đã qua đi như ngày hôm qua đã chết, không thể quay về)

Triển Chiêu bên này đột nhiên thức tỉnh, vậy phải diễn thật sống động một bản thân đã chết đi.

Rõ ràng vừa đến đầu xuân, lá mới vừa nhú, vì sao quanh thân lại như đại tuyết loạn bay, bầu trời vàng vọt.

Rõ ràng Bạch Ngọc Đường vừa ngay trước mắt, lại có thể khắc sâu hiểu rõ, kỳ thật người đã chết rồi, cả dây tơ cũng không còn lưu lại.

Người bên cạnh đang đắm chìm trong màn đối diễn đao tới cơn đi của miêu thử, nào biết đâu Triển Chiêu máu tươi đầm đìa.

Bên ngoài, Ngũ Kinh Hoàn siết chặt tờ giấy, lặng yên biến nó thành tro bụi.

22. Chương 22

Lê Đạo Dư nhớ rõ người này.

Mấy ngày hôm trước, đang nghỉ ngơi trong sảnh, người đến đến đi đi, nào kịch nào phim nào đủ thứ tiết mục.

Lê Đạo Dư đang nghỉ xả hơi giữa lúc quay cho bộ phim thần tượng mới, nghe nói phim cổ trang bên cạnh đang quay, tìm chột nhảy lên, bắt giắc đi đến, đến hành lang giữa đường, lại cười cười tự giễu, ra bản thân đối việc đó vẫn là chấp nhất không bỏ xuống được, quay đầu quay về sảnh lật kịch bản.

Kỳ thật lúc người nọ đến cũng không gây chú ý, quần áo bình thường đội nón kết, xuyên qua dòng người hoặc đang dừng lại nghỉ chân hoặc đang băng băng đi, đến góc phòng.

Lê Đạo Dư chú ý đến, là vì tư thế đi của người đó, thẳng tắp, chính đĩnh, không cứng ngắc không khoa trương, gọn gàng nhanh chóng nhưng cũng nhẹ nhàng, dáng người thon dài rất đẹp.

Có lẽ là người mới của công ty người mẫu, Lê Đạo Dư nghĩ.

Người nọ đứng trước máy uống nước, hình như đang suy tư cái gì, thật lâu sau mới lấy ly đựng nước.

Động tác của người nọ thật cẩn thận, bộ dạng giống như vừa nãy đã cẩn thận xác nhận xong, nhưng khi máy uống nước tự động phát ra giọng nữ thanh thúy báo: “Nước sôi rất nóng, xin uống cẩn thận” người nọ vẫn bị kinh ngạc, bộ dạng khẽ co bả vai lại khiến Lê Đạo Dư mỉm cười, đột nhiên cảm thấy người nọ thật giống một vị hoàng tử đơn thuần.

Nước nóng chảy gần sắp đầy, Lê Đạo Dư không biết vì sao, chỉ biết đối phương sẽ không biết tắt cho nước dừng lại, bước nhanh đến, trong sảnh vốn dĩ âm ỉ, động tác của cậu cũng rất nhanh nhẹn, nhưng người nọ khi hai người chỉ còn cách vài bước liền quay đầu nhìn cậu, Lê Đạo Dư trở mắt một lát, đưa tay ấn thêm một cái lên nút mở nước, nước chảy mới ngừng nở nụ cười nói: “Như vậy để dừng lại.”

Ánh mắt người nọ sáng rực, thẳng tắp chăm chú nhìn, khóe miệng cũng cong lên, cười nói: “Đa tạ.”

“Đạo Dư! Cảnh sau phải quay!” Người đại diện tìm tới, ở bên kia hành lang gọi, cắt ngang ý định muốn bắt chuyện hiếm khi có của Lê Đạo Dư.

Cậu đáp lại một câu “Tối liền”, lại hướng người nọ cười cười, gật đầu liền đi.

Đi nhanh ra khỏi sảnh, Lê Đạo Dư không khỏi quay đầu lại nhìn về bóng dáng phía xa xa của người nọ, trong lòng đột nhiên xuất hiện hai chữ ‘tiếc hận’, người sạch sẽ như vậy lại xuất hiện nơi phân tranh loạn lạc này.

Thời gian lâu lắm rồi, vội vội vàng vàng dần dần làm phai nhạt một đoạn nhạc đệm này.

Nữ phụ mới cùng diễn tựa hồ là fan phim cổ trang của đạo diễn Ngũ, còn chưa biết cách đối nhân xử thế giữa người với người trong xã hội, thường ở trước mặt Lê Đạo Dư vô ý vô tứ nhắc đến mấy tin tức về ‘Nam Hiệp’, cô tranh thủ lúc không diễn giả vờ lấy danh nghĩa tham quan học hỏi đi vào nơi quay phim của đối phương, mỗi lần quay về đều hét to rằng vị Triển Chiêu kia đẹp biết bao tương xứng biết bao, rằng Bạch Ngọc Đường của Tề Phóng lại là nhập thần biết bao tiêu sái biết bao, hai người quả thật là một bộ dạng trời đất tạo thành, người bên cạnh cười cô si mê, cô cũng không để ý, bảo mọi người xem rồi sẽ biết.

Cậu trước mặt người khác vốn luôn khách khí, có người lên an ủi cậu người mới không hiểu chuyện, cậu cũng chỉ cười cười nói không sao.

Trong lòng thì sao?

Có lẽ chỉ có người đại diện Tiểu Quan mới biết được.

Lúc tin tức truyền ra, rằng khi ‘Tân truyền’ kết thúc, đạo diễn Ngũ sẽ quay phim mới ‘Nam Hiệp’.

Cậu nói: “Tiểu Quan, đây là cơ hội của tôi, đây là cơ hội để danh khí càng vang dội hơn, Nam hiệp tôi không thể không diễn.”

Tiểu Quan cười nói: “Lê thiên vương, khẩu khí thật lớn nha.” Ánh sáng lấp lánh trong mắt cũng không hề ít hơn cậu.

Nam hiệp Triển Chiêu, khi còn nhỏ chẳng phải là mộng tưởng của tất cả bé trai sao.

Lê Đạo Dư cũng thế, trước đây có không ít phim ‘Bao Thanh Thiên’, ‘Thất Hiệp Ngũ Nghĩa’, Triển Chiêu trong đó luôn luôn vì nghĩa trọng nghĩa, vì lý chấp hiệp, là một đại hiệp và hộ vệ trạch thiên cổ chấp, Triển Chiêu trong mắt đạo diễn thiên tài Ngũ Kinh Hoàn sẽ quả cảm kiên nghị như thế nào, Lê Đạo Dư muốn biết, muốn tham gia diễn xuất, muốn trở thành đại hiệp trong mộng tưởng của mọi người.

Vì bộ phim kia, âm thầm bái sư phụ học võ thuật, mỗi ngày từ sáng sớm luyện thân thể luyện kiếm thuật, liên tục đến lúc quay về đã là đêm khuya, còn cẩn thận đọc hết mọi quyển sách có liên quan đến Triển Chiêu, động tác của Triển Chiêu, thần thái của Triển Chiêu, khẩu khí của Triển Chiêu, tận dụng thời gian rảnh còn cùng tiểu quan lên tập luyện.

Vẫn nhớ Tiểu Quan đã rất kinh ngạc nhìn Triển Chiêu cậu diễn sau khi luyện tập, khen lớn: “Trời ạ! Đạo Dư! Cậu quả thực sinh ra chính là để diễn Triển Chiêu!” Vừa la vừa cười.

Lê Đạo Dư nhin không được, cũng híp mắt cười to nói: “Thật sao? Thật sao?”

Như vậy, đạo diễn Ngũ sẽ tán thưởng mình thế nào đây?

Hai người trong lòng vừa chờ mong vừa hưng phấn.

Thẳng cho đến ngày đó, ngày tuyển vai Triển Chiêu, Ngũ Kinh Hoàn trước thì vòng vo khen biểu hiện của mọi người, nhưng đáng tiếc cuối cùng vẫn không đủ, vai Triển Chiêu không có kết quả.

Lê Đạo Dư đột nhiên cảm thấy bản thân thật buồn cười.

Giống như tâm tình hồi tiểu học, mỗi ngày nỗ lực học tập đến đêm khuya, được 99 điểm, cha lại nói chính mình còn có thể làm tốt hơn.

Tuyển chọn cuối cùng ngừng lại, Ngũ Kinh Hoàn người đã biết tằm, chị Hồng Trùng tìm tới, chị nói, cậu làm không tới, đáng tiếc Kinh Hoàn quá mức tùy hứng, chị nói, cậu đã là Triển Chiêu trong lòng mọi người, đáng tiếc không phải là Triển Chiêu trong lòng Kinh Hoàn.

Cậu nhìn bà chị thường ngày rất có uy thế, lúc này biểu tình lại lộ vẻ khó xử, chỉ có thể cười trả lời: “Chị Hồng, một người không phải, vậy không phải là hoàn toàn, em quả nhiên vẫn còn rất non.”

Hồng Trùng cũng không nói tiếp, Lê Đạo Dư đẩy đẩy nói cậu còn phải quay tiếp, khề nói xin lỗi, rời đi.

Nửa tháng sau đó, ‘Nam Hiệp’ bắt đầu quay, cô nữ phụ mới cứ si mê đi xem rồi về lải nhải, tựa hồ bị Tiểu Quan ngầm trách cứ, nhưng sau đó lại quên, lại trở về như cũ.

Tiểu Quan nói: “Tôi đã xem người đó diễn, căn bản không tốt bằng cậu! Người mới chính là người mới! Đạo diễn Ngũ không biết có bị chạm chỗ nào không nữa! Sao lại coi trọng người đó! Chẳng qua chỉ có cái mặt dễ nhìn một chút mà thôi!” Tiểu Quan bảo vệ chủ, cảm giận bất bình phun ra vài câu khó nghe.

Lê Đạo Dư không đáp lại, chỉ nghĩ, dù thế nào, cũng không thể quay lại được.

Hôm nay, quay sớm kết thúc sớm, cô nữ phụ mới thay đồ xong lại tám chuyện, nhiệt tình nhắc đến ‘Nam hiệp’ đang quay cảnh cổ ở chỗ không xa chỗ này, hỏi cậu có muốn đi cùng ‘kiến thức kiến thức’ một chút không.

Tiểu Quan tức giận, đang muốn mở miệng, Lê Đạo Dư lại nói: “Được đó! Buổi chiều vừa lúc rảnh rồi, chúng ta cùng đi đi.”

Nữ phụ tựa hồ cũng thích Lê tiểu thiên vương, nghe xong vui sướng hài lòng kéo cậu lên xe.

Nơi đó, đúng là đang quay cảnh Nam Hiệp được phong hộ vệ.

Phim còn chưa quay, đoàn phim tựa hồ đang chuẩn bị cho cảnh võ thuật, Lê Đạo Dư tiến đến, đội nón che đeo kính râm không lên tiếng, chỉ có mấy người khề chào hỏi cậu, Hồng Trùng cùng phó đạo diễn đang kiểm tra vị trí, ngẩng đầu thấy cậu tựa hồ có chút kinh ngạc, đi tới nói: “Rảnh tới xem sao?”

Cậu bắt chước lời cô diễn viên mới: “Chị Hồng vất vả rồi, em tới kiến thức kiến thức.” Cô diễn viên mới ở bên cạnh cười đáng yêu.

Hồng Trùng thở dài, biết cậu thanh niên này vẫn còn lẩn cẩn trong lòng, nặn ra một nụ cười, vỗ vỗ vai cậu: “Xem xem cũng tốt.”

Người bên cạnh gọi chị Hồng, Lê Đạo Dư nói Hồng Trùng bận cứ đi, không cần để ý cậu, kéo cô diễn viên mới đang nhìn không chớp mắt vào góc ngồi.

Bắt đầu diễn trong Diệu Võ Lâu, thiên tử ở trên, tuyên hai người Bao Chửng Triển Chiêu yết kiến, Bao Chửng mặc ô y (*quần áo màu đen), Triển Chiêu mặc lam y, bước trên tấm thảm đỏ sẫm, đi vào.

Vừa này người người hỗn loạn, Lê Đạo Dư tìm không thấy góc áo lam y của Triển Chiêu, hiện giờ trên sảnh bước tới một thân ảnh hiên ngang thẳng tắp, lý y trắng thuần bên trong trường sam võ sinh lam sắc, đai lưng lụa trắng đính một hạt ngọc, dây buộc tóc nguyệt bạch buộc cao mái tóc dài, nắm trong tay thanh kiếm gấn điều văn màu kim đồng, trầm ổn kiện phong, ẩn ẩn cương nghị, một gối quỳ xuống, ôm quyền cất cao giọng nói: “Thảo dân Triển Chiêu, tham kiến Thánh Thượng.”

Đôi mày kia như kiếm, đôi mắt kia như sao, bước đi kia thẳng tắp chính đỉnh, cực kỳ đẹp đẽ.

Lê Đạo Dư đột nhiên đứng lên, Tiểu Quan cùng cô diễn viên mới đều bị giật mình, vội vàng hỏi nhỏ, cậu đều không nghe thấy.

Cậu nhớ rõ người này, chính là người yên lặng không biết làm gì đứng trước máy uống nước đó.

Ra Triển Chiêu là cậu ta.

23. Chương 23

“Trẫm đã nghe Bao khanh nói qua chuyện của ngươi, ngoài ra, Nam hiệp nổi danh, trẫm cũng có nghe qua.” Thanh âm của Hoàng đế thật trầm, thanh âm hờn hậu vang vọng khắp sảnh, nghe ra cũng có uy thế.

Triển Chiêu quỳ một gối xuống, mắt chưa nâng thân chưa lay, trả lời: “Triển Chiêu nghệ bất kinh nhân, chỉ sợ cô phụ ý tốt của Bao đại nhân.” Y ôm quyền lại bái một cái, kính bất ti ổn bất tán, lộ ra một nụ cười nhạt cũng không có cảm giác bị vũ nhục.

Hoàng đế lại nói: “Người bên ngoài dù sao cũng đều là lời một phía, nay ngươi tới, trẫm liền hảo hảo hỏi một chút.”

Thân gia, sư tòng, lịch nghiệm... Thiên tử đối giang hồ đối Nam Hiệp rất hiếu kỳ, đều nhất nhất hỏi kỹ càng, Triển Chiêu rõ ràng không sợ, không có giấu diếm.

Hoàng đế thấy y khí vũ bất phạm, cử chỉ hợp nghi, thẩm mục dữ duyệt (*kỹ lưỡng khiến người ta vui thích), khen ngợi: “Nghỉ độ (*lễ nghi lễ độ) của Nam Hiệp quả nhiên phi thường, nhưng nghe nói về tam tuyệt võ nghệ, trẫm không thể không kiến thức.”

Hoàng đế vuốt râu ha ha cười, lúc này nếu lại trì hoãn trái lại sẽ thành làm bộ làm tịch, Triển Chiêu lại cúi đầu, cầm kiếm đứng lên, Bao Chứng cùng bốn dũng sĩ lui đến một bên, trên thảm đỏ thảm một mặt lam sắc đứng lặng yên.

Trên sảnh một mảnh tĩnh lặng, mọi người bên ngoài cũng nín thở ngưng thần, chỉ có tiếng chuyển động khe khẽ của mây móc vang lên.

Triển Chiêu tay trái nắm vỏ, ‘xoạt’ một tiếng, Cự Khuyết sáng choang xuất ra, chân mới đạp lên, khởi thức đã ổn, một hơi chưa thở ra, một vạch ngân quang tựa như vạch mở cảnh vật lật người phóng lên.

Thân kia như mộc, lúc đầu yên tĩnh thì ổn trọng như tùng trên đỉnh núi, sau đó lúc động lại như liễu nhận(*cây liễu mềm mại dẻo dai) trong gió.

Chỉ có khuôn mặt kia tiên minh, trên thảm hồng, giữa màn kiếm bạc, điện bào (*áo khóa xanh đậm) mở tung, tóc đen như tiên (*roi).

Mũi kiếm xoay tròn, tiếng gió vượt mây, thân người cong cong lật rồi xoay, như chim én nhỏ xuyên rừng, như mảnh lá bay theo gió lại như cánh quạt xoay mình đón gió.

Kiếm kia như dũng sĩ tấu lên một khúc chiến ca chiến thắng, như tiếng bước chân của thiên quân vạn mã đạp trên sa trường.

Kiếm này, vũ này, người này, khúc này, lại khiến Lê Đạo Dư cảm thấy chính mình hồn phi phách tán.

Thống khoái, thống khoái của ai, nguyên lai Nam Hiệp còn có thể có hai chữ thống khoái này.

Lâm li, lâm li của ai, nguyên lai kiếm thuật còn có thể múa thành một khúc lâm li tẫn trí thế này.

Ai nói Nam Hiệp vì giang hồ mà nhấn nại, ai nói Ngự Miêu vì triều đình mà ủy khuất, từ cổ chí kim, hào khí của Triển Chiêu ngạo ý của Triển Chiêu, tất cả đều thu vào bên trong kiếm này!

Kiếm thức đến cuối, trong lòng ôm ấp ánh trăng, trả lại một đóa văn hoa (*hoa viếng), lưỡi dao sắc bén chém qua, ‘xoạt’ một tiếng vào vỏ, một khúc vũ chợt dừng, hàng mày đôi mắt kia chưa đổi, hơi thở chưa đổi, trên mặt hây còn nụ cười khẽ, ôm kiếm cúi đầu.

Ngoài phim, Tracy hoàn hồn liền muốn vỗ tay, Hồng Trừng phản ứng nhanh, nắm lấy tay cô, Tracy giật mình mới biết còn đang quay, quay đầu nhìn, Hồng Trừng cũng đỏ mặt hơi thở gấp gáp, nguyên lai một màn này thật bức người, đám người ngay cả hơi cũng chưa thở ra.

Thiên tử trên sảnh đường cũng giật mình, trước giờ chưa từng thấy qua diễn xuất sắc như vậy, đứng lên vỗ án, liên tục hét lớn hạo hạo hạo. Mọi người trên sảnh cũng la không ngừng: “Danh tiếng của Nam hiệp quả thực không phải lãng đắc hư danh!”

Thiên tử mừng rỡ, nói: “Nhất tuyệt đã tinh trán (*tinh vi đầy đủ) như thế, nhị tuyệt còn lại sẽ như thế nào!? Người tới! Mang tiêu lên!”

“Cắt!” Phó đạo diễn kêu dừng, diễn viên nghỉ ngơi, nhân viên trong đoàn vội vàng chuyển đồ, cô diễn viên nữ mới bên cạnh Lê Đạo Dư xông lên phía trước, Tiểu Quan thấy thế gấp gấp đi cản lại, hai người nửa đường bị Tracy chặn lại, hai cô tranh cãi ồn ào, Lê Đạo Dư tim còn lơ lửng trên không, không cách nào tự hỏi, chỉ thấy Hồng đại tỷ hai tay hai trảo, kéo hai cô gái lui ra khỏi phim trường.

Phó đạo diễn nhìn đạo cụ mang lên, lo lắng hỏi Ngũ Kinh Hoàn: “Đạo diễn Ngũ, cái này..... Thật phải quay một lần luôn sao? Không cần cắt nối?”

Ngũ Kinh Hoàn cười cười, đáp: “Chu, anh không tin tôi sao?”

Phó đạo diễn Chu gật đầu, nhưng lại là một bộ dạng mặt danh kỳ diệu.

Ngũ Kinh Hoàn tay phải quăng quăng tự tiện không biết lấy từ đâu ra, không để ý đầu tiên bén nhọn, chỉ về phía trước: “Anh thấy cái bình đặc chế bên kia không?”

Phó đạo diễn Chu chuyển mắt nhìn qua, đầu còn chưa kịp gạt, bên cạnh ‘vút’ một cái, cái bình cách hai ba mươi mét trúng tiền ngã lặn xuống đất.

“Rất đơn giản đúng không, tôi còn biết, Triển Chiêu luyện so với tôi còn lợi hại hơn!” Ngũ đại đạo diễn phát phát tay trở lại vị trí chính, phó đạo diễn Chu còn đang vừa giật mình vừa hiểu rõ, ra là..... chỉ cần luyện là làm được sao?

Cảnh hai bắt đầu quay, thị vệ mang một tiêu (*bia gỗ) lên đặt bên phải sảnh, trên đó có dán giấy trắng, Thiên tử bước xuống, tiếp nhận bút son, nhớ lại đạo diễn Ngũ có nói cứ tùy ý diễn, trong lòng nổi lên ý xấu, chấm hai chấm đỏ đều ở rìa bia, chấm thứ ba thật lâu sau mới chấm lên, lại rất gần với hồng tâm.

Đưa lại bút son, Thiên tử cười mở miệng: “Nhị tuyệt của Nam hiệp là tự tiện như thần, Triển Chiêu có tam tiền, có thể bắn trúng ba điểm này của trăm hay không?”

Bao Chứng cùng bốn dũng sĩ mồ hôi chảy dài, biết Hoàng đế có ý làm khó dễ, tam tiền này rất khó trúng, đặc biệt là hai điểm gần sát nhau kia càng khó hơn.

Triển Chiêu đang muốn mở miệng, Thiên tử lại lắc đầu thở dài nói: “Nhưng như vậy hình như có chút dễ quá rồi, không khỏi xem khinh Nam hiệp.” Thiên tử đưa tay hướng bên này rồi bên kia chỉ chỉ lại nói: “Cho người kéo một tiêu từ bên này chạy qua bên kia, Triển Chiêu nếu có thể giữa đường bắn trúng một điểm, trăm liền thừa nhận kỹ này là nhị tuyệt.”

Trong sảnh ngoài sảnh ồn ào.

Bia kia cách Triển Chiêu ước chừng cỡ một trượng, đường chạy ước chừng cũng mười lăm thước, một tiêu di chuyển, ba điểm đều ở rìa bia, vị Thiên tử diễn màn này cũng thật quá ác, Hồng Trừng trừng cả hai mắt, phó đạo diễn không tin Ngũ Kinh Hoàn lắm, mọi người nghĩ, màn này thật cần phải cắt nối mới diễn thuận lợi được.

Ngũ Kinh Hoàn che mặt lắc đầu, không biết với ai.

Triển Chiêu chớp mắt, dư quang hướng ra ngoài nhìn lại, Ngũ Kinh Hoàn tiếp nhận ánh mắt, khoe miệng bắt đầu dĩ nộ cười, một mắt hướng Triển Chiêu nháy, chỉ có thể dùng từ quý quái.

Triển Chiêu khoe miệng không tự chủ được khẽ nhếch lên, tam tiền hiện ra, giữ ở sau người, giây tiếp theo, bia đã di chuyển, trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, ống tay áo dài phất lên, tự tiện bắn ra, cách ba thước năm thước rồi bảy thước vang lên ba tiếng nhanh gọn ‘xoạt xoạt xoạt’, sau khi một tiêu dừng lại, thị vệ giữ lấy, lại là một bộ dạng tròn mắt há mồm.

Tam tiền kia không nghiêng không lệch, chính dừng tại ba điểm kia.

Toàn trường quay dừng một lát sau đó ồ lên.

Thiên tử cao giọng la lên: “Tuyệt kỹ tuyệt kỹ!”

Cái này thật đúng là đại khai nhãn giới mà.

Diễn viên mới này lai lịch thế nào vậy! Cảnh giới thế nào vậy! Đám người bắt đầu nổi da gà chảy đầy mồ hôi sau lưng.

Triển Chiêu vẫn là sóng gợn không kinh, không vội không hoãn.

Ngũ Kinh Hoàn trong lòng cười lẫn lộn, thế nhân với những việc vô pháp lý giải thường ghép vào hai chữ thần kỳ.

Phim còn đang quay, diễn viên đóng vai Thiên tử này cũng đủ ổn thực, vuốt râu lại nói: “Nhất nhị tuyệt đã là thần kỹ, tam tuyệt nhất định không thể kém hơn!”

Bao Chửng bước ra: “Thánh Thượng nói chí phải, đệ tam tuyệt là khinh công, trong sảnh khó thi triển thuật vượt nóc bằng tường, thần nghĩ, Diệu Võ Lâu đối diện có hai ba lầu các, Thánh Thượng lên lầu xem vừa thích hợp.”

“Hay lắm!” Thiên tử tán thưởng, thần tử cũng dời bước.

Cảnh này lại ngừng, đoàn phim hướng ra vị trí bên ngoài, bên ngoài Đường Hân ở xa xa đang gọi tên Ngũ Kinh Hoàn, mọi người quay đầu lại nhìn, một xe cần cẩu khổng lồ ngừng ở trước mắt, mọi người thấy quái đã nhiều nay không còn thấy quái, nguyên lai đây là đạo cụ dùng cho khinh công.

Ngũ Kinh Hoàn tựa vào người Triển Chiêu, đổi đai lưng ngọc khấu bên hông y thành loại đã đặc chế cầm trên tay.

Triển Chiêu không hiểu, nâng cánh tay mặc anh đùa nghịch, trước mắt là khuôn mặt tuấn mỹ của Ngũ Kinh Hoàn, đột nhiên ánh mắt nâng lên, một đôi mắt nâu nhìn thẳng, Triển Chiêu ngơ ngẩn, liền nghe Ngũ Kinh Hoàn nhỏ giọng cẩn thận nói.....

Dây thép buộc quanh hông Triển Chiêu, Ngũ Kinh Hoàn tự mình điều khiển xe cần cẩu.

Máy quay đưa lên lầu đài, hướng xuống quay Triển Chiêu, dây thép kia không thô, bên ngoài lại có bọc giấy kiếng, phản xạ cảnh vật xung quanh, không nhìn kỹ khó có thể nhận ra, là thủ pháp ảo thuật gia thường dùng.

Phó đạo diễn đập bản tiếp tục quay, trước quay biểu tình của Thiên tử cùng mấy người Bao Chửng, màn hình vừa chuyển, thân hình Triển Chiêu thu vào ống kính.

Cự Khuyết như ảnh không rời tay, chân phải đạp lên trước, chân trái vừa đạp vừa chuyển động, đột nhiên tốc độ nhanh như gió, lộ phục hạc hành (*cò ép mình hạc bay lên), ống tay áo lam sắc như đôi cánh, yên lặng dừng lại nơi trần lầu, thân thể uốn cong như tiểu hổ yên tĩnh chờ đợi, trong thoáng chốc như một làn khói, chạy đến bên lan can nơi gác cao, vững như Thái Sơn.

Thêm một hơi thở, chân đạp hai bên, như phi yến xuyên mây, giày đen đáp xuống, gạch trên mái hiên không phát ra một tiếng động, linh hoạt như miêu.

Trên đỉnh nóc lại đạp mấy bước, xoay người tuốt kiếm, Cự Khuyết lại múa, như hứng chưa ngừng, chân rơi xuống hiểm trở, lại giống như sử kiếm trên đất bằng, thấy y nghiêng người lượn vòng nâng kiếm, ngân quang lưu chuyển, đột ngột như dẫn nước từ thác vào hồ, ngăn ở trong vó.

Chiêu thức này chưa hết, Triển Chiêu vọt người bay lên, như mèo đuổi hoa, nhưng cách lầu quá xa, từ chỗ này một bước căn bản không thể tới được, y lại như giữa không trung có vật gì, đạp giữa khoảng không, thân hình phóng cao như không thể cao hơn, người khác còn chưa hoàn hồn, Triển Chiêu cũng đã đứng trên đỉnh lầu cao, nghênh đón gió to, thân hình thon dài đứng yên, tóc đen tung bay.

Mọi người mắt hồn, chỉ có Thiên tử miễn cưỡng tiếp tục diễn, can đảm la to: “Kì tài! Đây sao có thể là người! Rõ ràng là Ngự Miêu của trẫm! Người tới! Tứ phục!” (*ban y phục)

Bao Chửng nghe thế mới hoàn hồn, hiểu ý nói: “Triển thiếu hiệp! Mau mau lại đây tiếp chỉ!”

Nhóm công công nâng khay đến, bên trên có hồng sam cùng hắc quan hộ vệ, nghi thức này cứ thế diễn ra, mà Triển Chiêu vẫn còn ở trên nóc nhà.

“Triển thiếu hiệp?” Bao Chứng kinh ngạc với hành động của Triển Chiêu.

Triển Chiêu nhưng chưa quên, trước đây y cũng ở nơi cao thế này, trong xuân vẫn có hàn ý, nhìn thấy từng gương mặt tương tự bên dưới, y vẫn chưa quên lời đã nói khi ấy.

Trên đỉnh kia, Nam hiệp của giang hồ vào triều đình, thành Ngự miếu.

Y nói: “Thánh Thượng, Triển Chiêu tại đây, vì dân chúng tiếp nhận.” Ôm kiếm dập đầu.

Thanh âm lượn quanh lại vô cùng kiên định.

Mọi người ngẩn ngơ, nguyên lai sau khi thí nghệ tam tuyệt khiến Thiên tử kinh diễm, Triển Chiêu vẫn không quên, ước nguyện ban đầu vì dân chúng trượng nghĩa, nguyên lai đã không còn tự do của giang hồ, vẫn muốn có chính nghĩa của Nam hiệp.

Lê Đạo Dư trước ngực xẹt qua một tia đau đớn, đột nhiên nghĩ, nếu là Triển Chiêu của chính mình, chắc chỉ có thể gắng gượng tiếp chỉ, đầu gối vô lực để đứng thẳng, sụp ngồi xuống.

Thiên tử với sự nghĩa hiệp của người này, đã không thể khen thêm, chỉ có thể nói: “Phong Triển Chiêu, ngự tiền tứ phẩm đối đao hộ vệ, đảm nhiệm chức vụ tại phủ Khai Phong, thay trăm dùng kiếm, vì thiên hạ hướng đến chính nghĩa!”

Câu này vừa thốt ra, một cảnh này ngừng lại.

Triển Chiêu từ trên lầu cao nhảy xuống, bộ dáng gọn gàng, mọi người cũng không thấy lạ, cho rằng là phía sau có cột dây, Triển Chiêu vừa rơi xuống đất, Ngũ Kinh Hoàn nhanh chân hơn những người khác, đi đến phía sau, hai tay kéo kéo dẹt dẹt, đám người vẫn còn đang rối ren vừa kinh ngạc ca thán vừa sắp xếp lại đồ, nhưng không có người bên cạnh nào nhìn thấy Triển Chiêu từ sau lưng lên đưa sợi dây thép đã bị cắt đứt cho Ngũ Kinh Hoàn, mà người sau giả vờ như không có việc gì đem đai lưng đặc chế cởi xuống.

Ra lúc đầu Ngũ Kinh Hoàn vờ gấn gấn, thực chất đã thả lỏng sợi dây của cần cầu, sửa lại dây cuốn của ròng rọc, để Triển Chiêu tự dùng nội lực lên lầu, khi lên đến ngói sợ dây buộc vướng víu, đã kêu Triển Chiêu dùng kiếm chặt đứt, để phần phía sau dễ biểu diễn hơn..

Ngũ Kinh Hoàn từ đằng sau thấy cái lỗ tai lấp ló sau tóc, đột nhiên cúi đầu nói: “Triển Chiêu, vẫn là không đổi.”

Nhớ lại, kiếm vũ của Nam hiệp, Triển Chiêu tâm tính rất tốt, kiếm của trước đây, hẳn là nhanh hơn, nhanh như tạt ảnh, hoa mắt hỗn loạn, không thể phân tích rõ, vì phim này, Triển Chiêu đã dùng kiếm chậm lại, chỉ có chiêu thế kia là không thay đổi, như sóng gió động trời.

Lại nhớ lại cảnh tiếp nhận chức vụ này của Nam hiệp, Triển Chiêu chấp nhất, từ xưa đến nay, vĩnh cửu bất biến, cho dù đã là quá khứ, trong phim hay ngoài đời vẫn chấp hiệp trượng nghĩa, chân thành không hối hận.

Ánh mắt Ngũ Kinh Hoàn hơi giãn ra, rồi lại nhịn không được vì tình tự triu mến mà tụ lại.

Nhiệt khí phun sau tai, Triển Chiêu nghe thấy, bắt giác kinh ngạc quay đầu lại, thân thể cũng khẽ nghiêng, hai đôi mắt vừa vận chạm vào nhau, bộ dạng kia trông như tư thế bị Ngũ Kinh Hoàn ôm eo dựa vào.

Cô diễn viên mới trông thấy thì hưng phấn nhỏ giọng hét lên, ánh mắt Lê Đạo Dư cũng giằng co trên người hai người kia, mới biết được lòng bàn tay mình đã dần dần lạnh lẽo, trong lòng lại bị lửa nóng đốt cháy, tràn ra cổ họng.

Tựa như phát hiện ra điều gì đó, đối bọn họ, đối chính mình, khai quật ra, một thứ gì đó như là bóng tối.

Không thể trong trắng đơn thuần như xưa.

24. Chương 24

Phim đã quay đến đoạn Bạch Ngọc Đường nháo Đông Kinh, vẫn như xưa bạch y hoa quý phiên phiên tiêu sái, Triển Chiêu đã thay hồng bào và mũ đen cao tua rũ dành cho hộ vệ, hai người cùng song hành phi nhanh.

Giữa trưa nghỉ ăn cơm, hai đối thủ trong phim ngồi ăn cùng bàn, Ngũ đại đạo diễn một khắc cũng không rảnh rỗi, hộp cơm còn chưa mở đã nhận được điện thoại rời khỏi chỗ ngồi.

Ngày nào cũng ăn cơm hộp, bất luận có phong phú thế nào Tề Phóng cũng ghét chết được, dưa tre cứ đảo tới đảo lui trên món ăn, cứ ăn một miếng là mặt lại nhăn, chưa được mấy miếng, đưa mắt lên nhìn Triển Chiêu, người kia ngồi rất đoan chính, ngay cả dáng ngồi ăn cũng rất quy củ, cứ như linh hồn của y từ trước đến giờ chưa từng nghiêng lệch.

Cách ăn đó, tuy nhiên lại cho người ta loại cảm giác người ăn chẳng rõ mùi vị.

Tề Phóng cắn dưa tre, ngừng ăn, đột nhiên mở miệng: “Triển Chiêu.”

Lúc ăn thì không được nói, Triển Chiêu từ trước giờ vẫn như thế, nhưng Tề Phóng và người ở đây có thói quen tùy hứng, thích trong lúc ăn tám chuyện, nghe Tề Phóng đột nhiên gọi, y nuốt cho xong thức ăn trong miệng, buông dưa ngừng đầu trả lời: “Tề huynh có chuyện gì?”

Tề Phóng đã quen với ngôn từ giọng điệu cổ của người này, không để ý, hỏi thẳng: “Cậu hình như không thích diễn phim với tôi hả?”

Trán Triển Chiêu khẽ lay động, mỉm cười đáp: “Tề huynh... suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Tề Phóng hừ hừ hai tiếng, nheo lại đôi mắt cực kỳ khôn khéo: “Người mới non nớt ời, chạy không khỏi con mắt của lão tiền bối tôi đâu! Cậu đó, mỗi lần cùng tôi diễn cảnh đối thoại đối đầu, biểu tình luôn có chút gượng gạo, lời thoại cũng cực kỳ không trôi chảy, toàn NG không, nhưng ở trước mắt người khác thì lại rất tự nhiên... Ừ ừ, như sắc mặt hiện tại nè, không được đẹp cho lắm!”

Biểu tình của hần quỷ quái tinh nghịch, khóe miệng đắc ý như đã đập trúng cái đuôi nhỏ của Triển Chiêu, hai mắt đột nhiên sáng ngời như mặt trời giữa trưa, giống y như con lão thử đó, bạch y tóc dài nửa búi nửa buông sờ sờ ngồi trước mắt, rất sống động, rất chân thực.

Triển Chiêu buông tầm mắt, một bộ dạng muốn cười nhưng không cười.

Tề Phóng tự biết mình khi dễ người thành thật quá rồi, ‘ai’ một tiếng, kéo ghế tới gần: “Này này, tôi không phải là đang trách cứ cậu đâu, người mới giống cậu thế này đã đủ tốt rồi, không thấy đạo diễn Ngũ và chị Hồng yêu cậu yêu muốn chết luôn sao, chỉ là tôi muốn hiểu, vì sao chỉ đối một mình Tề Phóng tôi, lại lưu ý như thế.”

Triển Chiêu nghe xong, khẽ bật ra một tiếng thở dài nghẹn trong lồng ngực, khóe miệng nâng lên, ánh mắt của y như đầm nước sâu thẳm, một cái chớp mắt đều như một lần sóng gợn, Tề Phóng nhìn sang, tựa hồ cũng ngừng thở, chỉ nghe y nói: “Tề huynh, giống một người... cố hữu (*bạn thân đã khuất) của Triển Chiêu.”

“Cố hữu.” Ngũ khí nhẹ tênh, quá khứ nặng nề.

Tim Tề Phóng đập loạn một hồi, nâng cằm hỏi lại: “Bạn rất tốt sao?”

Triển Chiêu khe khẽ mỉm cười đáp: “... Hần đã từng cười nói, phải so sánh Triển Chiêu với kim lan thì quá quý, như vậy, miễn cưỡng có thể xem như giao tình đồng sinh cộng tử đi.” Bạch lão thử quá không thành thực, tương giao tương tri giữa hai người phải qua giễu cợt Triển Chiêu một phen mới có được.

Tề Phóng mở nắp bình giữ nhiệt nhân viên đoàn phim chuẩn bị để kế bên, đổ đầy ly của mình và Triển Chiêu: “Vây cậu nhất định rất thương tâm.”

Một câu của Tề Phóng, như câu bình luận sau cùng của quá khứ.

Triển Chiêu, thương tâm sao?

Y nhớ lại, sau khi Bạch Ngọc Đường chết, Triển Chiêu nhưng đến cả nước mắt cũng chưa từng rơi.

Thế nhưng Tề Phóng lại nói: “Cậu nhất định thương tâm đến mức khóc cũng không được.”

“Sau đó không ngừng nhớ lại, không ngừng tự trách bản thân...”

Tề Phóng nhìn đôi mắt trừng to của Triển Chiêu, cười ra tiếng, trên mặt là biểu tình ‘Bingo, tôi biết cậu là người như vậy mà’, dương dương đắc ý.

“Rõ ràng đã từng thương tâm, còn không đúng sao? Nếu tôi là ‘tên gia hỏa đó’, tôi nhất định sẽ nói ‘Triển Chiêu! Không bỏ xuống được sao ra dáng nam nhân! Là nam nhân thì phải phấn chấn một chút!’” Hắn hào khí vỗ lưng Triển Chiêu.

Tâm Triển Chiêu rất lương thiện, sẽ vui buồn vì chuyện sinh tử, Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, cũng sẽ không thích y âm thầm tự thương thân thương tâm.

“Hay cho Triển miêu ngươi! Cứ vương vương vuuu vuuu ngược ngược ngừng ngừng thế này! Làm sao xứng làm nam tử hán đại trượng phu! Tất cả cuối cùng đều quay về với tro bụi, sao không sống khoái hoạt một đời!” Cậu nói kia thật giống Cẩm mao thử tiêu sái ngạo ý, sẽ ngẩng cao cằm như thế, nhịn không được sẽ mắng ra khỏi miệng.

Triển Chiêu nhìn chằm chằm khuôn mặt Tề Phóng, trong đầu không ngừng nảy lên ý niệm đó, mở miệng bật ra một chữ ‘Bạch’, nhưng lại ngừng lại.

Tề Phóng nghi hoặc “gì” một tiếng.

Triển Chiêu cảm giác trong lòng chấn động, như giữa lòng hồ vỡ ra một lỗ nhỏ nước chảy tuôn trào, mặt nước lay động sóng dợn không ngừng.

Cổ họng khô rát, trực tiếp cầm ly lên định uống.

Tề Phóng đột nhiên cảm giác có gì đó, la lên một tiếng ‘a’, nhưng tay không nhanh bằng Triển Chiêu, ly nước đã đến bên môi.

Đầu lưỡi trong thoáng chốc bị một trận bỏng rát, lại trong nháy mắt, một bàn tay phóng nhanh tới, cổ giựt lấy đẩy cái ly bên môi Triển Chiêu ra xa, nước nóng lay động đổ lên mu bàn tay của người nọ.

Triển Chiêu cuống quýt đứng dậy, thấy người nọ tức giận quăng ly đi, nước trong ly đổ trên đất, làn khí nóng bốc hơi bay lên.

Chỉ có Tề Phóng vẫn còn ngây ngốc, nhìn Ngũ Kinh Hoàn đưa tay nắm lấy khuôn mặt Triển Chiêu, nói: “Miệng! Mở to! Để tôi xem xem!” Nhìn Triển Chiêu cũng nắm lấy tay Ngũ Kinh Hoàn, mơ hồ không rõ nói: “Đợi tí... Ngũ huynh... tay...” Sau đó mới hoàn hồn, vội vàng chạy đi lại vội vàng chạy về, đưa qua một cái khăn lạnh một ly nước lạnh, mới ngừng lại nghỉ.

Ngũ Kinh Hoàn đập lên tay, nhịn không được, mắng: “Bỏn miêu!”

Triển Chiêu mở to mắt, chỉ nghe Ngũ Kinh Hoàn hung ác mắng tiếp: “Tôi mới rời một lát là cậu xảy ra chuyện! Muốn tôi đem cậu nhét vào túi mới được phải không!”

Triển Chiêu còn ngậm nước, một bộ dạng hết đường chối cãi.

Tề Phóng nhìn trái ngó phải, bật cười, Ngũ Kinh Hoàn nổi cáu, giơ chân đá một cú, Tề Phóng ‘ai a’ nhảy lên bàn, rồi lại khúc khích cười không ngừng, Ngũ Kinh Hoàn nhe răng banh miệng, nổi giận mắng: “Cười! Cười chết luôn đi!”

Triển Chiêu đứng bên cạnh, trong đầu lại nảy lên một ý niệm...

... Đầu thai chuyển thế?

Bao đại nhân ngày thắm dương đêm thắm âm, ít nhiều có liên quan đến án oan của hồn phách nơi cõi âm, Triển Chiêu hiểu rõ trong đó có nhiều điều rườm rà thường, nhưng sự thực chung quy vẫn thẳng hùng biện, cái gọi là quái lực loạn thần trong thể giới này, chung quy vẫn là có thật.

Vậy thì, Bạch Ngọc Đường đầu thai tái thế rồi sao?

Triển Chiêu nhìn một Ngũ một Tề trước mắt, đáp án vừa rõ ràng lại vừa mờ mịt.

Sau đó lại nghe Ngũ Kinh Hoàn hỏi đến việc bình giữ nhiệt đó, Tề Phóng cũng cảm thấy kỳ quái, bình thường nhân viên trong đoàn phim rất cẩn thận, nước trong bình luôn ở nhiệt độ nóng vừa phải, lần này lại đến mức nóng phỏng lưỡi, nhớ lại cũng không biết là người nào đưa cho.

Ngũ Kinh Hoàn thần tình nghiêm túc, Tề Phóng đột nhiên rung mình, lưng Triển Chiêu cũng căng cứng.

Sát khí, đằng đằng, ra Ngũ Kinh Hoàn cũng có.

25. Chương 25

Cái tên Triệu Mãn Thu này, không chỉ thích đông dài, còn thích rêu rao.

Lúc trường quay đã thu thập xong, Triệu nhị từ cái xe đen thui sáng loang loang to lẫm lẫm bước xuống, liền trở thành mục tiêu chú ý của cả trường quay, sau lưng là A Tử to cao một thân vest đen kính đen, rõ ràng là cậu thiếu gia xã hội đen.

Triệu thị bỏ vốn sản xuất ai dám coi thường, Triệu nhị hân hoan từ đầu đường vẫy tay gật đầu đến cuối ngõ.

Ngũ đại đạo diễn vừa ngồi chờ Triển Chiêu thay đồ, biểu hiện hư vinh gây chú ý của Triệu nhị anh đều thấy toàn bộ, lắc đầu ngao ngán.

“Hắc! Kinh Hoàn! Bỏ thiếu gia đến khảo sát công việc đây!” Triệu Mãn Thu kéo ghế qua, đặt sát bên Ngũ Kinh Hoàn ngồi xuống, A Tử đưa qua một hộp trái cây đã cắt gọt, Triệu Mãn Thu nhìn nhìn dò dò mấy món trong đó, chọn ra loại yêu thích, xoay xoay rồi ghim vào miếng táo Fuji lấy lên ăn.

“Thu dọn trường quay rồi còn khảo sát?” Ngũ Kinh Hoàn hừ một tiếng, thuận tay giựt lấy miếng táo của Triệu Mãn Thu ăn.

Bên cạnh đột nhiên có người ngắt lời la lên: “Triệu tiên sinh?”

Triệu Mãn Thu quay đầu, nhìn thấy hai người Tề Triển đã thay xong áo sơ mi và áo khoác đơn giản.

Tề Phóng đã thấy qua nhà tư bản này mấy lần, cũng thăm hỏi vài câu, Triển Chiêu cũng hỏi vài câu, cả hai ngồi xuống.

“Sao lại có thời gian đến đây vậy? Triệu tiên sinh.” Tề Phóng cười tươi như hoa, cầm lên ly nước bên cạnh ân cần mời hoa hiến phật.

Triệu Mãn Thu nhận lấy, cười nói: “Chính là đến xem siêu sao được yêu thích cậu đó!”

Ngũ Kinh Hoàn nhìn cái đầu sói bên này và cái đầu chó bên kia, chịu không nổi trợn trắng mắt, đoạt lấy cốc phẩm trong tay Triệu nhị.

Triệu nhị banh miệng phun ra một tiếng mắng ‘cường đạo’, Ngũ Kinh Hoàn chỉ trợn mắt, Triệu nhị im miệng, cầm như hén nhện nhục như ăn phải hoàng liên, Tề Phóng thân thiết, lại đưa qua một ly, Triệu Mãn Thu mới hài lòng lại.

Triển Chiêu thấy thế, khẽ cười, ba người này cứ người này lại khắc người kia.

“Tề Phóng, phim này vẫn tốt chứ?”

“Vẫn...”

“Tôi đạo diễn sao lại không tốt?” Tề Phóng chưa nói xong, Ngũ Kinh Hoàn nửa đường cướp lời.

“Đạo diễn nói rất phải.” Tề Phóng lẫn lộn trong nghề đã lâu, bản lĩnh nhìn mặt đoán ý rất cao, cục diện thế này thuận theo chiều gió nào ít gặp nguy hiểm hơn, tự nhiên hiểu rõ.

“... Triển Chiêu, thích ứng có tốt không?” Triệu nhị đổi người hỏi lại.

“Tôi mang theo sao lại không tốt?” Triển Chiêu cả một chữ còn chưa ra, Ngũ Kinh Hoàn đã cắt lời nói.

“... Tôi hiếm lắm mới tới đây cậu sao cứ đối nghịch với tôi vậy.” Triệu Mãn Thu trừng mắt.

“Vô sự bất đẳng tam bảo điện, cậu hiếm khi tới đây, khẳng định lại có chuyện phiền phức.” Ngũ Kinh Hoàn híp mắt quét tới, như ngọn đèn pha chiếu vào, Triệu Mãn Thu bị chiếu đến cả bóng cũng lặn mất tăm, sợ hãi nhảy dựng.

“Chuyện đó, phim này tôi đầu tư, ít nhiều quan tâm một chút mà.” Triệu Mãn Thu hắc hắc trả lời.

Ngũ Kinh Hoàn nhăn mày đang muốn bác bỏ, cô em trong đoàn phim đột nhiên chạy lại, ghé vào tai anh thì thì thầm.

Ngũ Kinh Hoàn xoay đầu nhìn cô, trả lời: “Ngay giờ? Không phải đã nói tôi đạo diễn phim này không nhận quảng cáo sao?”

Cô em khó xử nói: “Chị Hồng nói người này là ông chủ lớn, mời anh qua nói chuyện...”

Ngũ Kinh Hoàn nhìn Triển Chiêu, xoay đầu lại định nói, Triệu nhị bạn bè lâu năm, ngắt lời nói: “Triển Chiêu tôi giúp cậu mang về nhà được rồi!”

Phim đã quay nguyên một ngày, Ngũ Kinh Hoàn hy vọng nhất là Triển Chiêu có thể về nhà nghỉ ngơi cho tốt, đột nhiên có chuyện cắt ngang lại không biết phải thảo luận đến lúc nào...

“... Triệu Mãn Thu cậu tốt nhất là an phận một chút cho tôi.”

“An phận! Đương nhiên an phận! Chuyển phát nhanh của Triệu thị ngài cứ yên tâm! Hàng đến nơi chúng tôi lập tức thông báo!” Triệu nhị cười hi hi ha ha học theo một tiết mục quảng cáo.

“A Tử... nếu Triển Chiêu mất một sợi tóc, tôi sẽ lột da thiếu gia nhà cậu.” Ngũ Kinh Hoàn đổi hướng uy hiếp.

“A Tử rõ, Ngũ thiếu gia yên tâm.”

“Ngũ huynh, Triển Chiêu cũng không phải trĩ nhi (*trẻ con), tự bảo vệ được mình.” Gần đây Ngũ Kinh Hoàn cứ sợ bóng sợ gió, Triển Chiêu không muốn anh vì việc nhỏ của mình mà phiền lòng, lên tiếng nói.

Cô em đỏ mặt lại thúc giục, Ngũ Kinh Hoàn bất đắc dĩ, chỉ có thể theo ý Triệu nhị, trước khi đi còn lên tiếng cảnh cáo không ngừng. Tề Phóng cũng bị người đại diện giục, ân cần nói mấy câu khách sáo, xin lỗi liền đi trước.

Triển Chiêu theo Triệu Mãn Thu lên chiếc xe đen gây chú ý, thu hút rất nhiều cái liếc mắt, lên đến trên xe rồi Triệu Mãn Thu vẫn còn lặng lẽ quan sát thần sắc của y, nào có cái gì kiêu ngạo thừa thãi, chỉ nhìn thấy nụ cười nhẹ không mang ý gì khác của Triển Chiêu.

Phía trước còn có tài xế cầm lái, Triển Chiêu ngồi đối mặt hai người Triệu Tử, đột nhiên nói: “A Tử huynh, tay phải... có phải không khỏe hay không?”

Khả năng chịu đựng của A Tử rất phi thường, đau đớn cũng không có biểu hiện, thậm chí ngạc nhiên với khả năng quan sát tỉ mỉ của Triển Chiêu.

“... Trật tay.”

“Triển Chiêu có chút kiến thức về nắn gân, có thể hay không giúp A Tử huynh nhìn một chút?” A Tử ngừng một lát, đưa tay ra cho Triển Chiêu, người sau khẽ cười, ngón tay dài xoa lên, bấm xuống chỗ bị trật mấy cái, đau đớn quả nhiên giảm bớt, A Tử thu tay phải lại, xoay xoay khớp, sững sờ trả lời: “Không đau rồi... ách, cảm ơn.”

“A Tử huynh khách khí.”

Bé cưng hiếu kỳ Triệu Mãn Thu kéo tay A Tử xoay tới xoay lui, hỏi thế này đau không thế kia đau không, A Tử thể nhưng lắc đầu, Triệu nhị hô lên ‘thần kỳ’, nói Triển Chiêu không làm bảo tiêu không làm diễn viên cũng có thể mở Quốc thuật quán (*hội quán võ thuật truyền thống Trung Quốc).

Đi đường được nửa giờ, Triển Chiêu nhìn ra ngoài, hiếm khi nhăn mày hỏi: “Triệu huynh, đường này, tựa hồ không phải đường về nhà Ngũ huynh.”

Triệu Mãn Thu nói cũng không cần suy nghĩ, cười như gã tiểu nhân: “Vừa lúc có chút chuyện cần làm, đi đường vòng một chút, Triển Chiêu sẽ không để bụng ha.”

Triển Chiêu nhìn thấu tâm tính của người này, thở dài cười lắc đầu, đại để là muốn đi làm chuyện xấu mà không dám để Ngũ Kinh Hoàn biết.

Đường càng đi càng nghiêng, tài xế đột nhiên hỏi: “Thiếu gia, từ lúc bắt đầu đến giờ có mấy xe bám theo không tha, cắt đuôi mãi mà không được.”

Mấy chiếc xe đó có ý khiêu khích, mấy lần va quệt, “Tiểu Thư chạy chậm một chút, lai giả bất thiện. ...Chẳng lẽ là người của đối phương?” Triệu Mãn Thu nhăn mày lẩm bẩm tự hỏi.

Tài xế tiểu Thư kinh nghiệm cũng nhiều, càng chạy càng nhanh, đuôi xe giật mạnh, cũng đem một hai cái xe đang va quệt quãng ra rìa đường.

A Tử móc súng ra, chờ Triệu Mãn Thu ra lệnh.

Triệu Mãn Thu tranh thủ cười nói với Triển Chiêu: “A Tử sáng nay tay phải bị thương, tôi thiếu lực chiến đấu chút, mượn thần lực của cậu dùng một lát, Triển Chiêu sẽ giúp tôi ha...” Triệu Mãn Thu chuyển ánh mắt, đồng dạng là cười, nhưng bày ra tinh quang ngoan lệ.

Triển Chiêu còn chưa đáp, đến một ngã ba, một xe mãnh liệt đâm tới, xe bên này cũng không tránh kịp, bên phải xe bị va quệt cháy xém, kéo lê đến vạch an toàn mới dừng lại (*nơi nhô lên trên đường để xe giảm tốc độ).

Cũng may xe này làm bằng thiếc tấm đủ cứng, mấy người trong xe chỉ bị trầy da, khói mù bốc lên, bên ngoài có hơn mười người cầm đao gậy vây lại.

A Tử đem Triệu Mãn Thu bảo hộ trước người, chỉ nghe một tiếng ‘coong’, hai người Triệu Tử mở mắt nhìn sang, hai mắt Triển Chiêu sáng long lanh, khóa chặt vào từng cử động ở bên ngoài, mình kiếm trong tay, đã rút ra nửa, tựa hồ chỉ một giây sau liền có thể chém ra ngàn vạn sợi tơ bạc.

Ra vật dài dài quần vải Triển Chiêu cầm theo là thanh kiếm thật đã được sử dụng trong trường quay – Cự Khuyết.

Chỉ nghe y nói, như tiếng vang trầm thấp của cái trống to, như tảng đá to trầm ổn lăn đến: “Triệu huynh có việc khó khăn, Triển Chiêu sao có thể thấy chết không cứu.”

Lông tơ Triệu nhị đột nhiên dựng đứng, không biết là lạnh hay nóng, là kinh ngạc hay hưng phấn.

26. Chương 26

Nhân viên hiệp đàm dẫn theo ông chủ thương nghiệp đến gặp mặt Hồng Trùng và Ngũ Kinh Hoàn đang giải thích ý tưởng cho quảng cáo mới.

Chị Hồng đã quen thuộc, từ đầu đến cuối vẫn bảo trì vẻ mặt mỉm cười một hỏi một đáp, dưới bàn lại âm thầm để ý, ngắt Ngũ đại đạo diễn đang thiếu hứng thú mấy phát vô tình, cương quyết đá bay con sâu ngủ của đối phương.

“... Vì vậy chúng tôi hy vọng dùng kỹ thuật quay phim của đạo diễn Ngũ, quay mẫu quảng cáo này thành một bộ phim ngắn, khiến người xem phải suy đoán nhằm lôi kéo sự chú ý...”

“Vai đó...”

“Bao nhiêu tiền?”

“Gi?” Hồng Trùng và nhân viên thương nghiệp đơ lười quay đầu tròn trối nhìn Ngũ Kinh Hoàn.

Ngũ đại đạo diễn chính là thương hiệu lớn, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã qua 30 phút, không có chút nào phù hợp hiệu suất làm việc của anh, từ nãy trong lòng đã thấy bức bối, trong đầu đều là một màn Triển Chiêu lên xe của Triệu Mãn Thu vừa nãy, cái kẻ đối diện bên kia lại cứ như con ruồi cứ vo ve vo ve liên tục không ngừng.

“Tôi nói: ‘Bao nhiêu tiền?’, mấy anh dùng bao nhiêu tiền mời tôi quay, dùng bao nhiêu tiền để quay phim này?”

Một câu cắt đứt này, nhân viên hiệp đàm mồ hôi ròng ròng, một lát nhìn Ngũ Kinh Hoàn một lát lại nhìn ông chủ thương nghiệp, vòng vo không rõ.

“Ngũ Kinh Hoàn!” Hồng Trùng không nén được tức giận, sắc mặt tốt đẹp vừa nãy bay biến.

“Không phải trọng điểm là đây sao? Dù nói bay bướm hay ho thế nào, không phải tiền mới là hiện thực sao? Anh dùng bao nhiêu tiền để mời tôi quay, anh dùng bao nhiêu tiền để tôi quay một mẫu quảng cáo có tiêu chuẩn thế nào, các anh coi trọng kỹ thuật của tôi, như vậy, kỹ thuật của tôi ở trong mắt các anh rốt cuộc đáng giá bao nhiêu?”

Hồng Trùng cắn răng, tức giận đến mức chữ cũng không thành lời.

Ông chủ thương nghiệp sắc mặt âm trầm, sau đó lại cười ra tiếng: “... Đạo diễn Ngũ thật có sự gan dạ sáng suốt của người làm ăn.”

“Không dám so với Tổng giám đốc Dương.” Ngũ Kinh Hoàn nghiêng đôi chân đang bắt chéo cao cao, móc ra điện thoại xoay tới xoay lui chơi đùa, lông mày nhếch khóe môi giương, một bộ dạng hỗn ác làm nền cho khuôn mặt và thân hình của anh, khiến cho càng thêm dễ nhìn.

Nhân viên hiệp đàm vẫn còn kinh ngạc, trong lòng nghĩ người này không lên phim thật đáng tiếc.

Ông chủ thương nghiệp Tổng giám đốc Dương ha ha cười lớn, không chút nào chướng mắt hành động của Ngũ Kinh Hoàn, nói tiếp: “Vậy tôi ra nhiều đây để cậu quay” Đưa ra một con số, là con số đến cả Hồng Trùng cũng phải kinh ngạc “Quay xong tiền toàn bộ là của đạo diễn Ngũ.”

Ngũ Kinh Hoàn cười lớn, một bộ dạng kiêu ngạo mà tiêu sái, bắt tay đối phương, nhìn thẳng nói: “Hợp tác vui vẻ.”

Người này cũng lợi hại, một khoản tiền hai công dụng lại bắt Ngũ Kinh Hoàn phải tự cầm lấy, tiền cho phim thì ít mà thù lao trả anh thì cao, hơn nữa, bỏ một khoản tiền lớn cho quảng cáo còn có thể dùng để ‘quan sát’ cái người tên Ngũ Kinh Hoàn này.

Ngũ Kinh Hoàn lại nói: “Vì còn bận một bộ phim, kế hoạch trước mắt xin bàn trước với chị Hồng, chị Hồng sẽ liên lạc lại với tôi, đợi phim kết thúc, quảng cáo sẽ bắt đầu quay, được không?”

“Được! Đạo diễn Ngũ nể mặt chúng tôi rất vui mừng.”

Ngũ Kinh Hoàn đứng dậy xoay người rời đi, vẫy tay hẹn gặp lại để tránh mấy lời khách sáo làm chậm trễ thời gian, Tổng giám đốc Dương nhìn bóng lưng cầm di động gọi gọi của anh, khẽ quát người trẻ tuổi bên cạnh: “Học hỏi thêm đi.”

Cấp dưới khúm na khúm núm theo sau rời đi.

Ngũ Kinh Hoàn nghe tiếng nhạc trong ống nghe càng chạy càng gấp, chuyện quảng cáo đã sớm quăng ra sau đầu, tìm đột nhiên đập nhanh, lại nhớ tới khuôn mặt tươi cười đắc ý của Triệu Mãn Thu trước đó, ba chữ ‘bạch nhãn lang’ nhảy ra, sau tiếng nhạc là âm thanh chuyển máy vào hộp thư thoại, anh chửi một tiếng, lên xe đạp thẳng chân ga làm phát ra âm thanh chói tai do bánh xe ma sát.

Đầu bên kia, mấy người Triển Triệu vẫn còn bên trong chiếc xe đã nát bét bị hơn mười người vây quanh, có gậy có dao, Triệu Mãn Thu còn thấy phía trước có người cầm cây búa to hùng hổ kéo tới

“Hắn không phải cầm cái đó phá cửa sổ đâu ha.” Triệu Mãn Thu vờ cười một tiếng, nghĩ tới không biết cửa thủy tinh chống cường lực và búa của đối phương không biết cái nào cứng hơn đây.

Đột nhiên trong ngực Triệu Mãn Thu phát ra một âm thanh yêu kiều mềm mại: “Ai da ~ điện thoại kìa ~ có điện thoại ~ mau bắt điện thoại ~”

Tiểu Thư ở phía trước nhòm người lên, sau đó dờ khóc dờ cười ngó qua Triệu nhị thiếu gia không chút nào có vẻ khấn trương, thấy cậu móc ra điện thoại, nhìn vào tên trên màn hình nói: “Thật không ổn nha...”

Triển Chiêu cũng nhìn qua, điện thoại vẫn không ngừng vang lên tiếng la yêu kiều: “Nhanh ~ nhanh~”, người bên ngoài nhưng không chờ đợi thêm, bang một tiếng lớn, đầu búa hung hăng nện lên cửa thủy tinh chắn gió, lực tay của người kia cũng lớn, khiến cửa kính cường lực nứt ra một khe nhỏ.

Triệu nhị thiếu gia ngồi bên cạnh A Tử la lớn: Tôi muốn đổi công ty sửa xe! Tôi muốn đổi công ty sửa xe!

A Tử la lớn: “Thiếu gia!” Súng đã lên nòng.

Giữa âm thanh vỡ toang của thủy tinh, truyền đến giọng nói ôn hòa: “Tọa khốn sâu thành (*bó chân ngồi một chỗ âu sầu), không phải là việc Triển mỗ sẽ làm.”

Triệu nhị nghe tiếng nhìn qua, chỉ thấy đôi chân dài của Triển Chiêu nhấc lên, tên đứng ngoài gần nhất nhảy qua trốn đằng sau cửa xe vừa mở, nhưng trốn không nhanh bằng kiếm trên tay người vừa xuất ra, gã la lên một tiếng, đao dài keng một tiếng rơi xuống đất.

Triệu nhị ngừng nửa nhịp, mới đột nhiên hoàn hồn, ở trong xe la lớn: “Nhớ bảo vệ tóc của cậu! Tóc!”

A Tử quả không được tên thiếu gia điên khùng này, cũng từ đầu bên kia nhảy ra.

Mấy gã kia thấy từ trong xe nhảy ra một nam nhân tóc dài nhả nhọn, cầm trên tay một thanh kiếm cổ kỳ quái chỉ thoáng cái đẩy ngã một người xuống đất, người sau giãy dụa bò dậy, người đó cũng không thèm nhìn đưa chân về sau giẫm xuống, không biết đạp trúng chỗ nào, khiến gã dưới đất ngã lăn bất tỉnh.

“Tiểu ca, cầm kiếm đó là muốn học đại hiệp cổ đại à!” Một gã râu ria cường tráng thanh âm dung tục đến mức khó nghe giễu cợt, bên cạnh còn có mấy kẻ tiếp mấy lời như “Xem tiểu thuyết nhiều quá rồi”.

Ra từ xưa đến nay, tính tình và lời thoại của mấy kẻ thích chặn đường vẫn là ngàn bài như một.

Có một kẻ coi như cũng có chút chính kinh, mắng đồng bọn bớt nói nhảm, gậy dài bổ tới, Triển Chiêu cúi người tránh đi, đao dài lại vung tới, Triển Chiêu đưa Cự Khuyết ra trực tiếp đỡ, khê mở thân kiếm, vừa mở đã đóng lại, chỉ trong khoảnh khắc, đao dài của đối phương đã bị kẹp chặt giữa khe hở của kiếm và vỏ.

Gậy dài phía sau vẫn chưa dừng lại, Triển Chiêu vẫn giữ tư thế giữ chặt đao quay người đá tới, đao gãy đều rớt.

A Tử ở bên kia xe cũng đã khai chiến, súng đã nổ, tựa hồ cũng kéo theo không ít náo động, sau đó khói súng không ngừng, tiếng la cũng không ngừng, Triển Chiêu nghe thấy nhú mào, người giang hồ luôn là thế, tương đối tàn nhẫn.

Cho rằng có thể vây khốn mấy người Triển Chiêu thế này, nhân thủ đối phương gọi tới càng ngày càng nhiều, lớp trước ngã lớp sau lại tiếp nối, mấy kẻ không ngừng vây quanh ra tay cũng càng ngày càng ngoan lệ, ba người năm người rồi bảy người từ bốn phương tám hướng mà tới, chính là muốn đẩy Triển Chiêu vào chỗ chết, ôn hòa đã không còn dùng được, lưu tình cũng là tự hại mình, giây sau kiếm phong vun vút chém tới, chém tới đâu thì thứ dưới tay vỡ vụn tới đó, cũng càng ngày càng mãnh liệt hơn.

Triệu nhị còn ở trong xe, một kẻ mắt đỏ lao vào, cậu vừa định phản ứng, một vật phóng tới, đập vào khiến gã kia gục trong xe, Triệu Mãn Thu nhìn kỹ lại, rơi xuống ra là vỏ Cự Khuyết, đưa mắt nhìn lại, giữa trận chiến không có bố cục, Triển Chiêu đã xuất kiếm, một chiêu một thức, như trong phim, nhưng mũi kiếm chém vào thật thật là da là thịt, nhiễm cũng là máu thật.

Nhìn đôi mày kiên nghị tràn đầy thần sắc bất đắc dĩ ấy, Triệu Mãn Thu ngơ ngàng như mất mát.

Con người ôn hậu như vậy, nhưng khó mà tránh xa được đao khí huyết quang.

27. Chương 27

Lúc A Tử cầm súng xuống xe đã cảm thấy kỳ quái, mấy tên tiểu tử kia nhìn thấy vật trên tay anh tựa hồ rất ngạc nhiên.

A Tử bắn trước mấy phát không chế người, khiến đám người kia nghe thấy kinh ngạc nhìn nhau nói: là thật đó!

Cái gì mà thật với giả? Chẳng lẽ cái đám chặn đường đánh người này chỉ là đi đùa?

A Tử cười lạnh, ra đám này toàn là ‘mấy anh bạn nhỏ’, một phát súng bắn ra cũng như đánh chuột.

Đao tới gây tới quyền tới cước tới... nhưng súng đâu?

Đi công kích lão nhị của Triệu thị kẻ ngốc đều biết, sao có thể không mang theo hỏa lực cường đại mà đánh?

Người bên cạnh tựa hồ ít dần, đa phần đều nằm trên đất ôm tay ôm chân khóc lóc đau đớn.

A Tử tay vẫn không ngừng, lại bắn một phát vào đùi một tên, kéo lên cái tên sắp ngã xuống, hòng súng chỉ thẳng vào huyết thái dương, dữ dằn nói: “Câm miệng!”

Tên kia cảm nhận được nỗi sợ hãi khôn cùng, ngậm chặt miệng, nhưng cổ họng không chế không được phát ra thanh âm lập cập.

Quay đầu nhìn lại, mày nhíu càng chặt.

Bên kia đang hỗn chiến – không, hỗn loạn chỉ có đối phương thôi.

Ba bốn mươi người đấu một, so với A Tử bên này số người hơn gấp đôi. Một đám người cùng xông lên, nhưng không có chút ăn rờ nào, tận dụng triệt để mọi loại đấu pháp, nhưng vòng vây quanh thân Triển Chiêu thật sự là quá hẹp, Triển Chiêu cũng hiểu rõ đối phương chỉ là hữu dũng vô mưu, mượn sức của giặc đi đánh giặc, khiến đối phương đao gây tay chân hỗn loạn trộn lẫn thành một đồng.

Kiểm thật sự rất sắc bén, gây thô cứng cũng bị nó tước thành hai nửa, A Tử không khó mà tưởng tượng ra nếu chém vào thịt vào xương người, muốn chặt đứt thì nhẹ nhàng cỡ nào.

Nhưng chủ nhân của kiếm rất kiên trì, chém chỉ là da thịt, không nở mở toang bao tử, không nở moi gân chọc xương.

Cả đối phương cũng thấy được sự kiên trì của người đó, cứ thế mà bạo gan đánh tới.

Có lẽ chỉ là một cái chớp mắt, có lẽ đã qua nửa khắc.

A Tử nắm cái tên đã bị dọa ngốc đứng trơ ra, hay có thể nói là đã phát ngốc, phát ngốc nhìn không gian kì diệu đầu bên kia, một người, giữ lại một mái tóc dài đến khó hiểu, cầm quốc bảo Cự Khuyết sử ra một màn kiếm thuật tinh xảo.

Thẳng cho đến khi Triển Chiêu dùng đuôi kiếm đâm trúng ngực một kẻ, rồi phóng ngược lại đập đổ hàng loạt tên, Cự Khuyết thuận thế lật ngang để trên cổ một gã, A Tử mới bừng tỉnh.

“Không được nhúc nhích!” Đám người tức khắc dừng lại, phía sau có mấy kẻ định tiến lên, Cự Khuyết đè vào, khuôn mặt Triển Chiêu đã không còn mang vẻ tươi cười: “Một bước một mạng, dưới kiếm Triển mỗ không phải chưa từng có vong hồn.”

Sợ hãi.

A Tử đột nhiên rung mình, nghe không ra lời đe dọa từ miệng Triển Chiêu là thật hay giả.

“Kẻ nào sai sử?” Triển Chiêu nhìn thẳng gã dưới kiếm hỏi.

Gã đó lúc này mới thấy sợ, run lấy bầy, mắt liếc tới liếc lui, nhưng không ai dám cứu, chỉ nghe gã nói: “Tôi, chúng tôi... chúng tôi cũng chỉ là cầm tiền làm việc thôi...”

Cổ đột nhiên đau đớn, chợt thấy ẩm ướt, lưỡi kiếm sắc bén đã đâm sâu vài phần, gã kia la lớn: “Là thật! Một gã đàn ông, bọn này cũng không biết... cầm một đồng tiền làm đặt cọc, nói với anh em bọn này muốn cho một người biết mặt, làm xong thì có thể cầm toàn bộ số tiền...”

Triệu nhị xuống xe lắc lư đi tới, ngắt lời nói: “Mục tiêu của bọn mày là Triển Chiêu?”

“Triển... Triển Chiêu? Tôi, tôi không biết! Là kẻ kia trước tiên muốn chúng tôi chờ trên đường xx, sau đó gọi điện nói muốn đám người chúng tôi chặn chiếc xe này, làm cho một người nam tóc dài nửa sống nửa chết...”

Triệu nhị và A Tử vừa đi qua trao đổi ánh mắt, Triệu nhị hỏi lại: “Lẽ nào mày không biết tao là ai sao?”

Tim gã nhảy dựng, lắp bắp: “... Đại, đại ca là?”

“Triệu Mãn Thu đó!” Triệu nhị tận lực nói rất đáng yêu, nhưng đám người kia lại nghe như bom nổ ầm ầm bên tai, lời này vừa rơi xuống, hơn mười cỗ xe đen vun vút lao tới, đem đám người vây thành vòng lớn, bình mã Triệu thị cuối cùng cũng tới.

Đám thanh niên nóng nảy kia toàn bộ nhũn chân, từng kẻ từng kẻ bị nắm như phạm nhân mà rời đi.

Thế như thủy triều, đến nhanh mà đi cũng nhanh, trước sau không tới mười phút, đám người đi mất, chỉ để lại một cỗ xe mới hoàn toàn cho bốn người Triệu Triển.

Triệu Mãn Thu vội vội vàng vàng, kéo Triển Chiêu lên xe, trên đường hỏi: “Triển Chiêu, cậu đã biết trước sao?”

Triển Chiêu cười khổ lắc đầu.

So với giờ hẹn đã muộn hơn 20 phút, đối phương mặt lạnh băng khoanh chân ngồi chờ.

Triệu nhị cười làm lành kính ba ly rượu: “Phó lão đại, thật xin lỗi, không cẩn thận bị mấy con cá tạp ngáng đường.”

Phó lão đại nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười của Triệu nhị, khe cúi đầu, vẻ mặt âm tình bất định khó đoán, tay hắn đột nhiên phóng vào trong ngực, Tiểu Thư đứng bên Triệu nhị mất kiên nhẫn, cũng theo tay hắn soàn soạt rút súng ra, hành động này kích cho mấy tên đứng đằng sau đối phương cũng soàn soạt rút súng, lúc này tay Phó lão đại vẫn còn nằm trong áo khoác ngoài của bộ vest.

Triệu nhị cười cười nói: “Tiểu Thư, làm gì vậy? Không lẽ phép gì hết.” Tiểu Thư nghiêng răng buong súng, nhưng súng của A Tử vẫn âm thầm để nơi tay đặt sau lưng,

Phó lão đại chậm rãi móc ra một điều xì gà, cắt đầu điều thuốc, Triệu nhị nhanh tay, bật quẹt lửa giúp hắn châm thuốc.

Một lát sau Phó lão đại mới nói: “Không nghe Triệu tiên sinh nói gì sao? Thu súng lại.” Mấy người phía sau mới đem súng cất lại trong áo.

Đợi Phó lão đại phà ra một hơi, làn khói chậm chậm bay lên rồi lại chậm chậm tản ra, mới nói: “Triệu tiên sinh... dạy thuộc hạ thật tốt.”

Triệu nhị vẫn chưa thu lại nụ cười, chỉ thấy hắn nhìn về phía Triển Chiêu, y nhìn thấy ánh mắt của hắn nhưng không tránh, đáp lại bằng ánh mắt thản nhiên.

Vừa lúc này, chỉ có Triển Chiêu không hề động đậy, không hề biến đổi, đứng thẳng sau lưng Triệu nhị.

Phó lão đại gian xảo còn hơn bạch nhãn lang, đột nhiên nhắc tới Triển Chiêu, Triệu nhị chỉ có thể đáp lại hai tiếng hắc hắc.

Nhưng Triển Chiêu lại nói: “Triển mỗ, không phải thuộc hạ của ‘Triệu tiên sinh’.”

Triệu nhị nghe tiếng nâng mắt.

“Là bằng hữu.”

Một lời này khiến không chỉ Phó lão đại mà cả Triệu Mãn Thu cũng kinh ngạc.

“Bằng hữu sao... tôi cũng muốn kết giao bằng hữu thế này, Triệu tiên sinh vận khí thật tốt a...” Phó lão đại đáp lời đầy ý vị, thần thái cũng chuyển thành vui vẻ.

Nếu Phó lão đại thích, dùng bao nhiêu tiền lôi kéo người của Triệu Mãn Thu cũng được, nhưng bằng hữu thì sao?

Lần lộn giang hồ đã lâu, bao lâu rồi chưa nghe được từ “bằng hữu” này, bao lâu rồi chưa thấy qua nhân vật thế này.

Cuộc hẹn trên đường này bình tĩnh hơn hẳn so với tai vạ bất ngờ giữa đường khi nãy.

Sau đó Triệu Phó hai người trao đổi hiệp ước, giao dịch tiền và súng đạn, kết thúc đơn giản.

Phó lão đại sau cùng còn nói với Triệu nhị: “Triệu tiên sinh, cậu cần quý trọng bằng hữu của mình.”

Triệu nhị lần này cả cười cũng vờ không nổi, ngây ngốc đáp lại một tiếng giống như là ‘ừ’.

Đường về, đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu hỏi Triển Chiêu: “Tóc cậu ổn chứ?”

Triển Chiêu chưa từng nghe qua kiểu hỏi thăm kỳ quái thế này, chớp chớp mắt, Triệu nhị gấp gáp đưa tay qua vuốt sờ sờ, Triển Chiêu đưa tay lên ngăn cản, Triệu nhị nháy mắt một cái, la hoảng ra tiếng.

A Tử nhìn qua, chỉ thấy Triệu nhị nắm tay y khóc không thành lời: “Không phải kêu cậu bảo vệ chính mình rồi sao?”

A Tử phun ra: “Thiếu gia, cậu chỉ kêu Triển thiếu gia bảo vệ cho tốt tóc của cậu ấy thôi.”

Tay của Triển Chiêu khớp xương thon dài rất đẹp, Triệu Mãn Thu nghĩ, bàn tay này thật thích hợp mang một chiếc nhẫn nam bằng bạc sáng chói kiểu đơn giản đi quay tuyên truyền, cao nhã tôn quý,

Nhưng, hiện tại trên tay trái của đôi tay này, vắt ngang một vết máu.

So với hai từ ‘chói mắt’, Triệu Mãn Thu càng sợ hơn là, bốn chữ ‘uy hiếp sinh mạng’.

“A, A, A Tử, có cách nào khiến vết thương này biến mất ngay tức khắc không?” Lão nhị Triệu gia vẻ mặt khóc lóc như đưa đám, mắt mở trừng trừng nhìn sự thực ‘máu chảy đầm đìa’ này.

“... Chặt đứt tay sẽ không thấy nữa.” Triệu Mãn Thu nghe xong, một bộ dạng nứt răng muốn cắn người.

“Triệu huynh không cần lưu ý.” Triển Chiêu đem tay trái rút về, lơ đãng đem vết thương bị đao chém liếm liếm.

MAN... Triệu Mãn Thu thở dài trong lòng, thế nhưng cho dù có MAN thế nào cũng...

“Triển Chiêu! Chúng ta là bạn tốt ha! Là bạn tốt thì không nên để bạn bị một người bạn khác giết ha! Vì vậy –” Triệu nhị cứ vòng tới vòng lui bạn rồi lại bạn, Triển Chiêu nén cười nhưng cũng nghe hiểu được ý cậu ta.

“Đây là do Triển Chiêu không cẩn thận tự làm mình bị thương.” Triển Chiêu tiếp lời, một bộ dạng muốn cười lại bất đắc dĩ.

Triệu Mãn Thu gật đầu luôn miệng nói đúng đúng, làm sao biết được ‘hiểu mèo đầu bằng chuột’, vết thương thế này, Triển Chiêu phải ‘không cẩn thận’ thế nào mới làm mình bị thương được?

Triển Chiêu nghĩ, việc bị chặn đường cũng không thể hỏi Ngũ Kinh Hoàn.

Tối chín giờ, Ngũ Kinh Hoàn đã đợi hơn năm mươi bốn phút, đếm được một trăm bảy mươi lăm chiếc xe tuyệt trần vút qua, nuốt được ba trăm không biết mấy chục câu chửi rửa, trong đầu không ngừng nghĩ ra mười mấy hai mươi loại cực hình... đương lúc con số không ngừng gia tăng, xe của Triệu nhị cuối cùng cũng tới, ‘kết’ một cái dừng trước mặt Ngũ Kinh Hoàn.

“Ngũ Kinh Hoàn tiên sinh, xin mời kí tên nhận hàng.” Triệu Mãn Thu trên mặt treo nụ cười hi hi ha ha rất bình thường, sau lưng mồ hôi lạnh đã túa ra.

“... Cậu qua Mỹ gửi hàng hả?”

“ya! You know, because of traffic jam!” Triệu nhí nhún vai xỏ một câu tiếng Mỹ khoa trương.

“Bushwa!” (nói bậy nói bạ)

Hai mắt Ngũ Kinh Hoàn như tia X chiếu cho Triệu Mãn Thu tim đập kinh hoàng, Triển Chiêu xuống xe, cậu chợt nói: “ha! Just a joke! Oh! It’s time! I must go! See you! BYE! BYE!” Cậu hướng Triển Chiêu nắm nắm tay nói lời từ biệt.

Triển Chiêu hơi hơi hiểu ý, đáp lời: “Triệu huynh đi thông thả.”

Đèn đuôi xe còn chưa biến mất ở góc đường, Ngũ Kinh Hoàn đã sớm mất nhãn nại, nắm lấy tay Triển Chiêu lôi vào tòa nhà.

Lúc Ngũ Kinh Hoàn nắm lấy, tay Triển Chiêu đang khê nhúc nhích chợt dừng lại, người trước đi một bước cảm giác được, dừng lại, quay đầu nhìn.

“Ngũ huynh, vào trong đi, ngoài này trời lạnh.” Triển Chiêu nói, thân nhiệt lạnh lạnh của Ngũ Kinh Hoàn từ tay truyền đến, Triển Chiêu nhớ lại, lúc trước hai người bọn họ cũng từng nắm tay thế này, một lạnh một ấm, lúc này nhiệt độ lại đối ngược...

Ngũ Kinh Hoàn ngồi chờ giữa đêm lạnh, có bao nhiêu bất an, có bao nhiêu lo lắng, Triển Chiêu trong lòng hồ thẹn, lại kinh ngạc khi lòng mình còn mang theo một tia hài lòng.

Trước cửa, Ngũ Kinh Hoàn vẫn sợ Triển Chiêu chạy đi xa, kéo tay y kẹp dưới nách, móc chìa khóa mở cửa.

Trong tay đột nhiên ẩm ướt, khóa cũng vừa mở ra, Ngũ Kinh Hoàn cúi đầu nhìn, đập vào mắt là một vệt đỏ nghiêng nghiêng trong lòng bàn tay phải của anh.

Ngũ Kinh Hoàn cầm lấy tay Triển Chiêu, nhìn vết thương vừa chảy ra máu tươi.

Ra vừa nãy khê nhúc nhích là bởi vì đau mà co rút, nhưng không muốn kinh động Ngũ Kinh Hoàn nên nhín lại, cả mày cũng không nhíu, ai biết nú như vậy, lại khiến vết thương không nông không sâu bị rách toạc ra.

“Cậu...”

“Là Triển Chiêu vô ý tự làm bị thương.”

Là Triển Chiêu hay là Triệu Mãn Thu, là vô ý tự làm bị thương hay bị làm cho bị thương, dùng Cự Khuyết hay là dùng thứ khác, Triệu Mãn Thu cùng y đi nơi nào thấy người nào gặp chuyện gì...

Ngũ Kinh Hoàn có biết bao lời muốn hỏi, một hơi nghẹn tại cổ họng, hai người nhìn nhau thật lâu, lão thử đầu hàng, khê thở dài: “Triển Chiêu, cậu thật không biết cách giấu diếm.” Triệu Mãn Thu, thêm một món nợ, nhớ kỹ đó, Ngũ Kinh Hoàn nhủ thầm trong lòng.

Triển Chiêu chớp chớp mắt, lại buông tầm mắt, bản thân thật sự là vô ý, nhưng trong lòng cũng có chút quẫn bách vì bị nhìn thấu.

Phút sau, vào phòng, rửa tay, ngồi xuống, bôi thuốc.

Con mèo xám lai Ba Tư và Chinchilla thấy hai người quay về, hài lòng nhảy tới nhảy lui, Ngũ Kinh Hoàn đang cầm tay Triển Chiêu cẩn thận tiêu độc bôi thuốc băng lại, con mèo nhỏ bên cạnh cứ nhón nhón nháo nháo, đợi đến khi xong xuôi, con mèo nhỏ chơi đùa ồn ào quá mức, lông mày Ngũ Kinh Hoàn cũng nhíu lại hết cỡ.

Triển Chiêu đưa tay trấn an con mèo nhỏ, mèo con nhưng lại nhìn bàn tay quần băng trắng kia của y, meo meo muốn nắm lấy chơi đùa.

Ngũ Kinh Hoàn cất hộp cứu thương về chỗ cũ, như sao xẹt phóng lại, móng vuốt mèo con vừa đụng vào tay trái của Triển Chiêu, hai tay của anh đã đem móng mèo con tách ra, nâng lên cao cao, tức giận quát lớn: “Triển tiểu miêu!”

Một người một mèo bị thanh âm này làm cho hoảng sợ, đều giương mắt nhìn Ngũ Kinh Hoàn, mà người sau chỉ nhìn vào mèo con, sau đó nói không ngừng: “Không ngoan không ngoan không ngoan không ngoan! Người không ngoan! Quá không ngoan! Không ngoan!”

Mèo con bị ôm hai bên nách, thân mình bị kéo dài ra, theo tay của Ngũ Kinh Hoàn mà lắc tới lắc lui, sau đó như phản bác lại, mèo con cũng kêu meo meo đáp lời.

“Sao lại không ngoan! Phải ngoan phải ngoan! Miêu nhi! Miêu nhi! Ngoan ngoan! Phải ngoan!”

Triển Chiêu nghe lời này, trong lòng kỳ dị, Ngũ Kinh Hoàn ôm mèo, lại giống như đang oán y.

Trước đây cũng có một con lão thử nóng tính bại hoại, đuổi theo y, lải nhải: Miêu nhi! Sao không bao giờ nghe lời Bạch gia gia người! Tức chết lão nhân gia ta rồi!

Chủ nhân con mèo phát tiết xong, đem mèo còn giờ cao cao ôm vào lòng, mèo con vẫn còn không phục, chân sau đập đập cào cào ngực anh, không cho tới gần.

Ngũ Kinh Hoàn mắt nhìn thẳng, chưa dời khỏi quanh thân mèo con, Triển Chiêu bên cạnh nhìn, trông thấy thần tình ảo não vừa không nở vừa yêu thương, sau đó đôi môi mỏng dày vừa phải tới gần, chụm lại, hôn lên môi mèo con.

Hôn đến mức mèo con thô ráp cũng bị kinh hách nhảy dựng.

Triển Chiêu đột nhiên đứng bật dậy, giống như cũng bị kinh hách, không biết vì sao, hai má từ từ chuyển hồng, Triển Chiêu cảm kiếm cổ bọc vải, trước khi đi bỏ lại một câu: “Triển Chiêu vào phòng trước!”

Ngũ Kinh Hoàn cùng mèo con nhìn lại chỉ thấy bóng lưng có thể xưng là bỏ chạy trốn chết, người trước giảo hoạt lại ác ý, le lưỡi.

28. Chương 28

Chỉ đạo võ thuật đang cùng nữ diễn viên đóng vai Nguyệt Hoa thảo luận trước khi quay, Đường Hân cũng ở bên cạnh loay hoay xác nhận đai và dây an toàn, còn có nào là sửa chữa nào là chỉnh trang nào là thêm nước... vậy quanh hai người thành một vòng, rất ra dáng trận thức.

Nữ diễn viên Ngũ Kinh Hoàn lần đầu tiên dùng này tựa hồ cũng là lần đầu thể nghiệm cảm giác treo trên cao, khuôn mặt căng thẳng trắng bệch, Tracy đem phần đánh rồi lại đánh, dùng hết kỹ xảo đánh cho khuôn mặt thành hồng nhuận.

Trong ‘Nam hiệp’ không biết hữu ý hay vô tình mà đất diễn của Nguyệt Hoa rất ít, vừa rồi chị Hồng qua xem, nói muốn kéo dài màn này, tạm đổi thành sân nhà của Nguyệt Hoa, đạo diễn Ngũ cân nhắc hai ba lần mới đồng ý thêm đất diễn, nên thành ra lúc này thành giờ nghỉ ngơi của hai người Triển Bạch, Hai thân ảnh một lam một bạch đang ngồi bên cạnh trường quay, Tề Phòng miệng không ngừng nghỉ, uống trà cắn hạt dưa không ngừng còn muốn Triển Chiêu cùng hắn tám chuyện.

Tề Phóng nhìn nữ diễn viên bị treo thử lên cao đang không ngừng nhỏ tiếng la lên sợ hãi cùng với tư thái không tự nhiên hoảng loạn giữa không trung, vô lương tâm cười ra tiếng, mở miệng nói: “Nói đi nói lại, trong này treo lên nhìn đẹp mắt nhất vẫn là Triển Chiêu.”

Triển Chiêu khẽ cười nhưng không đáp lại.

Đợi đến lúc nữ diễn viên đã thích ứng, phim bắt đầu quay, cũng đã qua hơn nửa giờ.

Đường Hân tóc đã ướt sũng, kéo nón xuống, cầm ly nước uống mấy hớp, ngồi bên cạnh Tề Phóng nói: “Không ổn a, quay không biết trễ đến lúc nào nữa đây...”

Hai người Tề Triển nhìn Đường Hân đang cười khổ, thấy mày cậu đã nhăn thành mấy đường: “‘Tiểu thư Nguyệt Hoa’ của chúng ta hình như bị chứng sợ độ cao...”

Bây giờ mà đối diễn viên cũng vô dụng, Ngũ Kinh Hoàn ít nhiều cũng có mắt nhìn người, ‘Tiểu thư Nguyệt Hoa’ tuy sợ độ cao, nhưng tinh thần chuyên nghiệp thì rất đáng quý, thân thể dù căng cứng cũng đem tay chân đặt thành một góc duyên dáng, sau mấy lần NG, động tác cũng càng ngày càng lưu loát, bộc lộ sống động một Nguyệt Hoa quyến rũ duyên dáng và bồng bồng anh khí trên phim.

Lần cuối treo trên cao, Tề Phóng trong lòng nghĩ, nếu thuận lợi hôm nay kết thúc công việc sớm sẽ cùng Triển Chiêu đi dạo phố, đột nhiên nghe thấy âm thanh ‘ầm ầm’, còn chưa biết đó là âm thanh gì, Triển Chiêu đang ngồi im lặng bên cạnh đột nhiên bật dậy, lam sắc vụt chạy ra.

Nữ diễn viên đang treo cách mặt đất 10m cũng cảm nhận được cái gì, dây thép truyền đến thanh âm kỳ quái và chấn động, còn chưa mở lời hỏi, đã nghe trước một tiếng đứt đoạn thật lớn, sau đó rơi xuống.

Không ai phản ứng kịp, chỉ có Triển Chiêu, dùng tốc độ như sét đánh không kịp bưng tai phóng qua đoàn người, chạy về phía xe cầu giữ dây treo, dây thép thô to bị đứt ngay ròng rọc thu dây, mấy sợi dây thép phá bung ra ngoài, Triển Chiêu đập lên thân xe, nhảy lên cao với tốc độ cực nhanh, đầu dây thép đã bị y nắm trong tay, hai chân rút xuống đất, ngưng lực đập xuống, dây thép trượt qua, nằm trong tay Triển Chiêu ma sát kéo đi một mảng da lớn, y xoay tay vặn người, đem dây thép buộc quanh eo, gánh lấy trọng lượng của nữ diễn viên và dây thép, lực rơi xuống quá mạnh, Triển Chiêu phải đập ba bước mới ngừng lại được.

Bất quá chỉ trong chớp mắt.

Giây sau, trường quay bùng nổ, Ngũ Kinh Hoàn kinh hoàng chạy về phía Triển Chiêu, Tề Phóng và Đường Hân mang nữ diễn viên đang khóc lớn xuống, mấy cô gái không ngừng la hét, mấy người nam đi tới vây quanh.

Triển Chiêu thả dây thép trong tay, kéo đến hết dây, đoạn thép đứt đoạn nằm trong tay bén nhọn sắc lẹm, khiến lòng bàn tay Triển Chiêu bị vạch đầy vết thương, Ngũ Kinh Hoàn đem hộp cứu thương tới, đổ dung dịch tiêu độc xong gấp gấp băng bó lại.

Ngũ Kinh Hoàn trông còn giống người bị thụ thương hơn cả Triển Chiêu, trong tay, có thể cảm nhận được run rẩy và băng lãnh từ người anh truyền tới.

Đường Hân mặt trắng bệch đi qua, nhỏ giọng bên tai Ngũ Kinh Hoàn thầm thì dây thép có vết tích bị người cố tình cắt, người sau không trả lời, quay đầu nói với mọi người màn này tạm dừng, ngày diễn lại chưa quyết định, đoàn phim dọn dẹp lại, nghị luận một lát rồi rời đi.

Ngũ Kinh Hoàn mang Triển Chiêu đi bệnh viện băng bó lại lần nữa, chích một mũi chống uốn ván, cũng may vết thương không quá sâu, không cần khâu lại. Đứng đợi trong hành lang nhận thuốc, Triển Chiêu vẫn còn mặc y phục của Nam hiệp, bên ngoài khoác áo dài to của Ngũ Kinh Hoàn che đi, vật trang sức trên tóc đã tháo xuống trong xe, hiện tại tìm không thấy đồ buộc, Triển Chiêu chỉ có thể để tóc dài buông tán loạn, không được thoải mái lắm.

Từ bệnh viện ra thì về nhà, trên đường trừ khi cần thiết không thì Ngũ Kinh Hoàn không nói một lời, tay cũng không buông ra, Triển Chiêu nhìn thần sắc trầm trọng của anh, cũng không thể mở miệng bảo anh buông tay, chỉ có thể mặc anh nắm lấy cổ tay mình, tùy ý bị dẫn đi.

Triển Chiêu đang ở trong phòng thay đồ, băng vải bao kín tay ít nhiều khiến y có chút bất tiện, đang cúi xuống ngoại bào, quay đầu liền thấy Ngũ Kinh Hoàn ôm cánh tay đứng ngoài cửa, Triển Chiêu có chút quần bách: “Ngũ huynh...” lời còn chưa dứt, đối phương đã đi lại, cánh tay dài hạ xuống đưa ra, Triển Chiêu theo trực giác lùi lại, ngón tay Ngũ Kinh Hoàn càng nhanh hơn, xoay một vòng giữ lấy cánh tay y, không thể giãy ra. Triển Chiêu chỉ cảm thấy kinh ngạc, nhưng không cường ngạnh giật lại, chỉ thấy Ngũ Kinh Hoàn sau khi giữ tay y thì đem áo ngoài áo trong của y vén lên, lộ ra một mảng lưng. [có thể coi là tranh thủ ăn đậu hủ không?]

Ngũ Kinh Hoàn hạ tầm mắt, nhìn thấy một dải hồng ngân, ra là do dây thép vòng quanh eo khi nãy gây ra.

“Ngũ huynh!...” Triển Chiêu nhú mày, lời phía sau đã bị xúc cảm lạnh lẽo nuốt mất, bụng ngón tay Ngũ Kinh Hoàn xoa lên, trên vết thương sưng phù nóng chảy cần thận xẹt qua.

“Có chút phá da..., chắc ngày mai sẽ bị bầm tím...” vừa nói vừa lúi thuốc mỡ ra bôi lên.

Triển Chiêu khẽ thở dài, những vằn mỉm cười với anh: “Vết thương nhỏ thôi, sợ nhất Đỗ tiểu thư ngã bị thương mới nghiêm trọng.”

Ngũ Kinh Hoàn nhìn vào mắt y, trên mặt là biểu tình không biết nói gì, buông cánh tay y ra, sụp ngồi xuống giường Triển Chiêu, bàn tay to che lấy khuôn mặt.

Nên, la hét ầm ỉ? Nên, nổi điên lên? Nên, ném đồ xả giận?

Ngũ Kinh Hoàn không biết bản thân nên dùng thái độ gì để đi phát tiết, đi trách móc. Thậm chí muốn trách móc Triển Chiêu, chính anh cũng không rõ vì cái gì, mà người kia cũng không hiểu được.

Cũng không nghĩ ra, nếu là Bạch Ngọc Đường tiêu sái tùy tiện trước đây trông thấy, lại nên là thần tình thế nào.

Ngũ Kinh Hoàn ngẩng đầu, Triển Chiêu vẫn còn đứng thẳng trước mặt nhìn anh.

“Tôi ra ngoài một lát, cậu sớm đi nghỉ đi.” Nói xong, cũng không quay đầu lại đi mất.

Tuy là buổi tối, nhưng tòa nhà nghệ thuật vẫn đầy người đến kẻ đi, có mấy phòng vẫn còn sử dụng, đang quay tổng duyệt mấy chương trình nghệ thuật. Ngũ Kinh Hoàn đang còn đi trên dãy hành lang dài, gật đầu chào mấy người quen đi ngang qua, hướng phòng quay phim ‘Nam hiệp’ đi tới, trong phòng hiện giờ vẫn còn bày đạo cụ, tối đen như mực, anh cũng không mở đèn, nhắm mắt yên tĩnh ngồi trong bóng đêm suy tư.

Gần đó có lẽ có một phòng đang quay tổng duyệt chương trình, tiếng đùa hòa cùng tiếng cười vang lên không ngừng, từ xa xa tiếng đánh đánh gõ gõ cũng đứt đứt đoạn đoạn truyền đến, còn có tiếng trò chuyện khi to khi nhỏ của người trên hành lang.

“... A lô... trước...” Lúc này, Ngũ Kinh Hoàn nghiêng tai lắng nghe, tựa hồ có một giọng nói quen thuộc chen vào.

“Là... Triển Chiêu... thương...” Anh bỗng nhiên bật dậy, hướng về phía thanh âm chạy đến, càng gần tiếng nói càng to, Ngũ Kinh Hoàn nhận ra được, đó là tiếng của Triệu Mãn Thu.

Ngũ Kinh Hoàn chạy đến, dừng ở chỗ rẽ, đến cả thở dốc cũng không có, áp tai lên tường nghe Triệu Mãn Thu nói: “Cậu vẫn không thừa nhận sao?” Cậu ta dừng một lát, lại nói: “Cậu đem bịch máu trong áo lấy ra, còn ổ khóa, cái này vẫn chưa căng, hôm nay cậu còn đem dây thép cắt đứt... anh bạn nhỏ, gay go quá rồi đó!”

“Anh, anh không bằng không chứng! Nói tôi làm, Triệu tiên sinh, tôi có thể tố cáo anh tội vu khống...”

“Cậu trước xem kỹ đây là gì rồi hử nói ha!”

Một tiếng ‘lạch cách’ vang lên, ổ khóa khắc hoa rơi xuống đất, chịu không nổi lực đạo nặng nề, rơi ra thành hai mảnh, chính là đạo cụ đặc thù của Đường Hân.

“Anh!”

“Quá non rồi! Quá non rồi! Anh bạn nhỏ! Làm chuyện xấu còn để chứng cứ giấu trong nhà thật sự là quá non rồi!”

“Anh xâm nhập nhà của tôi?!” Tên này nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Chắc chắn, tôi cũng là ‘quan tâm’ một chút tình hình của cấp dưới thôi mà! Có muốn trách thì tự trách bản thân cậu gần đây cứ lén lút lút, hiểm nghi quá lớn. Ồ! Đúng rồi! Còn có cái này!”

Lại một tiếng ‘keng’, một con dao ngắn lưỡi gồ ghề rơi xuống trước mặt người nọ.

“Thật bội phục tính nhẫn nại của cậu, dùng thanh đao nhỏ này mà cũng có thể cắt đứt dây thép trước. Đáng tiếc cậu không biết lúc đó đã thay Triển Chiêu bằng Đỗ Ưu, khiến Đỗ Ưu xem chút nữa ngã chết... Nhưng bất luận là ai, cậu đều có hiểm nghi sát nhân nha!”

“... Tất cả đều do anh ta không tốt...” Hử mở miệng như tự nói.

“Ai?” Triệu nhị hỏi.

“... Là anh ta cướp vai diễn, là anh ta cướp hợp đồng phim... ha ha ha... đồ kỹ nam ăn cướp giữa đường! Ách!”

Một bóng đen xông ra, Triệu nhị và A Tử đều bị kinh hách, chỉ thấy bóng một đôi chân dài, đem kẻ trên mặt đất đập cho cổ họng dính chặt lên tường.

“Vì vậy... mày lấy túi máu ra, đánh tráo ổ khóa, bình nước nóng đổi thành nước sôi, cắt dây thép, chính là muốn hại chết Triển Chiêu? Có phải không? Quan Khải Kiệt.” Ngũ Kinh Hoàn hỏi một cách bình thản.

“Khụ! Ngũ đại đạo diễn, anh còn để sót một cái, khụ khụ, mấy hôm trước tôi còn mời mấy anh em giang hồ đi chặn xe Triển Chiêu, nói với bọn chúng, đem tên nam nhân đó ra luân gian (*hiếp tập thể)! Ha ha! Khụ khụ...” Tiểu Quan bị đá cho ngã lộn trên đất, xương sườn đau đớn, đưa tay ôm ngực, lại bị đá một cước lên cánh tay.

“Vì sao?”

“Khụ, ha ha, anh không hiểu sao? Ngũ đại đạo diễn?... Thứ người khác khổ cực trăm ngàn muốn có, anh ta chẳng cần phí chút gì đã có được... đạo diễn Ngũ, thân thể của Triển Chiêu, đủ chặt nhĩ! A!!!” Xương tay phải của hắn đã bị đập đứt, xương gãy còn nằm trong da thịt, sưng phù lên rất đáng sợ. [giết nó!!!!!!!]

“Vì sao?”

Kẻ nằm trên đất nước mắt ràn rụa cười nói: “Khụ khụ khụ, anh, nhất định không hiểu, cái loại khuất nhục... sau khi nỗ lực còn bị người khác cười nhạo an ủi... Cái tên họ Triển đó, cũng nhất định không hiểu...” Thanh âm của hắn cất cao lên rồi đột nhiên thấp xuống: “Đạo Dư đáng thương... còn phải lên phim mới do người khác bố thí mà miễn cưỡng tươi cười... khụ khụ.”

“... Vì vậy, mới muốn, muốn một lần rồi lại ba lần, nguy hại Triển Chiêu?”

“Đúng! Khụ khụ khụ! Đúng! Đúng! Đây là thứ anh ta đáng nhận được! Để anh ta bị thương! Để anh ta chảy máu! Để anh ta chết là được rồi!”

Ra âm thanh xương người gãy còn có thể thanh thúy như thế, tựa như thanh gỗ cháy đỏ, tách ra, đứt đoạn.

Tách, tách, tách... thể chân quá nhanh, lực chân quá mạnh, tựa như trên đầu treo một thanh đao sắc, đặt lên, liền gãy xương.

Không biết, là ai thật không biết.

Không biết Triển Chiêu đến đây chịu bao nhiêu đột biến.

Không biết Triển Chiêu trong lòng chịu bao nhiêu dằn vặt.

Không biết phía sau Triển Chiêu còn có bao nhiêu thống khổ.

Ai cũng không biết, vì cái gì còn muốn trách móc Triển Chiêu.

Triệu Mãn Thu chưa từng thấy qua Ngũ Kinh Hoàn thế này, đến cả ngày trước lúc ở NY ẩu đả cùng đám người da đen cũng chưa từng có thần tình ngoan lệ cực điểm thế này, điên cuồng, thú tính, đáng sợ.

“Kinh Hoàn! Kinh Hoàn! Đủ rồi! Người sắp bị cậu đánh chết rồi!”

A Tử vốn đang ngây ngốc, nghe thấy Triệu Mãn Thu can ngăn, cũng đi đến kéo Ngũ Kinh Hoàn ra.

Máu tươi từ chỗ gãy từ từ chảy ra, mép quần Ngũ Kinh Hoàn dính đầy vệt máu, người nằm trên đất không ngừng co quắp, tiếng khóc rên rỉ hòa cùng tiếng cười bén nhộn.

“Mày, sẽ hối hận.” Thanh âm của Ngũ Kinh Hoàn trong không gian thế này không hiểu sao lại trở nên trầm thấp băng lãnh.

“Đạo Dư đáng thương mà mày yêu, vì mày, sẽ không có kết cục tốt.” Như tuyên cáo án tù chung thân.

Kẻ trên đất, yên tĩnh trong chốc lát, sau đó khóc la: “Ngũ Kinh Hoàn! Mày là ác ma! Ác ma!”

A Tử đem kẻ đó vô bệnh viện, Triệu thị cường đại, việc này cũng lặng lẽ kết thúc trong căn phòng này.

Một đám thủ hạ của Triệu Mẫn Thu đem mọi thứ trở lại tình trạng cũ, Triệu Ngũ hai người cũng yên tĩnh ngồi trong phòng, thần tình hi ha cười đùa của Triệu nhị đã sớm biến mất, chăm chăm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêm nghị của Ngũ Kinh Hoàn, đầu mày nhăn thành cái bánh quai chèo, thật lâu sau, mở miệng nói: “Kinh Hoàn... Thế này thật không giống cậu.”

Đôi mắt thâm sắc như thủy tinh, chậm rãi di chuyển quét qua, chỉ nghe anh khẽ hỏi: “Giống tôi? Làm sao mới giống tôi?”

Triệu Mẫn Thu yên lặng, thần tình Ngũ Kinh Hoàn lộ ra một tia bất lực.

“Là phải thoải mái ngông cuồng? Là phải kiêu ngạo chấp nhất? Hay là phải làm gì cũng không hối hận?”

“Cậu, cậu đang nói cái gì vậy?”

Chính vì, ái hận bất đắc dĩ, oán nộ mãi không ngừng, chính vì, cầu không được, bỏ không nỡ, kết quả là, thần không ra thần, quỷ không ra quỷ.

Ngũ Kinh Hoàn nơi này, quá cố kỵ, quá nhất gan, quá nhu nhược, cuối cùng không quay về được.

Không quay về được, làm một Bạch Ngọc Đường mà Triển Chiêu từng biết.

29. Chương 29

“Này thật là gay go...” Hồng Trừng cau chặt mày, vạch vài chữ trên quyển sổ nhỏ, lại gạch đi, sau đó ngừng lại, suy tư thật lâu cũng không viết tiếp nữa.

Lúc này phòng họp càng thêm trầm lặng.

Hồng đại tỷ nhìn mọi người mất hết tinh thần, thở dài.

Hôm đó cô có việc bận, việc quay ‘Nam hiệp’ đành phải khuyết một ghế, sau đó biết được tin tức trọng đại thế này, liền liên lạc ngay với Đường Hân và Ngũ Kinh Hoàn, sau đó cần nghiêm khắc xử lý thế nào thì bàn sau.

“Tay Triển Chiêu không thể tốt lên trong nhất thời nữa khác được.” Lời Hồng đại tỷ đâm vào tim mọi người, khiến viên mắt cô bé trong đoàn ngồi kế bên lại đỏ lên, hôm ấy cô thay chị Hồng quan sát trường quay, tận mắt chứng kiến sự việc cũng bị kinh hách không nhỏ, việc xảy ra xong thì khóc không ngừng, nhờ Tracy an ủi mới ổn định lại.

Đường Hân đập một quyển lên bàn, miệng tuôn ra những lời chữa rửa khó nghe, tay bắt chéo chân nâng cao tự mình tức giận, ngược lại khuôn mặt Ngũ Kinh Hoàn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức chị Hồng cũng thấy quỷ dị.

Phó đạo diễn Chu mặt mày như đưa đám thấp giọng nói: “Giờ phim phải diễn sao đây?” Chỉ trách danh khí Ngũ đại đạo diễn quá lớn, ‘Nam hiệp’ cũng không tránh khỏi bị kéo theo.

“Diễn sao! Cứ theo đó mà diễn a! Bạch Ngọc Đường, Bao Chửng, Đinh Nguyệt Hoa, còn có màn của ai ai ai đều đem ra quay trước diễn trước đi!” Hồng đại tỷ gào lên, ngòi bút lại bắt đầu di chuyển, ra trong quyển sổ nhỏ đều là hành trình quay phim, hăng say vừa nổi lên, tỏa đầy khí thế gây chiến, người khác nghe nói cũng không dám cãi lại, chỉ thấy cô viết một nửa, ngẩng đầu nhìn Ngũ Kinh Hoàn hỏi: “Được không?” người ta tốt xấu gì cũng là đại đạo diễn quay phim, Hồng Trừng cũng ý tứ hỏi một chút.

Ngũ Kinh Hoàn không nóng không lạnh đáp một câu.

“Cũng được.”

Vụ án coi như khép lại, mọi người cũng bắt đầu sửa lại hành trình, thời gian, địa điểm, đạo cụ, bố cảnh, máy móc...

Triển Chiêu và mèo con ở nhà, cuộc họp khẩn cấp hôm chủ nhật đúng là việc phiền phức họa vô đơn chí, Ngũ Kinh Hoàn trước khi đi đã dặn dò việc ăn uống, còn đem remote TV đặt trước mặt Triển Chiêu.

Buồn chán thì xem chương trình, mệt thì ngủ lấy sức, đói thì miễn cưỡng đem đồ trong lò viba ra ăn – ý anh hình như là vậy.

Triển Chiêu nhìn hai tay trắng toát của mình thì bật cười, dù thế này, y cũng không đến nỗi thành phế nhân.

Sân thượng trên nhà Ngũ đại đạo diễn tuy không đủ rộng, nhưng cũng đủ để Triển Chiêu ở trên đó luyện chưởng pháp và cước pháp, tựa hồ là khi vận khí dùng tới nội lực, lúc xả nước không cần thận làm ướt bằng vải, có máu nhàn nhạt thấm ra, Triển Chiêu nghĩ nghĩ, để tay dưới vòi dội ướt, nhưng phát hiện lông xảo thành chuyên, màu đỏ trong lòng bàn tay chỉ khuếch tán chứ không theo nước trôi đi.

Mèo con rất thích hai tay trắng vải trắng của Triển Chiêu, chốc lát liền meo meo quẩn lấy, Triển Chiêu giơ lên hai tay ướt sũng, lại nhìn phía mèo con đang quẩn lấy ống quần mình, bỗng nhiên cười ác ý, hai tay đánh về phía mèo con.

Vừa ướt vừa lạnh, mèo con sợ hãi meo một tiếng thật to, không có chút nào vui thích, hai tay Triển Chiêu lại tới, nó nhanh chân bỏ chạy, Triển Chiêu nổi hứng, đuổi theo mèo con lông đã ướt nhẹp ha ha cười lớn.

Cuối cùng vẫn là mèo con đáng thương, chỉ thấy Triển Chiêu đạp một bước nhảy lên, nhận quá quỳnh lâm (*chim nhận bay qua rừng quỳnh), nhẹ nhàng bay xuống trước mặt mèo con, mèo con phát ra tiếng meo meo kỳ quái, đuôi dựng đứng cả lên, bị Triển Chiêu ôm vào tay, xoa xoa nắn nắn lớp lông ướt ướt.

“Meo méo meo méo meo méo meo méo~~”

“Trông người thành mèo rút nước rồi.”

“Meo méo meo méo meo~ ~”

“Phụt ha ha ha!”

Sau khi đùa giỡn một hồi, mèo con cũng mệt, vắt trên vai Triển Chiêu không nhịn được đem đuôi lúc lắc không ngừng.

Triển Chiêu nhìn mèo con vì lông ướt mà nhỏ đi một vòng, thân trên của y cũng vì thế mà bị ướt theo, khẽ cười bước ra sân thượng.

Triển Chiêu tựa hồ đã lâu rồi không ở nơi này trải qua những ngày nhàn nhã, ngày xuân nắng chiếu, âm thanh xe cộ ồn ào náo nhiệt, nhưng chỉ có y và mèo con là tĩnh lặng, lắng nghe ngắm nhìn.

Mèo con bị ẩm áp tập kích, rơi xuống cánh tay Triển Chiêu trở mình phơi bụng ngủ.

Triển Chiêu còn đang nhìn, tầng lầu cao cao, đường cho xe cộ, chim sẻ thỉnh thoảng lại bay qua, cùng ánh tà dương đang dần lặn xuống trong biển trời mờ mịt mênh mông.

Chuông cửa vang lên.

Người đến không đủ kiên nhẫn, hai tiếng đinh đong đinh đong vang lên, rồi hình như đem chuông cửa dè xuống, đinh đinh đinh đinh đinh đinh đinh như đòi mạng.

Mèo con giật mình tỉnh dậy nhảy xuống, Triển Chiêu đi ra trước mở cửa liền thấy một người cười tươi như hoa.

“Kinh Hoàn quả nhiên không ở nhà!” Triệu Mãn Thu thò đầu vào nhìn liền nhếch khóe miệng cười nói.

A Tử đứng bên cạnh tặng cho cái nhìn khinh bỉ, nếu có ở nhà Triệu nhị thiếu gia sao dám lại, còn đem chuông nhấn khí thế vừa phí điện vừa phiền người.

“Triệu huynh, vào trong ngồi không?”

“Không không không, không ngồi không ngồi, ‘Mẹ cậu’ hôm nay không ở nhà, chúng ta ra ngoài chơi đi!”

Triển Chiêu nghe xong phụt cười.

A Tử phối hợp, từ trong lấy ra áo gió mặc vào cho Triển Chiêu, Triển Chiêu bất đắc dĩ để chủ tớ hai người loay hoay, Triệu nhị buộc chặt áo gió trên người Triển Chiêu, chưa cài lại mà đem dây lưng buộc một vòng thắt sau eo, trên dưới nhìn một lượt nói: “Đẹp đẹp! Người đẹp mặc sao cũng đẹp!”

“Triệu huynh...”

“Đi! Để tôi dẫn đường! Hôm nay anh trai đem cậu đi học hỏi học hỏi!” Triệu nhị đi thẳng một đường như mưa vùn gió vũ, nắm cổ tay Triển Chiêu lôi ra ngoài, A Tử rơi lại phía sau đóng cửa.

Triển Chiêu cười khổ, người này cần quấy thế nào, cũng không đến mức sát nhân buôn người, nghĩ thế liền đi theo cậu ta.

“Quả nhiên, chủ nhật người hơi nhiều.” Triệu nhị đứng trước cửa nhìn vào, rồi dẫn Triển Chiêu đến trước quầy ba.

Ở đây đèn vàng mờ ảo mà nhu hòa, âm nhạc du dương, là giọng trầm thấp của một cô gái đang ngâm nga một loại ngôn ngữ mà Triển Chiêu không biết, thanh nhã mà uyển chuyển.

Triệu Mãn Thu bò lên một cái ghế cao, chỉnh chỉnh lưng cong người xuống, dùng tay đỡ lấy mặt, không còn cách nào, cảm giác ở đây chính là muốn người ta phải ra vẻ chán chường.

Triệu nhị nghiêng cổ nhìn Triển Chiêu, cũng đang ngồi trên ghế, chân ghế bằng thép cao cao, mặt ghế tròn tròn, lưng tựa cong cong có cũng như không, trên ghế một người ngồi thẳng tắp, áo khoác to bên ngoài xòa tung để bên thành ghế, tóc thẳng dài rơi xuống sau lưng tựa.

Dùng thứ tiếng Trung nghèo nàn của Triệu nhị để hình dung thì: tựa như một đóa sen bồng nở.

“Khó trách cậu ta thích cậu, vì cậu ta trước giờ là tên nhóc thuộc hội coi trọng bề ngoài.” Thịch hai bên má Triệu nhị bị hai bàn tay cậu ta ép dồn lại, thì thào nói, Triển Chiêu bên cạnh nghe thấy, cũng không rõ lời cậu ta nói có nghĩa gì.

“Thôi bỏ đi! Uống rượu gọi đồ ăn!” Triệu nhị hướng phía trước hét một tiếng, Triển Chiêu mới biết được ra chỗ này là tửu quán.

Bartender trước mặt cầm một ly rượu lên, đồ dùng bằng bạc, dung dịch rượu, đá viên, ly thủy tinh, phối cùng nhau phát ra âm thanh leng keng, tựa như một điệu múa trong suốt.

“Đây là Mocking Bird của anh và Fantastic Leman của anh.”

Một ly lục một ly lam, lần lượt được đặt trước mặt hai người Triệu Triển.

“Đây là... rượu sao?” Triển Chiêu chưa từng thấy qua loại rượu có màu sắc kì dị thế này, không khỏi lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Ly của Triệu Mãn Thu màu lục đặc sệt, ly của y lại là màu lam trong suốt.

Triệu nhị nốc một hớp, đảo đảo đầu lưỡi hí hóp mắt khen một tiếng rượu ngon, Triển Chiêu khẽ lắc ly của mình, màu lam dưới đáy ly dần tản ra, hòa vào rượu, vị ngọt và vị chua thấm vào lưỡi, còn có hương cam động trên chóp mũi, ngọt mà không ngấy, thuần mà không nồng, khuôn mặt vẽ nên một nét cười rồi cúi đầu uống thêm mấy hớp nữa.

“Fantastic Leman – Hồ Lerman mộng ảo, thật thích hợp với cậu.” Triệu Triển quay đầu nhìn người ngồi kế bên vừa ngất lờ, chỉ thấy người này vén tóc tự cho là rất tiêu sái: “Nếu có thể, muốn cùng tôi uống một ly Long Island Iced Tea không?”

Triển Chiêu chưa trả lời, tay Triệu nhị đã đặt trên vai Triển Chiêu, cả thân trên đều dựa vào. Người đó nhìn thì thở một hơi nặng nề, nói với Triệu nhị: “Ông anh, anh thật là may mắn.” Vẫy tay rời đi.

Triệu nhị thực hiện được việc xấu, bỏ tay xuống, hừ hừ uống rượu, đẩy sandwich vừa được mang tới cho Triển Chiêu.

Triển Chiêu ù ù cạc cạc, nhưng cảm thấy biểu tình của Triệu nhị thật giống bộ dạng đắc ý sau khi làm xong việc xấu của Ngũ Kinh Hoàn và Bạch Ngọc Đường.

Lại cười khở lắc đầu.

Người vừa nãy ra chỉ là mở màn, sau đó liên tiếp tới mấy tên hình dạng đủ loại, mang theo đủ loại rượu khác nhau đến muốn mời Triển Chiêu cùng uống. Triệu nhị cứ phải đặt tay lên xuống vai và eo Triển Chiêu mấy lần liên tục, muốn nổi nóng luôn, bắm lấy Triển Chiêu hướng cái tên sau chót rống: “Lăn lăn lăn! Có cho người ta yên tĩnh uống rượu không đó!”

Có mấy gã cao to không phải sợ tên thiếu gia mềm to răng nhọn này, chỉ là A Tử bên cạnh khí thế khiến người ta sợ hãi, nên đều bị đuổi đi.

“Ai kêu thiếu gia muốn đến đây uống rượu làm chi.” A Tử ngồi xuống oán giận, nhận lấy cái mở nút chai to dùng quăng vù vào mặt.

“Cần người quản sao!” Triệu nhị thiếu gia sĩ diện, chết sống không chịu đổi chỗ.

“Người ở đây thật kỳ quái, bên kia có chỗ, sao cứ thích chen vào chỗ của Triệu huynh Triển mỗ.” Triển Chiêu mở lời, hai người nghe tiếng nhìn qua, giống như trông thấy quái vật.

“Triển Chiêu, cậu xem hai người bên kia, đoán đoán xem là quan hệ gì?”

Ở bên phải, hai người nam nhân một cao một thấp, ngồi sát rạt, trò chuyện rất vui vẻ, thỉnh thoảng còn uống rượu của đối phương.

“Huynh đệ?”

Triệu nhị mở to mắt, lại chỉ: “Hai người nữ bên kia thì sao?”

Ở bên trái, hai người nữ cùng một bộ dạng xinh đẹp, một người trông giống nam hơn, hai người thân thiết nắm tay, cười nói rất vui vẻ đáng yêu.

“... Tỷ muội?”

Triệu nhị mở to mắt đến mức sắp rớt luôn ra ngoài, Triển Chiêu càng nhìn càng cảm thấy không đúng, chỗ này sao lại có nhiều thân hữu (*người cùng một nhà) đến như vậy, góc bên kia, còn có cặp phụ tử tình cảm rất tốt, Triển Chiêu chưa từng thấy qua loại phụ thân như vậy, để con trai hơn hai mươi tuổi ngồi lên đùi. [=))))))))))))))))))]

... Nếu là áp quán (*quán nam kỹ), cũng không thấy tiểu quan đến hầu hạ, huống hồ ở đây còn có nữ tử?

Triển Chiêu thu hồi tầm mắt, quyết định không nghĩ nhiều nữa, Triệu nhị thấy biểu tình của Triển Chiêu, vĩnh viễn muốn cười, đột nhiên, tay Triển Chiêu vươn ra, điều chỉnh lại góc độ, đập lên vai Triệu nhị, thân trên dựa vào, Triệu nhị có thể cảm nhận được đuôi tóc của y trên mu bàn tay mình.

Tim Triệu Mãn Thu đánh ‘thịch’ một cái, ngẩng ngốc nhìn Triển Chiêu, ánh mắt người sau lại hướng bên cạnh cậu nhìn qua.

Người mới tới tựa hồ bị đôi mắt nhìn thẳng của Triển Chiêu làm cho sợ hãi, rõ ràng là yên lặng không nói lời nào, hàng mày đôi mắt lại tựa như muốn lộ ra lời gì đó, nam nhân lấp bắp không biết nói gì, khuôn mặt ‘phụt’ cái đỏ gay, cầm ly rượu hoảng loạn bỏ chạy.

Triển Chiêu buông tay ngồi lại.

Triệu nhị cũng buông lỏng cảm, miệng lại không ngậm được.

“Cậu, cậu, cậu...” Hồi lâu mới lắp bắp ra được một chữ, Triển Chiêu bày ra vẻ mặt khó hiểu, Triệu nhị cuối cùng nhin không được vỗ bàn cười lớn, cười đến mức không sao ngừng được.

Triển Chiêu sao hiểu được ẩn ý trong động tác khoát vai của Triệu nhị, cho rằng đó là cách để cự tuyệt, thế là trông bầu mà vẽ gáo (*nhìn theo bề ngoài mà làm theo).

“Triển Chiêu! Cậu thật buồn cười! Quá mức buồn cười luôn!”

30. Chương 30

Người quanh Triển Chiêu, tựa hồ đều rất thích uống rượu.

Triệu nhị lần lượt gọi vài ly rượu, hạt dẻ, cam nhạt, vàng nhạt... khi cậu ta lấy một ly rượu màu cầu vồng không theo quy tắc, đặt rượu ngang chân mày vui vẻ lắc lắc trộn lẫn thành một màu vẩn đục, Triển Chiêu mới uống đến ly thứ ba.

Ly thứ ba, cũng lại là một ly màu lam, vào miệng nhưng lại là vị rượu lạnh buốt mỹ lệ kì dị – Fronzen Blue Margarita.

“Là màu lam đậm của biển giống biển Caribbean...” Người phục vụ khẽ mỉm cười, không rõ vì sao lại nói vậy, mời rượu Triển Chiêu.

Triệu nhị bên cạnh nhìn thấy hừ hừ vùng vằng nói: “Tiểu Vu Tiểu Vu Tiểu Vu! Inequitable, inequitable(không công bằng)!”

Tiểu Vu búng một phát lên trán cậu ta, nặng nề đặt xuống một ổ bánh mì chocolate dày, nói: “Đợi cậu học được quý trọng khổ tâm của tôi rồi quay lại đề cập chữ inequitable này.”

Triệu nhị đổ hai má lại đỏ cả ót, bắt đầu ngồm ngoàm ăn bánh mì, làm miệng đen thành một vòng, Triển Chiêu nhìn không được lại cười.

“Thiếu gia, uống trước một ít nước trái cây đi!” A Tử đi lại khuyên, theo thói quen trước đây của Triệu nhị, A Tử liền biết kì thực cậu ta bắt đầu say rồi.

Đêm đến, người đến quán ba càng lúc càng nhiều, Tiểu Vu chuyển chỗ của họ qua bên cạnh quầy ba nơi không gây chú ý, A Tử chặn bên ngoài, việc quấy rầy mới dừng lại, chỉ là âm nhạc trầm thấp nhu hòa, tiếng cười nói chậm rãi nổi lên, tiếng ly tách va vào nhau vang vọng, làn khói trắng phiêu tán không tách ra được, cứ quẩn quanh người y.

Triệu nhị đẩy bàn tay đang cầm khăn định lau của A Tử, nằm úp trên bàn, im lặng một hồi, sau chuyển cái ghế cao quay lại, hai khuỷu tay đặt lên quầy ba, nhìn vào từng đôi từng đám người xung quanh, sau đó mở miệng: “Tôi với Kinh Hoàn quen nhau tại Stanford, nói thực nha, lần đầu nhìn thấy cậu ta, chỉ có một cảm giác thế này – wow! So cool!”

Triển Chiêu chớp mắt yên lặng nghe, suy tư về ý nghĩa những từ khó hiểu vừa thốt ra từ miệng Triệu Mãn Thu.

“Sau tôi nói với mọi người, ‘Có một du học sinh lãnh đạm vừa tới!’” Thề lưỡi.

“Tuy cùng là người Trung Quốc, nhưng tôi là banana (*từ mang nghĩa xấu chỉ người da vàng nhưng sống ở Mỹ và có suy nghĩ như người Mỹ) sống ở Mỹ a, cậu ta lại là Amerasian (lai Mỹ Trung) sống ở Trung Quốc! Tôi lúc đó còn chưa đến Trung Quốc, không biết nói sao, chính là không cách nào thân cận được, tuy cùng là người Trung Quốc...” Cậu ta lại lặp lại.

“Nhưng, học kỳ sau, cái tên xui xẻo kia, ách, tôi cũng vậy, cùng học lớp kinh tế do Malcolm dạy, fufufu...” Triệu nhị tựa hồ nhớ tới cái gì, run rẩy cười một trận, lại bắt đầu nói.

“Malcolm đáng thương, tôi sẽ vĩnh viễn nhớ mãi, haha! Giảng viên dạy kinh tế đó là một người theo chủ nghĩa Neo-Nazi (*chủ nghĩa phát xít mới), cực kỳ bài xích người da màu, lúc đó lần đầu tiên tôi tự cảm thấy may mắn vì màu da phôi nấng không đen của mình. Nhưng có một du học sinh Ấn Độ, chọn nhầm lớp học, lại đi nhầm phòng buổi đầu tiên, lớp mới vào mười phút, Malcolm còn đang giảng đại cương học kỳ của ông ta, tên nhóc đó lại ‘phanh’ một tiếng mở cửa phòng học ra, làm Malcolm giật mình nhảy dựng, đường nhiên, Malcolm nổi điên lên, đem cái tên da hồng tóc đen, chữ đến... chữ đến, ách, cẩu huyết lâm đầu (*máng xối xả)! Từ ngữ lúc đó cực kỳ đặc sắc, từ đó về sau thành văn mẫu cho mọi người chửi người luôn. Nói chung, học sinh Ấn Độ kia, còn có một nữ sinh, bị chửi ngay tại chỗ bật khóc luôn, sau đó, một

thứ đen đen, vút, như điều hâu vậy đó, đánh bay giảng viên Malcolm ra ngoài!” Triệu nhị đưa tay làm tư thế như đang thủ thế.

“Mọi người đều bị làm cho sợ đến ngây người, giảng viên Malcolm đến từ Đức kia, cái mũi cao thẳng đáng tự hào nhất của ông, bị đánh gãy luôn, máu nha, chảy rồi chảy, còn có mấy nữ sinh bị kinh hách hét hết mình. Cái kẻ peacebreaker (*kẻ gây sự) kia thể mà rất bình tĩnh nói “Giảng viên không thể lên lớp rồi, vậy tôi đi trước”, cái thu thập đồ dùng rồi đi thật luôn, đủ cool ha! Ha ha ha! Tôi lúc đó, gọi là gì nhỉ... da gà... da gà toàn bộ nổi hết lên! Liền đuổi theo cậu ta ra ngoài, tôi hỏi cậu ta “Vì sao làm vậy? Không sợ bị trường đuổi học hả?”, cậu ta đột nhiên cười lớn nói với tôi: “Dung hay không dung, là tùy vào tôi”, tôi lúc đó tiếng Trung thấm hại lắm, sau đó mới biết, ý câu đó là: “Thân ở đâu đều là tự mình quyết định, không phải do người khác quyết định”. Cậu ta híp mắt cười, lại lặp lại từ so cool, Triển Chiêu cũng khẽ cười theo.

“Sau đó, tôi cùng với Wu – lúc đó tôi gọi cậu ta là Wu, còn có Jun, cái gã người Ấn Độ ấy, thành bạn tốt.” Cậu ta đá cái ghế cao quay người lại, “Sau đó, giảng viên Malcolm đem cái mũi băng kín lên lớp buổi thứ hai môn kinh tế học, nhìn thấy Kinh Hoàn xuất hiện trong lớp ông ta, nổi điên lên, rống to nói muốn trực tiếp đánh rớt cậu ta, cậu ta mặc kệ nhún vai, nói một câu ‘cứ tự nhiên’, cũng không thêm đi mà ngồi tiếp. Malcolm tức khắc lật danh sách sinh viên, điểm danh, điểm đến cuối, ra tên kia là sinh viên dự thính, danh sách căn bản không có tên cậu ta. Malcolm không động được vào cậu ta, lại tức đến chảy máu mũi, buổi thứ hai lại được phóng đi hít thở, ha ha ha. Kết quả càng đáng giận hơn là, Kinh Hoàn mỗi tuần đều đến lớp của ông, Malcolm còn nói bóng nói gió muốn nói với hiệu trưởng vụ cậu ta đánh giáo sư, sau đó Kinh Hoàn đứng dậy chửi, chửi đến mức cái tên Neo-nazi kia tức đến mức mất lý trí, hoàn toàn không còn phong độ, xông lại muốn đánh cậu ta, sau đó, cậu ta nói “Do to others as you would have them do to you” (*điều không muốn làm đừng bắt người khác làm), ha ha ha, ra những lời cậu ta chửi toàn là những lời Malcolm đã dùng để chửi Jun, chỉ là chủ ngữ đổi thành người da trắng, thật lâu sau đó, Kinh Hoàn mới nói với tôi, thật ra lúc đó cậu ta muốn nói “Deal with a man as he deals with you (*gậy ông đập lưng ông) cơ. Ha ha ha ha.....”

Triệu nhị quay qua Triển Chiêu, nhìn thần tình đối phương, bổ sung thêm ý của hai câu kia, lại nói: “Tôi còn hỏi có phải cậu ta sợ Jun bị liên lụy bị ông chính nên hàng tuần đều đến hay không, chứ không ai mà chịu nổi một người vừa nhìn thấy mình là la là hét, cậu ta nhưng chỉ trả lời: chỉ là hảo ngoạn (*đùa vui) thôi! Phụt, thật là cái tên không thành thật.” Sau đó chạm vào ly của Triển Chiêu một cái, uống ly rượu Tiểu Vu vừa đưa cho, “A! Tiểu Vu! Dám dùng nước cam tươi ngày trăng Mimosas đưa tôi!” Triệu nhị đem ly rượu đập xuống bàn một cái ‘cạch’.

Phục vụ Tiểu Vu ở góc xa xa bên kia la lên ‘muốn uống hay không tùy cậu’.

Triệu nhị lại nhìn Triển Chiêu nói tiếp: “Tôi nghĩ người thế này, thật đúng là ngàn năm khó gặp!”

Cậu ta nói ngàn năm khó gặp, khiến tim Triển Chiêu tựa như rượu trong tay, dịch thể đập vào ly thủy tinh, phát ra tiếng cách cách.

Triển Chiêu nhìn màu lam như biển dưới đáy ly, như sóng cuộn vỡ tung trên thành ly.

Triển Chiêu chậm rãi nói: “Không... còn có một.”

Triệu nhị nghe tiếng nhìn sang, thấy y tập trung nhìn vào vùng biển ấy, tựa như xuyên qua đáy nhìn thấy nơi nào chẳng rõ.

“Còn có một người, hảo nghĩa trừng ác, cũng không thích dính dáng đến quan phủ, thấy có kẻ bày mưu làm việc xấu, lập tức xuống tay giết ngay, chỉ ở trên tường trong cung, để lại cho hoàng thượng bài thơ ám chỉ vạch tội..... Nói đến hán cũng thật ngại, việc này nếu giao cho quan phủ, chẳng phải sẽ dứt khoát kết thúc sao, còn khiến Bao đại nhân và tứ hộ phải bôn ba tra án. Sau việc này hán nói với Triển Chiêu: ta chính là giặc cỏ ác bá, không thích gặp bọn quan phủ nín nín kéo kéo, làm gì được ta!”

“Mà hán võ nghệ cao cường, thông minh hơn người, Triển Chiêu nhiều lần cản trở, cùng hán giao thủ, quả thật đúng như hán nói, không làm gì được hán.” Triển Chiêu cười khổ uống cạn một vùng biển xanh.

Hán nói: Này này! Miêu ngươi không mệt sao! Từ nam đến bắc, gặp một lần lại đuổi theo ta một lần!

Hắn nói: Miêu! Bạch gia gia người làm việc, sao người thích quản đông quản tây vậy hả! Người là nương tử của ta sao!

Hắn nói: Triển Chiêu! Đừng quản án này án nọ nữa! Cùng Bạch gia gia người uống rượu, đợi lát gia giúp người đem tên đó giết thống khoái là được rồi!

Triệu nhị say rồi, lời Triển Chiêu nửa hiểu nửa không: “Nói tóm lại là kẻ xấu không sợ trời không sợ đất.” Triệu nhị mở to mắt bình luận.

“Hắn cũng là do yêu ghét quá mức phân minh... Bà bà xa lạ tặng hắn trái cây, hắn có thể âm thầm trả lại hai đồng tiền, trên đường thấy ác phụ bức nữ nhân làm kỹ nữ, hắn liền trực tiếp cắt xuống lỗ tai phải của người ta.” Triển Chiêu nghe thấy Triệu nhị ‘ô’ một tiếng, quay đầu thấy cậu ta ôm lỗ tai, khẽ cười ra tiếng.

Tiểu Vu lại đưa rượu, là một ly rượu đặc màu lam đục.

“Tiêu sái sướng ý, là để chỉ người nọ.” Triển Chiêu nói lần này, lại có chút vị đạo bồi hồi.

Cầm mao thử tùy tiện, cùng một Triển Chiêu hầu như đối nghịch, mài mài hợp hợp, chính là như Triệu Hổ nói, một hỏa một thủy, một miêu một thử, một bình dã một sóng cuộn, có thể thành tri kỷ, ngấm lại cũng thật thần kì.

“Sau đó vì bằng hữu, có thể nhảy vào nước sôi lửa bỏng... giống như Kinh Hoàn vậy.” Triệu nhị khoe miệng nở nụ cười, không biết vì lời này, hay vì rượu Tiểu Vu mang đến.

Triển Chiêu nghe những lời kia, đột nhiên giật mình ngây ngẩn, ly rượu để cao trong tay, từ khoe miệng chậm chậm đặt xuống, ly rượu X.Y.Z vẫn đục mắt khó nhìn thấu, vị lưu lại nơi khoe miệng, dần dần thấm ra vị chất khó chịu.

Hắn nói: Triển Chiêu, Tương Dương vương gian trá xảo hoạt, dựng lên một Trùng Tiêu lâu độc ác, đừng mạo hiểm!

Hắn nói: Tên Triệu hoàng đế kia đầu óc không rõ ràng, đến cả Hắc bao tử cũng hồ đồ rồi sao! Sao lại không không bắt người đi chết!

Hắn nói: Bách quan dùng để làm gì! Thiên binh dùng để làm gì! Sao phải bắt Triển tiểu miêu người đi vào! Người Đại Tổng chết hết rồi sao!

Triển Chiêu, không cách nào tranh luận, chấp nhất muốn quay lại, Bạch Ngọc Đường, dùng đủ mọi cách can ngăn, nhưng không làm gì được, sau không nói nữa.

Sau đó, Bạch Ngọc Đường, uống rượu, từ biệt, đi Trùng Tiêu.

Cầm mao thử thống khoái giang hồ, chính vì Triển Chiêu, nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, không bao giờ quay về nữa.

Chính vì, Triển Chiêu.

31. Chương 31

Triệu nhị trông thấy thần tình của Triển Chiêu, đột nhiên không biết làm sao mở miệng.

Ly rượu vang lên leng keng lạch cạch, tiếng nhạc dạo vang lên giữa tiếng người thăm thì to nhỏ, lấp vào khoảng không này.

Quá khứ trói buộc ra sao, so ra đều không bằng hiện tại, Triệu Mãn Thu dần dần dâng lên một loại phiền não và tức giận, lắm bầm “Một người lo chuyện bao đồng, một người tự mình đa tình, còn có một người dẫu! Tâm có nơi có chốn rồi sao?” lại đổ vào miệng mấy hớp rượu.

“Cậu có biết không...!” Thanh âm cậu ta bỗng nhiên cao lên, gấp rút gọi hồn phách Triển Chiêu quay lại, cậu dừng một lát, giống đứa trẻ biết mình làm sai, từ trên cao lại từ từ thấp giọng xuống nói tiếp: “Biết không... Kinh Hoàn cậu ta, cậu ta...” Lời cuối một chữ cũng không đeo gọt ra được. Ai nói cậu ta lưỡi sáng như hoa sen (*miệng lưỡi dẻo quẹo)? Hiện giờ đến cả một nụ cũng nở không ra!

Triển Chiêu nghe đến tên này, khóe miệng ngậm chặt, hình dạng cười như không cười, đôi mắt kia lại chưa dời đi khỏi hướng cũ, ngọn đèn nhỏ trên cao chiếu vào khuôn mặt nghiêng nghiêng của y, Triệu Mẫn Thu thể mới biết Triển Chiêu có một hàng mi rất dài, dưới ánh đèn rợp thành bóng, má như bạch ngọc, đôi mắt kia bị bóng đêm che lấp, vừa sáng vừa trầm, đọc không ra ý vị.

“Ngũ huynh... tâm rất tốt, vì Triển Chiêu lao lực bôn ba, phiền thần thương thân, Triển Chiêu hổ thẹn... thật sự, không cách gì hồi báo.”

Triệu nhị kinh hãi trừng mắt: “Cậu là đang, đang bỏ, bỏ...”

Lời cậu ta Triển Chiêu không cách nào hiểu được, nghi hoặc quay đầu lại, Triệu nhị quỳnh lên, ‘vút’ một cái đập người đứng dậy, mùi rượu mùi máu cũng theo đó dâng lên, xông lên đầu ầm ầm, đến cả lời nói ra cũng thành lộn xộn: “Cậu có biết hay không, cậu, cậu ta, cậu làm sao có thể bỏ người tốt như cậu ta, cậu biết cậu ta...”

“Thiếu, thiếu gia! Thiếu gia!” Lời Triệu nhị vừa ngừng lại lơ lửng, thì bị A Tử vừa rời ghế chặn ngang, Triệu nhị tức giận vì bị làm phiền, rống lên từ ‘biến’, bàn tay to mở ra, nói tiếp lời muốn nói, âm thanh vang vọng như tiếng chuông: “Cậu, cậu có biết hay không! Ngũ Kinh Hoàn cậu ta chính là ngu là ngốc mới — ”

“Mới sao?” Bên cạnh lại chen vào một câu, Triệu nhị bị cắt ngang hai ba lần, nổi nóng, quay đầu lại định xả giận lên cái tên không có mắt: “Cậu ta chính là bị đụng đầu rồi mới thí—”

Cái này đúng thực là tự châm ngòi nổ.

Mồ hôi Triệu nhị, trong nháy mắt tựa như thành ngữ tiếng anh nói, rain cats and dogs (*chảy xối xả).

Vị bị cậu ta chửi vừa ngu vừa ngốc lại bị đụng đầu kia, mỉm cười đứng một bên.

Mỉm cười, nụ cười khiến cho khuôn mặt anh tuấn cao nhã càng thêm đẹp mắt, đẹp đến mức ánh mắt mọi người trong ba đều bị si mê quán quýt, chỉ là hàng mày kiêu ngạo nghiêng nghiêng ép vào khiến hai mắt híp lại, trong ánh mắt lưu chuyển đều là ánh đao, trong mắt Triệu nhị là một bộ dạng xanh mặt nhe răng.

Giận cực rồi, Ngũ Kinh Hoàn thật đã nổi giận bùng bùng rồi, qua một trăm năm một ngàn năm, tính tình Bạch Ngọc Đường vẫn còn, ngạo Bạch Ngọc Đường vẫn còn, vẫn còn, còn có ‘ngoan’ của hắn, ngoan đến mức đưa tay trực tiếp hướng về phía Triệu nhị.

Không thấy quan tài không đổ lệ!

Triệu nhị chỉ thấy bóng bay lại, muốn tránh cũng tránh không kịp, chỉ có miệng nhanh, kêu lên một tiếng thê thảm, đến cả A Tử cũng bị làm cho hoảng sợ.

Trong nháy mắt nhắm chặt mắt lại, đau đớn không tới, chỉ có gió mạnh tấp vào mặt, Triệu nhị lại mở mắt, một bàn tay băng vải kín mít ngay trước mắt.

Triển Chiêu.

Trong quán ba đột nhiên xuất hiện một màn này, cả quán đều yên tĩnh chỉ còn tiếng tình ca bồi hồi, sau đó tiếng thì thầm khe khẽ nổi lên, nói đây là màn bạn trai chính thức đi bắt gian tình tại trận.

Ngũ Kinh Hoàn cười không nổi, lòng bàn tay đang bị thương của Triển Chiêu, đã tiếp một quyền vừa nhanh vừa mạnh của anh.

“Ngũ huynh, có chuyện từ từ nói.”

Ngũ Kinh Hoàn đẩy tay y ra, cắn răng nói: “Cậu ta làm ra biết bao việc hỗn trướng, còn muốn tôi ‘Có chuyện từ từ nói’ sao!”

Khuôn mặt Triệu nhị hiện ra, biểu lộ thần tình chột dạ.

Chỉ bắt quá là đem Triễn Chiêu dùng như bảo tiêu, chỉ bắt quá là đem Triễn Chiêu đến quán ba đồng tính uống rượu, cũng không đến mức ngạc nhiên thế chứ...

“... Cậu xem hiện giờ không phải tôi đang giúp cậu sao...” Triệu nhị lập công chuộc tội nói.

Lời này vừa xong, giây sau, chân Ngũ Kinh Hoàn đã đạp gió như sét đánh tới, thi triển chiêu thập lục lộ thối. Chỉ có Triễn Chiêu đỡ, cũng chỉ có Triễn Chiêu đỡ được, Ngũ Kinh Hoàn thân cao chân dài, bước bước tiến tới, hai chân luân phiên di chuyển, vũ động như múa roi, áo khoác dài của Triễn Chiêu bao lấy thân, chiêu chiêu đối lại, vạt áo mở rộng, đến cuối cùng giống như đuôi hổ chắn trước mặt khiến đối phương dừng lại.

Trước là chân đối chân sau là mắt cá đối gót chân, Triễn Ngũ hai người chân đưa cao, vững như bàn thạch, đứng yên sừng sững.

Mọi người trong quán ba ồn ào ủng hộ, hai người đưa chân một lui một tới, vừa xảo diệu lại đặc sắc vạn phần, Triệu nhị bình tĩnh, gấp gáp la lớn: “Tiểu Vu Tiểu Vu! Tôi bao nguyên quán! Bao luôn! A Tử nhanh nhanh! Dọn quán dọn quán!”

Tiểu Vu đành bắt đắc dĩ với vị thiếu gia này, chỉ đành xin lỗi mấy vị khách trong quán, cùng A Tử tiễn khách ra cửa.

Trong quán chỉ còn lưu lại Triễn Ngũ giờ chân nhìn nhau, Triệu Tử đỏ mặt hời hợt, Tiểu Vu trông quán.

“Triễn Chiêu, việc này không liên quan đến cậu.” Ngũ Kinh Hoàn nhẫn nhịn không to tiếng mà thấp giọng nói.

“Thế nào không...!” Triệu nhị bị A Tử che miệng lúi xuống sàn.

“... Ngũ huynh tâm địa rất tốt, ” Triễn Chiêu bỗng nhiên chậm chậm nói, có chút xa lạ với khẩu khí thường ngày, Ngũ Kinh Hoàn tim giật thót một cái, hai người từ từ thu chân lại, chỉ nghe Triễn Chiêu nói tiếp: “Ôm hết mọi việc, cẩn thận giấu kín, ra là vì Triễn Chiêu.”

Ngũ Kinh Hoàn nghe lời thì cực kỳ kinh ngạc: “Cậu..... đang nói cái gì?”

“Triễn chiêu nghe nói, phim này, vốn một vị diễn viên nổi tiếng muốn diễn, là Triễn Chiêu giữa đường cheng ngang.”

“Triễn...”

“Triễn chiêu nghe nói, Ngũ huynh hủy kịch bản, muốn các vai khác diễn theo Triễn Chiêu.”

“...”

“Trong phim việc xấu cứ liên tiếp xảy ra, là nhằm vào Triễn Chiêu, lại khiến người khác gặp nguy hiểm thậm chí có thể thương đến tính mạng.”

“... Cậu đừng nghĩ lung tung...”

“Người đó, bị bắt vào quan phủ rồi sao?” Hai mắt Triễn Chiêu, quay đầu nhìn lại, như một ngọn đèn đốt cháy người nhìn, có lẽ là dùng nội lực, vị rượu từ trong huyết mạch chảy ra, mặt dần dần chuyển hồng.

“Triễn Chiêu, cậu, cậu say rồi...”

“Ngũ huynh hôm qua không phải tìm được ác phạm rồi sao?”

Triễn chiêu tâm tư như phát, trực giác như linh, cho tới giờ đã thay Bao Chứng thu thập chứng cứ, phá biết bao chứng cứ phạm tội. Ngôn ngữ thái độ của người bên cạnh, vật chứng kẻ làm việc xấu lưu lại khóa sắt bị thay đổi, bịch máu bị lấy mất, bình nước bị đánh tráo, dây thép bị cắt đứt, còn có máu dính lại trên người Ngũ Kinh Hoàn hôm qua, cùng sắc mặt uể oải mệt mỏi, tất cả đều là dấu mối.

Triễn Chiêu liên tục ép hỏi, nhìn chăm chăm thần tình của Ngũ Kinh Hoàn, trong lòng đã rõ ràng.

“Ngũ huynh tâm địa quá tốt,” y lại lặp lại, “Nguyên lai là Triễn Chiêu vô dụng.”

Lời này, tựa như hung hăng đánh vào ngực Ngũ Kinh Hoàn, bóp nát tâm phế, khiến anh hít thở gian nan.

Nam hiệp xông xáo giang hồ, Ngự miêu chấp thủ triều đình, Triển Chiêu ở nơi đây, lại thành vô dụng.

Ngũ Kinh Hoàn mắt đỏ ngầu, rống to hơn: “Cậu đang nói bậy bạ gì đó?”

Triển Chiêu bị thương bao nhiêu lần, nhưng chưa từng ủ rũ như lần này, càng khiến Ngũ Kinh Hoàn khó chịu.

“Triển Chiêu, cậu cái gì cũng không hiểu.” Ngũ Kinh Hoàn dè xuống cổ họng, chậm rãi phun ra.

Triển Chiêu cúi thấp đầu, thần tình khó thấy rõ, Triệu Mẫn Thu đứng bên cạnh đang định tiến lại khuyên nhủ, giây sau, bóng Triển Chiêu dưới ánh đèn vàng mờ ảo đã không còn! Giây sau, Triển Chiêu nhanh như sấm sét đã đấu với Ngũ Kinh Hoàn!

Một quyền một cước, toàn bộ đều mang theo tức giận muốn bùng nổ.

Ngũ Kinh Hoàn thật quá tự đại, giấu diếm ngăn cản, muốn đặt Triển Chiêu che chở dưới cánh thì được sao!

Triển Chiêu là người nào chứ, tuy ôn nhã như ngọc, nhưng vĩnh viễn không phải kẻ yếu!

32. Chương 32

Nguyên lai, là Bạch Ngọc Đường quá độc ác, khiến người tức giận, khiến người khó xử, ông trời phạt ta, đợi không được đến lúc bắt đầu lại.

‘Buổi trưa sau trận gió lớn mưa rào.’

Triệu nhị đột nhiên nhớ tới tên một chương nào đó trong một tập tản văn nào đó, đưa ra một câu này.

Không ngờ bốn chữ kia, còn có thể dùng cho cú đâm của Triển Chiêu.

Động tác tinh giản nhất, nhưng cũng là công kích nhanh nhất mạnh nhất.

Một chiêu đi thẳng, chân lại đạp lên trước, nghiêng người, đánh xuống rồi lại đánh lên, quyền ra liên tục không khe hở, giăng kín như cơn mưa, rơi xuống như cự thạch.

Cơn tức giận này, dùng tới công phu thật.

Phá không, xé gió, cùng thiên quân vạn lực.

Triệu nhị nhìn, mồ hôi đầy người, nhưng hồn nhiên không phát hiện ra.

Mồ hôi đầy người, còn có Ngũ Kinh Hoàn.

Dương Hồ quyền, Trầm Trục kinh của Nam hiệp, nếu không thể dùng kinh lực quyền pháp của Bạch Ngọc Đường thì sao đầu lại được.

Dùng hồng quyền Bắc phái tầm thường, cũng là quá mức miễn cưỡng, trái phải đều có kẻ hở.

Lại thêm một cú Kỳ Lân chuy (*nện) bắn thẳng đến trước mắt Ngũ Kinh Hoàn, khó khăn lắm mới né được, trong thế mang theo gió, sắc bén như dao, chém lên làn da mỏng manh trên mặt anh.

Ngũ Kinh Hoàn lật cổ tay chém lên, mới trong hiem nguy bắt được cổ tay Triển Chiêu.

So với sự đau đớn trong lòng bàn tay, băng vải thấm máu của Triển Chiêu càng chói mắt hơn.

“Triển Chiêu!”

Triển Chiêu nghe tiếng nhìn qua, tròng mắt đen như đáy hồ sâu thẳm, hàng mày này đôi mắt này, vẫn còn dè dặt sự tức giận rành rành, đôi môi khê nhếch, tay trái còn đang nằm trong lòng bàn tay đối phương, y nhưng vẫn có thể khom người, cong chân trái đạp tới.

Ngũ Kinh Hoàn chỉ kịp đưa cánh tay đỡ đòn tấn công, không kịp vận kinh, cánh tay đau đớn muốn nổ đom đóm, anh kêu lên một tiếng đau đớn, loạng choạng nghiêng người về bên trái, buông nắm tay ra.

Triển Chiêu thu thế, tay phải vỗ vỗ lên vạt dưới của tấm áo khoác lớn, vạt áo dài ‘phạch’ một tiếng mở rộng, mắt một lúc thì dừng lại.

Ngũ Kinh Hoàn ôm cánh tay trái, hô hấp hỗn loạn, thậm chí chính mình, nghìn vạn năm nữa chắc cũng không tiến bộ nổi, có lẽ ngày mai cánh tay này sẽ sưng lên không cử động nổi.

“Triển Chiêu, hết giận rồi sao?” Ngũ Kinh Hoàn thở ra một hơi nặng nề.

Triển Chiêu chưa phát ra một lời, trên mắt trên mày, nhìn sao cũng đều thấy sự tức giận xen lẫn trào phúng.

Ngũ Kinh Hoàn nói nghe thật đơn giản, Triển Chiêu trước giờ là người dễ sai phái vậy sao?

Chỉ thấy y đi sang bên cạnh, hai tay nắm lấy hay cây gậy thép vắt ngang trên vách ngăn, ‘cách’ một tiếng, tiếng vang phát ra từ bên trong gậy, sau bị y nhẹ nhàng khéo léo ‘cầm’ xuống.

Miệng Tiểu Vu mở ra thành hình chữ ‘a’, nhưng có hình mà không tiếng, đứng hình một hồi, nghiêng răng nói với Triệu nhị: “Sao cậu không đi ngăn cản bọn họ?”

Tôi dám sao! Triệu nhị quần áo ướt đầm, mặt trắng bệch nói: “Tôi đèn tôi đèn.....”

Một cây gậy thép ‘vút’ một cái bay tới chỗ Ngũ Kinh Hoàn, tay phải Triển Chiêu nắm chặt gậy còn lại, chân trái không nặng không nhẹ đập một cái, dùng khởi thế (*tư thế bắt đầu trước khi xuất một chiêu) không chút khe hở của Cự Khuyết.

Ngũ Kinh Hoàn đột nhiên cảm nhận được sự bồng sát của gậy thép trong tay, không kịp tránh ra, Triển Chiêu đã tới.

Gậy gộc dù sao cũng không phải kiếm, thân gậy vừa thô vừa tròn, dù sao cũng không bằng sự sắc bén của đao kiếm.

Mà Triển Chiêu lại dùng nhẹ nhàng đơn giản, kinh lực cũng không giảm.

Gậy thép hóa thành kiếm, bàn ghế xung quanh bị chém trúng, ‘xoẹt xoẹt’ lưu lại mấy vết nứt.

Tiểu Vu cũng là người tài giỏi, trong kinh sợ vẫn có thể ‘lạch cạch’ gõ bàn tính tưởng tượng tính nhẩm trong đầu tổng tiền bồi thường.

Triệu nhị mặt mũi méo xệch, kinh ngạc đến mức không còn biết Ngũ Triển là người nào, màn đối chiêu này quả thật không phải tầm thường.

Còn có nhân vật thế này, còn có kiếm pháp thế này, còn có kiểu tranh đấu thế này.

Một chiêu kiếm, hai chiêu kiếm, chiêu chiêu liên hoàn.

Một chiêu công kích, hai chiêu công kích, một chiêu kiếm đâm xa ba dặm.

Ngũ Kinh Hoàn hoảng hốt, Triển Chiêu liên tục tấn công, đều là bức, là chiêu.

Những chiêu thế này, chẳng phải đều là những chiêu đã từng dùng để đấu với Bạch Ngọc Đường sao.

Khiến cho mèo nổi nóng, còn có ai?

Ngũ Kinh Hoàn cố chấp đến cùng, sống chết đem Bạch Ngọc Đường khóa trong cơ thể, nửa chiêu cũng không lộ, thương pháp Thương Châu có thể miễn cưỡng dùng, nhưng có phần có sức.

Này kiếm quét ra, chiêu sau càng nhanh hơn chiêu trước.

Này đao chém tới, chiêu sau càng ngoan hơn chiêu trước.

Ai đang khiêu chiến giới hạn của ai?

Ngũ Kinh Hoàn không thể thối lui, chỉ cách mèo và tường ba trượng, con chuột bị vây khốn trong vòng đấu.

Thêm một phát, nghênh gió huy quạt.

Đầu gậy đã bị tước đoạn, tuốt đầu theo góc xéo, bén nhọn như ngọn thép. Côn pháp Thương Châu của Ngũ Kinh Hoàn vẫn còn đang trong thế, nắm tay Triển Chiêu còn đang phát lực thuận thế đánh lên đầu gậy.

Là muốn trong sống là chết!

Là muốn hồn hình câu diệt!

Triển chiêu, tâm người, còn tàn nhẫn hơn Bạch Ngọc Đường!

“Vút” một chưởng một gậy dừng trong thoáng chốc, yên lặng không chút tiếng động.

Lòng bàn tay Triển Chiêu, vỗ lên bức tường sau lưng Ngũ Kinh Hoàn, khiến nó nứt thành từng mảng như mạng nhện.

Gậy của Ngũ Kinh Hoàn, đặt tại bên má Triển Chiêu, cắt xuống vài sợi tóc đen.

Ngũ Kinh Hoàn thở gấp từng hơi, tựa như vừa dùng đến khí lực cực đại, hai mắt đỏ hồng, khuôn mặt dữ tợn.

Vừa trong chớp mắt, gậy không còn là gậy, hóa thành kiếm của Bạch Ngọc Đường.

Kim phong xuyên tủng. (*ong vàng xuyên rừng tủng)

Đôi mắt Triển chiêu, di chuyển tới lui, vừa định mở miệng, đột nhiên ngã xuống.

“Triển Chiêu!” Ngũ Kinh Hoàn hoảng loạn đỡ lấy thân thể mềm oặt của Triển Chiêu.

‘ Xoảng xoảng’ hai tiếng, hai cây gậy rơi xuống đất.

Tiểu Vu Triệu nhị A Tử ba người giống như vừa tỉnh dậy khỏi giấc mộng lớn vội vàng chạy lại.

Triệu nhị vẫn còn chưa hết kinh hoàng, lắp bắp nói: “Cậu ta, cậu ta sao vậy? Sao đột, đột nhiên cắt... cắt điện.”

Ngũ Kinh Hoàn nhìn khuôn mặt ửng hồng, hô hấp trầm nhẹ của Triển Chiêu, khe cau mày, Tiểu Vu ở bên cạnh tiếp lời: “Say rồi.”

“Ặc, còn có kiểu say rượu quậy vậy hả?” thật là thêm hiểu biết.

Hai mắt Ngũ Kinh Hoàn lướt qua, giống như lợi kiếm, Triệu nhị đột nhiên thấy sợ hãi hoảng hốt, thối lui mấy bước, Ngũ Kinh Hoàn khom người ôm lấy Triển Chiêu, nhú mày nhìn cánh tay trái của mình, sau đó nâng bước đi đến cửa, đột nhiên nói: “Triệu Mãn Thu, tôi trị không nổi cậu, còn có người khác trị cậu.” Nói xong, cửa lớn đột nhiên ‘leng keng’ mở ra, Ngũ Kinh Hoàn cùng một người đi lướt qua nhau, ra khỏi cửa.

Trông mắt Triệu nhị rút ra ngoài, chỉ thấy người Nga có mái đầu bạch kim, đôi mắt màu xám, thân hình cao lớn đó dùng tiếng Trung đoạn chính, biểu tình ôn hòa nói: “Mãn Thu, nghe nói cậu lại gây phiền phức cho Kinh Hoàn hả? Xem ra, chúng ta phải về nhà ‘nói chuyện’.”

Hai chữ ‘nói chuyện’ của anh ta rất nhẹ, nhưng khiến Triệu Mãn Thu nghe thấy lại tựa như vừa bị đập một cú khiến cho ù tai hoa mắt.

Triệu nhị đứng lặng trong quán ba bị phá tanh bành, đột nhiên cảm thấy gió lạnh từng trận âm u.

Quỹ này còn có quỹ kia cao hơn.

33. Chương 33

Trắng thanh gió mát, tường đất ngói đen, đèn hồng rực lửa, còn có tiếng cười đùa trầm thấp của người chưa ngủ.

Triển Chiêu đứng giữa trời đen Đại Tổng, trên dưới không chỗ đặt chân, nhưng một chút cũng không thấy kinh ngạc khi bản thân lại trôi lững lờ giữa không trung.

Trong phủ Khai Phong, truyền đến tiếng gọi: “Triển đại ca!”

Ánh mắt Triển Chiêu dời qua, dưới hiên nhà có tiếng đốt đèn, một thân ảnh lam sắc mở cửa đi ra, tiếng la “Triển đại ca” cũng theo người mà tiến lại gần.

“Triển đại ca! Tào thị giết chồng đó, nhận, nhận tội rồi!”

“Vậy sao!” Triển Chiêu bên dưới nghe thấy, nhưng lại không có chút thần tình vui mừng nào, lông mày nhíu chặt, lại nói: “Việc này cổ quái, đi! Đến đại lao!” Vừa đi vừa hỏi: “Bao đại nhân đâu?”

Triệu Hổ trả lời: “Vương Triều đi thỉnh rồi.”

Cước bộ Triển Chiêu nhanh nhưng không loạn, Triệu Hổ ở phía sau vội vã đuổi theo nhưng không kịp, tụt lại phía sau mấy trượng.

Triển Chiêu bên trên vẫn nhớ việc này, án oan của Tào thị, qua đêm này rốt cuộc đã phá được.

Dòng suy nghĩ của Triển Chiêu bị tiếng la của Triệu Hổ kéo quay về.

Thấy hấn loạn choạng một chút, vấp ngã xuống đất, Triển Chiêu phía trước quay đầu nhìn đại hán đang ngồi dưới đất cười ngốc, bất đắc dĩ lắc đầu, lại chạy đến đại lao.

Chỉ có Triển Chiêu ở bên trên thấy được, Triệu Hổ vấp ngã, hoàn toàn là do một viên đá trắng từ trong viện bắn ra làm hại.

Nóc nhà bên kia, trên mái ngói ra còn có một người, chính là người vừa lên bắn viên đá trắng.

Thanh niên ấy một thân bạch y hoa phục, búng một viên đá trắng lên lên xuống xuống, bĩu môi trách: “Có cho người ta yên tĩnh không vậy.”

Triển Chiêu liếc mắt nhìn qua, nghe thấy lời này, lộ ra một nụ cười mỉm bất đắc dĩ.

“Ra là người.”

Trước mắt là ai, chính là Bạch lão thử đang nằm phơi ánh trăng.

Bạch Ngọc Đường xuyên qua y, ngấm ánh trăng tròn vành vạnh như một chiếc đĩa ngọc.

Triển Chiêu đến giờ chỉ thấy qua khuôn mặt ngấm trăng nghiêng nghiêng của hấn, lúc này nhìn kỹ chính diện, đôi mắt như hoa đào tràn đầy, hàng mày như phi liểu, thấp thoáng ẩn hiện hai chữ ôn nhu, nhẹ nhàng hơn hấn so với thần tình bữa bãi kiêu ngạo thường ngày.

Có lẽ chỉ có lúc này, Triển Chiêu mới có thể nhìn thẳng không chút kiêng dè như thế này.

Đến khi nhận ra, trong cơ thể có một đám lửa, gió đêm ủa tới, ngoài lạnh trong nóng thật khó chịu.

Từ trước, cũng trên mái ngói này, Bạch Ngọc Đường cùng Triển Chiêu, uống Nữ nhi hồng, đĩa ngọc trên cao thành đồ nhắm rượu.

Hấn đột nhiên nói: “Triển Chiêu, khó có được ngày tốt không việc không án, lại nói một chút mơ ước của bản thân nào!”

“Mơ ước?”

“Đúng đó, như Bạch gia gia ngươi này, mơ ước lớn nhất là một con thuyền một bầu rượu đi khắp nơi phong lưu thiên hạ.”

Triển Chiêu cười khở lắc đầu.

“Triển tiểu miêu! Còn ngươi thì sao!” Bạch lão thử không cam lòng, ép hỏi.

Triển Chiêu khẽ hớp một ngụm rượu lâu năm, trầm ngâm một lát, chỉ nói: “Lớn nhất là, thiên hạ thái bình.”

Vị bên cạnh kia nghe thấy xùy một tiếng, một bộ dạng chả có gì quan trọng: “Còn có cái khác hay không?”

Cái khác?

“Thượng vi chính, dân vô dĩ ưu?” (*Trên chính trực, dân không lo lắng)

“Cương bất phạm, dân vô dĩ sầu?” (*Biên cương không bị xâm phạm, dân không âu sầu)

“Cốc phong thạc, dân vô dĩ cơ?” (*Ngũ cốc được mùa, dân không lo đói)

“... Bạch huynh chỉ lắc đầu, làm sao chỉ giáo?” Khẩu khí Triển Chiêu bắt đầu mang theo một chút không vui cùng bất đắc dĩ.

“Triển tiểu miêu, điều người nói toàn là mong ước của bách tính, Bạch gia gia ta muốn nghe không phải là cái này.”

“Mong ước của bách tính là mong ước của Triển Chiêu, sao lại không phải?”

“Người, người, tức chết Bạch gia gia người rồi! Ý ta là của ‘bản thân’ cơ! ‘Bản thân’! Không liên quan đến người khác!”

“... Không có...”

“Thật không có? Thử nghĩ lại xem!”

“... Bạch huynh, Triển Chiêu kính người.”

“Người, người, đồ đầu đá!”

Triển Chiêu cười, nhìn thẳng người đang duỗi tay trên mái ngói, giữa trời đêm thanh vắng này, vang lên thanh âm trầm thấp nhu hòa của y: “Ngọc Đường, ngày ấy người hỏi Triển Chiêu, mơ ước của bản thân.”

Gió đột nhiên nổi lên, tóc đen như mực tung bay, mọi âm thanh đều ngừng lại, tựa như đang đợi chờ điều gì.

Y dừng lại thật lâu, mới lại mở miệng: “Ngọc Đường, Triển Chiêu, nghĩ kỹ rồi.”

Ba chữ sau cùng mới vừa bật ra, chớp mắt, một giọt lệ rơi xuống bên má.

Đôi mắt người bên dưới tựa như đang đối diện với y, ánh mắt dính chặt lấy, một lúc sau, mới mỉm cười nhắm mắt.

“Rất tốt.” tiếng đáp lại thật nhẹ, bị gió đêm vỗ về, phiêu tán bay đi.

Triển Chiêu vẫn nhìn, nụ cười càng sâu, tựa như muốn vĩnh viễn ghi nhớ cảnh này người này gương mặt này, nửa điểm cũng không muốn dời đi.

Ngọc Đường, Triển Chiêu, tìm được rồi.

Ngọc Đường, Triển Chiêu, nghĩ kỹ rồi.

34. Chương 34

Quay lại từ đầu làm sao giải quyết?

Quá khứ không có cách nào, bắt đầu lại làm sao đi?

Chỉ là, hỉ nộ khổ bi thay nhau đến.

Chỉ sợ, khổ bi, lại quay về.

Triển Chiêu là bị chuông cửa đánh thức.

Ngủ sâu như vậy, Triển Chiêu có chút kinh ngạc, kinh ngạc còn có Triệu Mãn Thu đứng ngoài cửa nhìn Triển Chiêu tóc tai quần áo có chút rối loạn ra mở cửa.

Kinh ngạc, còn có kinh hách.

“Triển, Triển Chiêu! Kinh hoàn không có nhà?” Cậu ta nhìn trước sau trái phải một chút, hoảng loạn đi vào cửa, A Tử đi phía sau mặt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Cậu ta chạy vội đến sô pha phòng khách, mới thở một hơi ngồi xuống: “Kinh Hoàn đi phim trường rồi hả?” Cậu thấy tờ ghi chú trên bàn, bừa bãi quăng đi, “Hiếm có nha, hiếm khi cậu ta không dính một chỗ với cậu... Triển Chiêu? Cậu vẫn còn say sao?”

Triệu nhị thấy Triển Chiêu không lên tiếng trả lời, ngẩng đầu đã thấy khuôn mặt không chút thần sắc của Triển Chiêu, “Oái, cậu không nhớ rõ sao? Hôm qua cậu say rượu, quậy thấy ghê luôn, làm cho quán của Tiểu Vu bị đập cho tanh bành hoa lá, Tiểu Vu đã cho cậu hạng đầu trong danh sách phá quán của cậu ta rồi đó!” Cậu ta đổi việc đền tiền cứ hi hi ha ha không thèm để ý, còn thêm một câu: Người không thể xem tướng mạo, không biết là đang chỉ tửu lượng của y hay tính tình sau khi say của y nữa.

Triển Chiêu lấy tờ ghi chú lại, trên đó chỉ có một dòng: “Tôi đi quay phim rồi – Ngũ”

Ngày hôm nay chuyện hiếm thấy cứ liên tù tì đến, Triệu nhị từ đầu mày của Triển Chiêu đọc được tình tự tức giận, không tự chủ được thu lại tứ chi mở rộng càn rỡ, ngồi nghiêm chỉnh lại.

Bỗng nhiên một tiếng meo từ bên chân truyền đến, Triệu nhị chuyển sự chú ý đi ôm lấy mèo con: “Ai da! Triển tiểu miêu! Đã lâu không gặp! Mày thật là càng ngày càng phì nhiêu nha!” Cậu ta nói rất thân thiết, nhưng mèo con lại không thích, bốn cái móng vuốt quơ quào đem quần áo cậu rách ra mấy đường, Triệu nhị miễn cưỡng ôm lên không được, thương tiếc cái áo đẹp liền đặt nó xuống: “Tiểu tử hư đốn, a, mày lấy sách của Kinh Hoàn làm bàn luyện móng hả!”

Nhặt lên sách dưới đất, bìa sách bị cào nát thảm hại, tên sách khó mà phân biệt được, Triệu nhị lật ra một trang: “Sách gì đây a...”, Triệu nhị đọc lên, “Đáy bồn gài bẫy thế nào? Đáy bồn trên rộng dưới hẹp, khe động một chút, vòng sẽ lập tức khởi động, chụp xuống, đá di chuyển lăn xuống, từ cao xuống thấp, còn nhanh hơn tiền, ‘hay, lời văn... ‘chỉ trong khoảnh khắc, đã đem Ngũ gia gắn chặt ở giữa.....”

Triển Chiêu ở bên cạnh nghe tới câu này, bất chợt giật lấy, từng câu từng chữ đập vào mắt.

“Bạch Ngũ nghĩa, mắt mở to, rớt vào hầm, thân duỗi thẳng. Cánh tay khởi động, đao thành đồng vòng, không có kẽ hở, chỉ cảm thấy lưng vai đau đớn. Châu châu bay lên, dính chặt lên trên. Tựa như uy nghiêm bách bộ, lại giống như lưu tinh không gì kiềm giữ. Dọc ngang có đao, làm sao né tránh mũi nhọn? Trên thân thể, đều là máu đỏ tươi. Ngũ nghĩa sĩ, hai mắt mở to. ...Vĩnh biệt rồi, các bằng hữu. ...’ “

Triệu nhị bắt đầu kinh hãi thần sắc của y, lắp bắp nói: “Sao vậy? Đây là sách tham khảo viết kịch bản của Kinh Hoàn phải không?”

“Đây...”

“Chính là đoạn Trùng Tiêu lâu đó nhỉ.” Triệu nhị biết được, cũng nhờ vào thân phận là người bỏ vốn.

Hai mắt Triển Chiêu rơi vào sáu chữ phía sau, không cách nào đọc tiếp được.

Anh rõ ràng nói, mọi thứ trong ‘Nam hiệp’ đều chiếu theo sách vở, tất cả đều được các sách sử thuật lại.

Anh rõ ràng nói, nội dung phần sau của phim chưa viết xong, chờ sắp xếp lại cẩn thận sẽ đưa cho Triển Chiêu. Nhưng rõ ràng là thế, kịch bản lại đã tự mình viết xong, sợ hãi, sau đó giấu đi.

Bạch Ngọc Đường, ra người đứng thật nhất gan như chuột, giấu diếm lừa gạt, sau đó chạy thoát.

“Triệu huynh đợi ở đây là có việc gì sao?”

“Ai? Không, không có, không có việc gì.....” Triệu nhị nhìn bóng lưng đi vào phòng của Triển Chiêu, đột nhiên có cảm giác mưa gió trước cơn giông bão, tiếng lách cách đứt đoạn truyền đến, không lâu sau, Triển Chiêu đã ăn mặc chỉnh tề đi ra.

“Triệu huynh, làm phiền anh đưa Triễn Chiêu đi một chuyến.” Triễn Chiêu cười, nhưng là nụ cười giống như tức giận, tay nắm chặt bao đựng kiếm đã được buộc dây thừng, Triệu nhị trông thấy có cảm giác như chuẩn bị ra ngoài đánh nhau.

“Đi đâu?” Triệu nhị yếu ớt hỏi.

“Triệu huynh thần thông quảng đại, chẳng lẽ không biết Ngũ huynh đang ở đâu?”

“Hả? Đại khái biết...” Triệu nhị ha ha rút mồ hôi, trao đổi ánh mắt với A Tử, dẫn Triễn Chiêu ra ngoài.

Người đoan chính như vậy, nổi nóng lên, đặc biệt bướng bỉnh, nghĩ tới nghĩ lui, ra là giống bộ dạng khi tức giận của Ngũ Kinh Hoàn.

Trên đường đi trong xe cực kỳ trầm mặc, Triệu nhị nắm cổ áo xả ra rồi phẩy phẩy mấy lần, Triễn Chiêu nhưng chỉ nắm chặt quyển sách đã bị cào nát, không nói một lời.

Lần trước không khéo, tay Triễn Chiêu bị thương, phân đoạn phim bị đẩy xuống dưới, những người khác thì được đẩy lên trên, hôm nay vừa lúc là của Tề Phóng – là màn Bạch Ngọc Đường đột nhập Trùng Tiêu lâu.

Triệu nhị không rõ gút mắt giữa hai người này, chỉ cảm thấy Kinh Hoàn yêu cậu ta, nhưng lại chọc cho Triễn Chiêu tức giận.

Xe ngừng, trước mắt là một tòa lâu cao tít tắp.

Ngói lưu ly, trụ xà sơn đỏ, cùng Trùng Tiêu lâu tường đồng vách sắt.

Hao hết thiên điều vạn trác (*ngàn khắc vạn mài), hao hết thiên kim vạn lượng, Bạch Ngọc Đường tính làm gì, khi từ đầu đến cuối che đậy một màn quan trọng này, lại tính làm gì, khi muốn Triễn Chiêu trông thấy từ đầu đến cuối.

Phim đang quay, Tề Phóng và Ngũ Kinh Hoàn đều đang ở trong, cùng một vài người quay phim.

Hồng Trùng thấy ba người Triễn Triệu Tử, lại chào hỏi: “Triễn Chiêu, tay đỡ chút nào chưa? Sắc mặt sao xấu như thế?”

Triệu nhị luôn nhanh miệng, thuận miệng tiếp lời: “Cậu ta say rượu đó!”

Hồng đại tỷ biết nhân phẩm hai người, trừng mắt, hai ngón tay bắt lấy cái lỗ tai của Triệu nhị nhéo: “Cậu lại mang người ta đi làm hư hả? Triễn Chiêu! Cậu cũng không biết kiêng dè, tay bị thương còn để Triệu Mãn Thu mang đi uống rượu!”

Hồng đại tỷ nắm lấy cái lỗ tai của cậu ta, muốn kéo nó xoay một vòng như nhảy điệu waltz, Triệu nhị sợ đến nỗi ướt nước mắt, đúng là một màn tam nương dạy con.

Bên này đang đấu, trong lâu đột nhiên truyền ra một tiếng nổ, Triễn Chiêu giật mình đánh thót, chạy đi muốn vượt qua phim trường được bao vây, một người đủ nhanh, ngăn cản Triễn Chiêu: “Cậu làm gì, đang quay phim không được đi vào!” Nhân viên đoàn phim nhú mày nói, nghĩ rằng dù là diễn viên chính, cũng không thể tùy ý đi lại.

“Chắc là đang quay cơ quan bên trong ha! Đường Hân nói sẽ dùng một ít hiệu ứng bom nổ.” Hồng đại tỷ đi qua giải thích, Triệu nhị xoa tai đi đằng sau.

Âm thanh tiếp theo, nhưng lại lớn một cách bất thường, Hồng đại tỷ sưng sờ nhìn qua, âm thanh đã bị rút lại phía sau, che lấp không sao biết được: “Thuốc nổ của tên Đường Hân này cũng quá nhiều rồi đó!” Hồng đại tỷ bắt đầu cảm thấy không ổn, tiếng thì thầm của người xung quanh cũng nổi lên.

Đột nhiên từ bên trong một người chạy lại, hoảng loạn thất thố kêu to: “Sụp rồi! Bên trong sụp rồi!”

Một tiếng nổ kinh động vang lên, có mấy người xông đến, bên trong còn có mấy người chạy ra, kéo mấy người định vào ra: “Đừng vào đừng vào! Mau gọi cứu hỏa! Bên trong cháy rồi!”

Đường Hân ôm cô em trong đoàn phim xông ra, hai người người đầy bụi đất da bị thương khắp nơi, chắc do cách quá gần nơi xảy ra việc. Cô em đó chân phải bị một vết thương lớn, nắm áo Hồng đại tỷ liều mạng

khóc lớn: “Bọn họ còn ở bên trong! Hu hu hu..... Trần nhà sụp rồi! Ở ngay trên đầu bọn họ! Trên đầu! Hu hu.....” Cô bị kích thích quá lớn, nói năng lộn xộn, Đường Hân giao cô cho chị Hồng, liền lại muốn chạy đi.

Triệu nhị còn đang gọi điện thoại gọi tiểu binh của cậu ta đến, nghe câu này đột nhiên biến sắc, kéo Đường Hân quát: “Cái gì! Cô ấy nói cái gì! Bọn họ là ai?!”

Đường Hân cũng là một bộ dạng thở gấp hỗn hà hỗn hển: “Tề Phóng và đạo diễn! Tôi chỉ thấy có một người mặc đồ trắng bên dưới! Không biết là người nào!”

Người mặc đồ trắng là ai? Là Tề Phóng đóng Cẩm Mao Thử, hay Ngũ Kinh Hoàn đóng thế!

Đường Hân gạt tay Triệu Mãn Thu, gia nhập vào đội ngũ dập lửa, khói xám từ phía sau bốc lên, mơ hồ có thể thấy được ngọn lửa như chiếc lưỡi đỏ liếm lên thân lâu.

A Tử đem cô em ẵm lên xe cứu thương, Triệu nhị mặt đầy mồ hôi, nhớ tới một người, nhìn trái nhìn phải, trong lòng hoảng hốt.

Triển Chiêu, không thấy đâu!

“Hy vọng bọn họ đều ra ngoài rồi.” Tề Phóng đỡ Ngũ Kinh Hoàn nói.

Áo trắng của hai người đã thành áo xám, bọn họ cúi thấp thân mình, lánh dưới bức tường, xung quanh cũng toàn tường đổ vách xiêu không hơn gì chỗ này.

Nhớ tới màn vừa rồi, Tề Phóng vẫn còn sợ hãi, nghĩ có lẽ trước khi quay phim phải đi bái thần phật cầu bình an, bằng không sao tại lúc Bạch Ngọc Đường chết trong đồng vọng trận, lại đối mặt với sinh tử chân chính thế này. Đầu tiên là tiếng nổ mạnh, sau đó trần nhà rơi xuống, bọn họ lại đang ở ngay bên dưới, hung hiểm chính là, sàn lâu cũng bị trần nhà nặng nề làm cho sụp xuống, bọn họ cũng theo đó bị kéo xuống dưới lầu.

Đỉnh bằng đá bùn đó chắc rất nặng, khoảnh khắc nó rơi xuống, Tề Phóng còn nghĩ, lần này không bị té chết thì cũng bị đè chết.

Lại không biết làm sao, trong hỗn loạn khó ứng phó, thiên địa đảo lộn, việc đến quá nhanh, Tề Phóng hoàn hồn lại sau cú ngã khiến mắt nổ đom đóm, chân Ngũ Kinh Hoàn đã bị tảng lầu ép bên dưới! Tề Phóng sợ đến hồn phi phách tán, gấp gáp cứu anh ra, Tề Phóng nghĩ, bị kéo xuống cùng, nhưng vận khí Ngũ Kinh Hoàn càng tệ hơn, trần nhà trên người hình như sắp vỡ nát, mà chân Ngũ Kinh Hoàn lại bị ép giữa đồng gạch đá đó.

“Khụ khụ, đạo diễn, chân của anh...” Tề Phóng vốn muốn hỏi “Chân có ổn không?” Nhưng sao cũng không thấy đúng, chân bị gãy rồi sao mà ổn được. Cậu lại ho vài tiếng liên tiếp, trong lâu khói bụi giăng kín, cậu vô ý hít vào, bị sặc đến nổi mũi với ngực đều thấy khó chịu.

Ngũ Kinh Hoàn xé tay áo cột đùi phải vào một miếng gỗ nhặt được, thử đứng dậy, mồ hôi liền chảy ròng ròng như vừa từ trong nước lao ra, nói với Tề Phóng: “Ở đây cũng không an toàn, chúng ta phải đi ra ngoài.”

“Khụ khụ, chúng ta té xuống tầng ngầm, thang cũng gãy rồi, ở đây khói cũng không nặng, có lẽ có thể chờ được đến lúc bọn Đường Hân đến cứu...” Tề Phóng chỉ vào cái thang đã bị gãy nát nói, kỳ thực cũng không ổn, lầu này vốn được xây dựng vội vã cho phim, bên ngoài hoa lệ bên trong rách nát Ngũ Tề đều rõ, tiếng lửa bùng đoàng trên đầu càng ngày càng kịch liệt, nhiệt độ trong lầu cũng càng ngày càng cao, có thể chống đỡ được bao lâu, cũng không dám chắc.

“Tề Phóng.” Ngũ Kinh Hoàn suy tư một phen, miễn cưỡng cười, một chuồng đột nhiên vỗ một phát lên Tề Phóng đang ho liên tục, từ phổi dưới lên đến phổi trên, sau khi Tề Phóng nhin không được sắc mặt một cái, kỳ lạ là đột nhiên không sặc nữa mà ho một cái.

Tề Phóng ghen ghét trở mắt nhìn Ngũ Kinh Hoàn, thần tình đó của người sau, đúng là cho tới giờ cũng chưa thấy qua, nghe thấy anh ta lại nói: “Tề Phóng, tiếp theo, đều không phải là thật.” Nói xong, hông Tề Phóng đột nhiên bị nắm chặt, Ngũ Kinh Hoàn chân trái vút lên, thân người bay lên, giữa đường chuyển

một hơi, liền tiếp bước đạp lên, đạp tường mượn lực, ‘vút’ một tiếng, đã có thể kéo theo Tề Phóng từ tầng ngầm 5m lên tới lầu trên.

Chân phải Ngũ Kinh Hoàn đau đớn kịch liệt, không ổn định bị mất lực, hai người té trên mặt đất trên lầu.

Tề Phóng kinh ngạc, tay chân hoảng loạn bò tới: “Đạo, đạo điên!”

Nếu như có thể, Ngũ Kinh Hoàn muốn điểm huyết ngũ của Tề Phóng, nhưng chỉ sợ, Ngũ Kinh Hoàn mất lực chạy không ra, hại luôn Tề Phóng bị rủi ro.

Trong lòng có muôn vàn tư vị, nhưng có một chút may mắn giảo hoạt, trước đây Ngũ Kinh Hoàn lỡ mắng mới muốn y kiến lâu oạt hủ (*nhìn thấy lâu này, nạo bỏ đi mừng mừng), may mắn nay đã đem Triển Chiêu đẩy đi, việc này không thấy, bằng không thương càng thêm thương.

Kỳ thực, còn có không cam lòng, với ông trời càng nhiều oán hận, Bạch Ngọc Đường đắc tội trời xanh thế nào, khiến kiếp trước kiếp này đều phải đồng dạng bị vấy trong lâu.

Tề Phóng bị kinh hách đến không thể kinh hách hơn, nhưng thấy khói bủa vây, còn có thể kéo xuống một góc áo sạch sẽ che lên miệng mũi hai người, khàn khàn nói: “Đạo điên, còn có thể đi không, chúng ta, chúng ta đi ra ngoài.”

Tề Phóng nỗ lực kéo Ngũ Kinh Hoàn, xương đùi vỡ nát, Ngũ Kinh Hoàn chỉ có thể dùng chân trái chống đỡ, sát vách đột nhiên lại truyền ra tiếng nổ liên tiếp, Ngũ Kinh Hoàn nghĩ, ngọn lửa chắc là đốt tới chỗ Đường Hân xếp thuốc nổ rồi, nếu không tránh đi, sợ rằng không ổn, vừa mới có suy nghĩ này, một tiếng nổ vừa gần vừa lớn vang lên, âm vang bên cạnh, tường bên phải đổ nhào, Tề Phóng la lớn, không kịp né tránh, Ngũ Kinh Hoàn đẩy Tề Phóng ra, ngừng lực dưới chướng, bàn chân đạp bước, lại cảm giác như ngàn vạn kim đâm, đang muốn đấu với bức tường lớn bên đó, thì một cỗ sức mạnh vừa nhanh vừa mạnh đánh tới, nhưng lại không phải do anh phát ra.

Chỉ thấy một thanh thép xuyên qua bùn đá, khiến bức tường vì vậy ngã về phía bên kia.

Ngũ Tề hai người nhìn về nơi phát ra lực, một thân ảnh từ trong màn khói lộ ra, y phục sạch sẽ, khuôn mặt sạch sẽ, chỉ có thần thái ngoan lệ, cao giọng mắng: “Bạch Ngọc Đường người giỏi lắm!”

Không phải Triển Chiêu còn có ai!

Y thấy xương đùi Ngũ Kinh Hoàn sưng to, máu bầm giống như muốn xuyên qua xương gãy mà ào ra, nhũn mày định điểm ma huyết của Ngũ Kinh Hoàn, Ngũ Kinh Hoàn đưa tay ngăn cản, không vui hỏi gấp: “Cậu tới đây làm gì?”

“Triển Chiêu có hai chân, muốn tới liền tới!”

Mơ hồ lại nghe thấy tiếng sụp đổ, tính tình lão thử của Ngũ Kinh Hoàn cũng trở dậy: “Cậu xem đây là chỗ nào?! Cho cậu nói đến là đến!”

“Nếu không phải là con lão thử ngu ngốc nào đó vô dụng! Triển Chiêu cần gì phải tới!” Lời nói đầy lửa này, khiến tự tôn của Ngũ Kinh Hoàn như bị Triển Chiêu hung hăng kéo đi, anh cực kỳ tức giận, vừa khó chịu vừa tức tối, thậm chí ủy khuất, lúc định phản bác lại Triển Chiêu, liền thấy Triển Chiêu, vành mắt đã ửng đỏ.

Là Bạch Ngọc Đường vô tích sự, để đoạt lại đại ấn, bị vây hãm chết trong Trùng Tiêu lâu, nhiệm vụ chưa hoàn thành.

Là Bạch Ngọc Đường vô dụng, chết trong đồng vọng, khiến Triển Chiêu sau đó phải tới, nhìn thấy thi thể.

Là Bạch Ngọc Đường, buộc Triển Chiêu, táng hạ quan tài, táng một người chết, lại táng một người sống.

Là Bạch Ngọc Đường, buộc Triển Chiêu, tất cả tâm ý của bản thân, sau khi Bạch Ngọc Đường chết đi, mới hiểu được.

Tâm thần hôi phi, thân hình yên diệt, nguyên lai, không gì hơn thế này.

Trái tim tàn nhẫn biết bao.

Tàn nhẫn biết bao, là trái tim yêu thương.

Thần sắc này của Triển Chiêu, Ngũ Kinh Hoàn lùi bước rồi, với tính tình của y, làm sao có thể không lùi, nếu không chính là muốn ngọc ngai giai toái (*tất cả đều vỡ nát).

Triển Chiêu nhanh tay, điểm lên ma huyết, đem Ngũ Kinh Hoàn đặt lên vai, Cự Khuyết ra khỏi vỏ, quay đầu nhìn Tề Phóng đang ngơ ngẩn, con người đó có khuôn mặt thân hình của Bạch Ngọc Đường, bạch y thêu dệt đã biến thành cực kỳ chặt vật, khuôn mặt bắt đầu trắng bệch, hôm nay, lại không khiến Triển Chiêu thương tiếc bằng người trên vai này.

“Tề huynh, đi thôi.” Triển Chiêu nói, dẫn đầu đi trước, Tề Phóng mới hoàn hồn lại từ màn tình nhân cãi nhau vừa nãy, đuổi theo, cuộc đối thoại giữa hai người này thật quái dị, khiến cậu nổi lên một đáp án, một chân tướng cực kỳ hoang đường.

“Miêu nhi, cậu bỏ tôi xuống đi!”

“Lão thử, đừng cho rằng Triển Chiêu không thể điểm á huyết người.”

“... ..”

“Bạch Ngọc Đường.”

“Ừ?”

“Triển Chiêu, nghĩ kỹ rồi, sẽ không buông tay nữa.”

Ngũ Kinh Hoàn giật mình ngơ ngẩn một hồi, mơ hồ hiểu được ý y, khe khẽ cười.

Nhiệt độ ấm áp từ bàn tay đặt bên hông truyền đến, khiến anh dần dần lâm vào hôn mê.

Triển Chiêu, đã nghĩ kỹ rồi, việc mà ta kỳ vọng, chính là, không ly khai nữa, không buông tay nữa.

“Triển Chiêu, cậu có hay không nghĩ tới, muốn quay lại Đại Tổng, trở lại quá khứ.”

“... ..”

“Ánh mắt đỏ của cậu là sao?”

“Là ánh mắt nhìn con chuột ngốc.”

”... ..”

“Đến giờ cũng đã qua rồi, nói thế nào cũng đều là lời nói suông.”

“Lẽ nào cậu chưa từng nhớ đến? Nhớ đến Đại tổng, nhớ đến Khai Phong, còn có mấy người Bao Chử?”

“Nhớ cuối cùng là nhớ, hôm nay đến đây, chính là cùng người, một đường đi tiếp thôi.”

“... He he...”

Hà cầu tòng đầu, thị quật tân lộ. (Cần gì mong làm lại từ đầu, chỉ cần mở ra con đường mới)

Hỉ nhạc tái tục, khổ bi khứ khứ. (Hạnh phúc tiếp nối, đau khổ đã qua.)

35. Chương 35

“Trùng Tiêu Lâu nguyên rửa!? Bạch Ngọc Đường kiếp này như trước khó tránh.”

Tựa bài báo này cực kỳ bắt mắt cũng cực kỳ kích thích, tựa đề tương tự cũng thấy nhan nhản ở các tờ báo khác, mà nội dung đại khái là thế này: ‘Nam hiệp’ của Ngũ thị khó thoát được ác nạn ngàn năm, toà lâu nguy hiểm ‘Trùng Tiêu nguy lâu’ tự bỏ tiền xây dựng nổ mạnh sụp đổ, Tề Phóng, diễn viên đóng vai Bạch

Ngọc Đường bị thương nhẹ, trong đó người bị thương nặng là đạo diễn Ngũ Kinh Hoàn, chân phải bị gãy xương, cũng may không có người tử vong, nguyên nhân gây cháy nghi ngờ là do người gây ra, nghe đồn khi phim này quay đã gặp không ít trở ngại, nguy hiểm đến mức khiến người bị thương, cảnh sát đã bắt tay vào điều tra, phương hướng điều tra xoay vào việc do thân phận thần bí của diễn viên đóng vai nam chính mà gây ra ân oán hướng về phía Ngũ thị, mặt khác toà lâu bị thiêu hủy đã được bỏ vốn để xây dựng lại, khả năng lỗ vốn của Triệu thị có thể thấy trước được, sau vụ cháy có thể diễn lại hay không, hãy cùng đón xem.....

Triệu nhị thiếu gia nắm tờ báo in mực đen siêu nặng vò vò trong tay, trừng mắt hung hăng mắng: “Là con chó nào miệng ăn không đủ! Mùi hôi miệng truyền xa ngàn dặm đến chỗ thiếu gia luôn!” A Tử bất đắc dĩ đưa qua chẻ đậu xanh lạnh hạ hỏa, nghĩ thầm, thiên hạ có chỗ nào không có khe hở cho gió thổi qua.

“Cái gì mà ‘Một bộ phim của Ngũ thị một vạn đồng của Triệu thị, hai người quan hệ không đơn giản!’ thứ chuyện quỷ này cũng đăng! Mấy tên dân thường chết tiệt! Mấy đồng tiền bé xíu đó rõ ràng là tiền tiêu vật của bốn thiếu gia!” Nghĩ đến phải có gì đó với Ngũ Kinh Hoàn, da cậu liền thấy ngứa ngáy không ngừng.

Nghe thấy ngoài cửa sổ có tiếng gõ, ngoài xe là Triển Chiêu cầm theo đồ, A Tử mở cửa đón y, người sau vừa ngẩng đầu liền thấy vẻ mặt bội phục của Triệu Nhị, nghi hoặc hỏi: “Triệu huynh sao vậy?”

“A..... Không, không có việc gì, quần áo đều lấy được rồi?”

Triển Chiêu cười nói: “Mấy cái này có lẽ đủ, quay về viện được rồi.”

“Không đủ lại kêu A Tử cầm thêm một chuyến, đi thôi!”

Triển Chiêu cũng không phản bác, cười đáp lại một tiếng cảm ơn, Triệu Nhị vẫn nhìn chằm chằm mặt y, biểu tình thông cảm, ở trong lòng bổ sung — Người này có thể có gì đó với Ngũ Kinh Hoàn, cũng coi như là trời cho.

Triển Chiêu bị cậu ta nhìn chằm chằm đến nổi cả da gà, nhú mày cười, sao biết được Triệu nhị thiếu gia đang ở trong lòng YY y này nọ. [YY: chắc ai cũng biết nghĩa nhĩ:)]

Hành lang trắng trong bệnh viện, có lẽ do là khu phòng bệnh cao cấp nên chỉ có vài vị y tá thừa thốt đi qua, xa xa, thấy được một người rất bắt mắt, bắt mắt không chỉ là do dung mạo cùng thân hình của người này, còn do đoá hồng đỏ tươi trên tay cậu ta, một bó đỏ rực, tựa như đem những đoá đẹp nhất trong bụi đặt vào tay, màu hồng nhiệt tình, ở nơi này có chút đột ngột.

Hai ba cô y tá nhỏ tụ lại nhìn, thẹn thùng thẹn thẹn thì len lén, nhưng không người dám tiến lên trước bắt chuyện, một vị bác sĩ thấy kỳ quái đi ngang qua cậu ta, mới biết là do người này đang nở nụ cười rất lạnh lùng, đám nữ nhân trực giác rất mạnh, chỉ dám đứng xa xa nhìn.

Tiếng gót giày vang lên, dừng trước cửa, người nọ giơ cổ tay gõ, bên trong có một người đột nhiên mở cửa ra, người này chính là chị Hồng Trùng, cô ngẩng đầu thấy người này, ai da một tiếng nhớ tới cái gì lại gấp đóng cửa dè giọng nói: “Đạo Dư, cậu cũng đến xem Kinh Hoàn a!”

“Chị Hồng gần đây khoẻ không?”

“Chị Hồng thì khoẻ, Kinh Hoàn nhưng lại không khoẻ lắm, cậu tới thật không khéo, cậu ta vừa mới ngủ.”

Lê Đạo Dư chớp mắt, cầm đoá hồng lớn tay chân có chút không biết làm sao, chị Hồng nở nụ cười, kéo đứa nhỏ này đến cửa sổ bên hành lang, hỏi: “Còn cậu sao? Gần đây sao rồi? Đóng phim bận rộn lắm hả?”

Lê Đạo Dư cười cười: “Vẫn tốt, còn có thể thích ứng.”

Chị Hồng nhìn chằm chằm vào mắt cậu, thật lâu sau mới khẽ thở dài: “Cậu đừng lừa tôi, tôi nghe không ít chuyện của cậu, đạo diễn Trương bên kia, nghe nói gây khó dễ cho cậu, chị Hồng thấy cậu có chút gầy, sắc mặt cũng không tốt, cái tên Trương Quỳnh Chi này có đôi lúc quá mức kiêu ngạo, nếu không, để chị Hồng giúp cậu nói mấy câu?”

Phim thần tượng này Lê Đạo Dư là diễn viên chính, đạo diễn Trương phụ trách đạo diễn, Hồng Trùng cũng biết, với thế lực lớn của cô, đạo diễn Trương ít nhiều cũng sẽ nể mặt. “Chị Hồng, đạo diễn Trương cũng là cầu hảo tâm thiết, Đạo Dư cũng học được rất nhiều thứ bổ ích.”

“Mấy đứa nhóc các cậu toàn thích cây mạnh, trước đây trong ‘Tân truyền’ chị Hồng cũng chiếu cổ cậu không ít rồi, có việc nhất định phải nói với chị đó, thằng nhóc Kinh Hoàn đó, tính tình sớm quá mức hư đồn rồi, quay ra một đồng chuyện chị còn không thêm tính toán với nó! Đạo Dư, cậu đừng học nó.” Hồng Trùng lắc đầu chỉ hận luyện sắt không thành thép: “Chị có nghe nói chuyện của người đại diện Tiểu Quan của cậu, không biết đắc tội với ai, công ty bắt cậu ta rời khỏi bên cạnh cậu, vậy tạm thời cậu cũng rất không tiện hả? Muốn chị tìm người giúp cậu không?”

Lê Đạo Dư nghe đến cái tên kia, giật mình, sắc mặt đột nhiên xanh trắng, lại gấp gấp cười nói: “Là nhà ở quê của Tiểu Quan có chuyện, quay về xử lý mà thôi, kỳ thật vẫn tốt, gần đây cũng không có gì làm, em một mình cũng được, không có việc gì nghỉ ngơi nhiều hơn, coi như nạp điện, chị Hồng đừng lo lắng.”

Sao có thể nói không lo lắng là không lo lắng, đến cả người của cô cũng tra không ra người nào muốn chen ép nhân tài này, quảng cáo và phim của Lê Đạo Dư tựa như nước biển, lúc lên như mặt trời ban trưa, lúc rút như triều tà lặng lẽ.

Hồng Trùng nhìn đóa hoa tiên diễm ướt đầm trên tay cậu ta: “Để chị giúp em mang vào tắm?”

Lê Đạo Dư lắc đầu: “Chị Hồng còn có việc bận rộn, em tự đi vào đưa đạo diễn, dù sao anh ấy cũng chiếu cổ em rất nhiều, nhìn anh ấy mới yên tâm, chị Hồng nói đạo diễn đang ngủ, em sẽ nói nhỏ để không ồn đến anh ấy.”

Hồng đại tỷ vỗ vỗ vai cậu, lại nói vài câu ‘cố gắng’, xong cũng tạm biệt rời đi.

Lê Đạo Dư nhẹ nhàng mở cửa phòng, ánh mặt trời ngoài cửa sổ nhào người len vào chiếu sáng làm nửa căn phòng sáng rực, ánh vào mắt là khuôn mặt nghiêng an tĩnh, màu trắng không ngờ lại hợp với anh như vậy, không, cũng không phải loại xám trắng yên tĩnh này, mà là màu trắng kiêu ngạo, sáng rực như muốn đâm thủng mắt người.

Cậu chậm rãi đi vào, tựa như du hồn không phát ra một tiếng động, một màu đỏ tươi chạy khỏi bụi hoa, rơi trên tấm chăn màu trắng, cậu mới đứng lại.

Ngũ Kinh Hoàn đang ngủ.

Thần tình của Lê Đạo Dư, chưa ai từng thấy qua, có lẽ ngay cả chính cậu, cũng chưa nghĩ tới, bản thân ra còn có loại tình tự cùng thần thái thế này.

Bên ngoài mơ hồ có tiếng nổ máy xe ồ ồ truyền đến, trong không gian to thế này, chỉ nghe cậu thấp giọng nói: “Ngũ Kinh Hoàn, không ngờ..... chỉ là gãy xương, cái này, có thể xem như hòa không?” Thanh âm như nghẹn lại nơi cổ họng, tựa như gió lạnh, thổi đâm vào xương. Cuống hoa trong tay, bị nắm chặt đến mức phát ra tiếng gào thét khe khẽ.

“Không chỉ có anh, còn có một người.”

“Ngũ Kinh Hoàn, anh có thể bảo vệ đến khi nào?”

“Chúng ta đặt cược không? Ngũ đại đạo diễn.”

Sau lời này, không hề có tiếng đáp lại, ván bài cho anh ta, cũng là cho bản thân mình.

Lê Đạo Dư đã lấp kín lại hai khoảng không gian trong và ngoài, đứng lặng hồi lâu trong phòng bệnh, mới xoay người muốn về, một đầu khác trên hành lang dài, Triển Chiêu, vừa lúc đi tới.

Lê Đạo Dư đối diện ánh mắt đen nhánh trong suốt kia, một khắc cũng không thể dời mắt, Triển Chiêu dừng bước, cũng đưa mắt nhìn lại.

Trong đôi mắt như ánh sao, như ngàn bó đuốc, khó ẩn giấu bất cứ điều xấu xa nào ấy, lại có thể thâm thúy như đáy hồ sâu, khiến người ta không sao nhìn thấu.

Con người như nước này, có thể là người ấm áp ôn hòa, có thể là người sâu thẳm vĩ đại, cũng có thể là người hào hùng mãnh liệt.

Lê Đạo Dư đột nhiên cảm thấy nghẹn ngào khó mà chịu nổi, nhưng vẫn giả vờ mạnh mẽ lạnh lùng bước đi. Nghiêng mặt, thâm trầm bước qua người nọ, nói: “Triển tiên sinh, đóng phim cố lên.” Bước đi không hề quay lại.

Triển Chiêu gật đầu lại, mới đi mở cửa vào phòng.

Triệu nhị bị xem như không tồn tại, vẫn nhìn chăm chăm bóng lưng của Lê Đạo Dư một hồi, mới theo Triển Chiêu vào cửa.

Triển Chiêu nhìn thấy bó hoa to bên bàn cạnh giường cùng người nọ yên lặng nhắm mắt trên giường, nhủ mà nói: “Lại trêu chọc cái gì rồi?”

Triệu nhị nghe vậy chỉ vào chính mình, liều mạng lắc đầu, thấy người trên giường khúc khích cười ra tiếng, mở mắt phải, mới nảy rõ ràng là sợ Hồng đại tỷ cần nhân cầu nhau mới giả vờ ngủ.

“Chỉ là thấy người nào đó không vừa mắt mà thôi.” Anh nâng cao gối đầu đưa vào, đưa tảo chi Hồng mang đến vô lại bắt Triển Chiêu rửa gọt.

Bạch Ngọc Đường xấu xa, qua hành vi là thấy được tính tình.

Triển Chiêu cầm bao quần áo nện vào mặt anh, Triệu nhị thấy Ngũ Triển hai người một tới một lui, sao biết được Triển Chiêu sử dụng xảo lực ngàn cân, Ngũ Kinh Hoàn mới như hết một cánh tay mới tiếp được.

“Chuột.” Là Bạch Ngọc Đường hay là Ngũ Kinh Hoàn, Triển Chiêu hiện giờ thường dùng danh xưng này để gọi.

“Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.”

Ngũ Kinh Hoàn nghe xong, hoảng hốt một khắc, khắc sau ha ha cười lên, cười đến nỗi chảy cả nước mắt.

“Mèo! Vậy thì cậu quản đi!” Anh nhìn bóng lưng Triển Chiêu trong phòng vệ sinh, nói chót lại, tiếng tẩy rửa ngừng chút, chỉ còn lại tiếng nước chảy, sau lại thêm vào một tiếng thở dài bất đắc dĩ, rồi tiếng rửa lại bắt đầu vang lên.

Triệu Tử hai người nhìn nhau, sâu sắc cảm thấy lực chân bản thân còn không đủ, lần thứ hai bị xem như vô hình.....

Đây là không gian của đôi tình nhân.....

HOÀN

36. Chương 36: Phiên Ngoại 1

Hoạt sắc sinh hương

Từ này dùng làm sao, đều không thể dùng trên người Nam hiệp võ nghệ siêu quần.

Nhưng Ngũ đại đạo diễn lật tới lật lui, chỉ bật ra được một từ này, để hình dung cảnh tượng trước mắt.

Bên ngoài se lạnh, bên trong nóng bỏng.

Cành khô cứng và đất đầy tuyết, hai hình ảnh đối lập, là đơn thuần mà thê lương.

Tóc dài và tấm lưng trần trụi, hai hình tượng, cũng là hoa mỹ mà nồng nhiệt.

Tóc đen như mực, da thịt màu mật, sau đó, là gương mặt ửng hồng, đôi mắt phân minh, ướt át lại khổ sở, mi mắt chớp chớp, khẽ run khẽ động, tựa như nhịp đập của tim anh.

Những thứ này, bọc trên nền tấm chăn tơ lụa màu xanh biển.

“Là mơ sao, Triển Chiêu.”

Sắc bén, linh xảo, đầu óc, đã lạc lối, đi mất rồi.

Chỉ còn ánh mắt và khóe miệng, nhìn rồi hỏi, khiến người bên dưới nghe, từng thớ cơ căng cứng, miệng mở ra mấy lần, lại cắn chặt không biết sao đáp lời, chỉ là đôi mắt và hàng mày, hiện ra vẻ không vui, hơn nữa còn có thần thái gấp gáp muốn thoát đi.

Tay, tìm kiếm, chậm rãi tựa như muốn cố tình dẫn vật, giữa đường, lại bị điện quang hỏa thạch ngăn cản.

Cái gì là quanh co khúc khuỷu?

Là núi non trùng điệp hay là thế núi hiểm trở?

Ngũ Kinh Hoàn chỉ biết, đó là những thứ bị bày ra nơi đây, từ cổ đến xương quai xanh rồi đến đầu vai, thẳng đến cánh tay rồi đến xương cổ tay của y.

Không phải nhu nhược, mà ẩn chứa sức mạnh và kinh đạo, là những đường cong khiến anh mê say.

Đầu ngón tay, bấm lên mạch máu y.

Nụ cười trên mặt Ngũ Kinh Hoàn vắn vẹo, sung sướng, thích thú, giễu cợt, ác ý, nhìn thân thể lỏa lồ giữa giữa của đối phương.

Quang cảnh thật đẹp, từ mặt lưng, dần thành chính diện.

Triển Chiêu là người rất đáng tin cậy.

Con mèo chính trực này, chỉ có bị con chuột giáo hoạt lừa ăn vào bụng.

Tựa như đầu thư có viết hai chữ ‘tiền lược’, Ngũ Kinh Hoàn đã quên mất chi tiết trước đó, mơ hồ nhớ kỹ, bản thân vô lại, đùa giỡn dễ tiện, khiến con mèo cực thua, rơi xuống ruộng này.

Cổ tay Triển Chiêu bị trói, muốn đem tức giận tăng thành không chút lưu tình, hai tay kiềm chế và bị kiềm chế, bị treo cao không hạ xuống được, đau đớn cũng thống khoái.

Ngũ Kinh Hoàn lại cười, đột nhiên cúi người, Triển Chiêu vì thế kinh ngạc, mới mở to mắt muốn hỏi, đã bị lấp môi hôn lên.

Nhẹ nhàng đụng chạm, chậm rãi ma sát, lại mút vào.

Lang thang giữa những bụi hoa, như Bạch Ngọc Đường, như Ngũ Kinh Hoàn, chỉ trong chốc lát dùng hết những chiêu thuật này, dùng trên người Triển Chiêu, một người ý loạn tình mê, một người hỗn loạn vô thố.

Đau đớn nơi xương cổ tay dần dần nhẹ bớt, anh lật cổ tay nắm chặt bàn tay khi thả lỏng khi căng cứng của đối phương.

‘Phốc’ một tiếng chia lìa.

Khiến khuôn mặt Triển Chiêu càng thêm đỏ ửng.

Lùi nhưng không lùi.

Tim đập như sấm.

Con chuột ác lại nhào qua.

Triển Chiêu nổi lên cảm giác sợ hãi, giơ chân lên đạp, sử dụng kinh thể khiến cát bay đá lăn.

Vẫn là thế càng xảo tay càng linh, móng vuốt bay lên ngăn chặn.

Nụ cười đó, cùng với ánh mắt của anh, lướt từ khuôn mặt kinh ngạc của Triển Chiêu cho đến trước ngực, mang theo nét tà tâm khó mà nói thành lời.

Sau đó lại đi xuống... chưa kịp nhìn kỹ, sắc mặt Triển Chiêu lại đổi, hồng xanh giao nhau, một chân kia quay lại đá, hông gấp gấp cong lại, thân thể ấy nhẹ nhàng, nhưng cổ chân bên kia lại còn trong tay Ngũ Kinh Hoàn, làm thân thể bị treo trên không phải xoay lại.

Tầm lưng trần trụ lại hiện ra.

Thân thể cao lớn của Ngũ Kinh Hoàn bao phủ lấy, cúi đầu đặt một nụ hôn lên cột sống.

Khẽ bắn người lên.

Mỗi một nụ hôn đều như đang đếm từng khớp xương của y.

Thời gian chậm rãi lưu chuyển, Triển Chiêu càng khó nhẫn nhịn, cúi đầu tràn ra tiếng thở dốc và rên rỉ dè nén.

“Kinh...”

Đầu ngón tay xoa từ khớp xương hông kéo đến xương cột sống, dán vào, lúc nhẹ lúc nặng, theo đường cong bị tóc dài tán loạn phủ lên một đường thẳng tiến, đem sợi tóc ướt đầm dán bên má kéo đến sau tai.

Chỉ thấy đôi mắt nửa nhắm của y, chậm rãi nhìn theo.

Đôi môi đỏ hồng tựa thoa son.

Mở miệng, ngáp ngừng khe khẽ.

Ngũ Kinh Hoàn không cách nào nghe thấy, chống tay cong người ghé sát lại.

Sau đó, thiên toàn địa chuyển và đau đớn không chịu nổi.

Triển Chiêu nghe thấy âm thanh cực lớn này, chạy nhanh tới, đứng ở cửa, một bộ dạng ghen hờn nhìn trần trời.

Chỉ thấy Ngũ Kinh Hoàn đầu trên chân dưới té lăn dưới giường.

“Ngũ huynh, không sao chứ?”

“...Không sao...” Vẻ mặt khóc không ra nước mắt, vô cùng đau đớn, biểu tình phức tạp vừa vui vừa buồn.

Triển tiểu miêu meo meo cuốn lấy, liếm hai má anh, Triển Chiêu bật cười, khẽ nói một tiếng ‘chào buổi sáng’, lắc đầu xoay người định ra ngoài, cửa vừa sắp đóng lại, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại mở cửa ra nói: “Ngũ huynh, năm mới vui vẻ.”

Ngũ Kinh Hoàn còn nằm trên đất, nghe lời này ngẩn ngẩn ngờ ngờ, sau đó nặn ra một nụ cười đáp lại: “Năm mới vui vẻ.”

Cửa ‘cách’ một tiếng bị đóng lại.

Ngũ Kinh Hoàn gấp gáp ôm lấy chân bông và mèo, khóc thét: “Rõ ràng là sơ mộng a! Sơ mộng a! Vì sao phải cất phim a a a a a a!”

37. Chương 37: Phiên Ngoại 2

Hẹn ước là hoàng hôn.

Lúc Triển Chiêu đóng sách lại, Ngũ Kinh Hoàn đã không còn trong phòng.

Triển tiểu miêu nằm bên tường cách hành lang không xa, nhìn chăm chăm ra cửa nghe tiếng Triển Chiêu đi lại, nghiêng đầu nhìn một hồi, lại quay đầu nhìn chăm chăm, đuôi phất lên phất xuống nhẹ nhàng chăm chăm vậy.

Giống như nó cũng biết rõ, Ngũ Kinh Hoàn vẫn chưa rời đi quá xa.

“Anh ấy... ở trên sân thượng sao?” Triển Chiêu khẽ hỏi, mèo con meo một tiếng vừa thấp vừa dài, tựa như u oán.

Sờ sờ vuốt ve lớp lông mèo mềm mịn, mèo con thấy Triển Chiêu mở cửa đi, đứng dậy đuổi hai chân trước, hai đôi mắt nhìn nhau, lại đem chân trước cong lại dấp dưới thân, nhu thuận hiềm khi có được đứng lại đợi.

Trên nóc tòa nhà cách tòa lầu của Ngũ Kinh Hoàn không xa, Triển Chiêu leo thang đi lên, cửa thoát hiểm nặng nề mở ra he hé, gió khe khẽ luồn vào.

Đẩy cánh cửa ra, ô ạt xông vào chính là, gió thu vi vút, phần phật như đao, chỉ mới chớm thu, nhưng đã sắc bén lạnh liệt, xẹt qua gò má và mái tóc dài của Triển Chiêu, nguyên lai ánh hoàng hôn đã không đủ để ấm áp cơn gió đêm.

Độ ẩm mang theo từ trong phòng đã dần tán đi, người đi bên ngoài ai ai cũng đã khoác thêm áo dài, duy chỉ có Ngũ Kinh Hoàn là vẫn còn mặc áo ngắn trắng thuần, gió lạnh lạnh thổi thẳng đến, mặt trời tựa vào đỉnh núi, đường viền bóng lưng của Triển Chiêu, dần dần đã không còn thấy rõ.

Chân trái đá ngang bước qua, sau đó xoay người, tay phải xuất ra, đánh lên không trung, nhưng kết thúc lại chuyển thành quyền, lẳng hải phiên hoa.

Bạch Ngọc Đường là người thế nào, người ta nói là thiếu niên xảo trí, nghe một đáp mười.

Bạch Ngọc Đường là người thế nào, người ta nói là võ nghệ kỳ tài, trước sau như thần.

Mọi người lại chẳng biết, kiếm thức quyền pháp khó địch, có cái gì là trời sinh đã có.

Triển Chiêu biết được, Bạch Ngọc Đường bề ngoài tiêu sái, bên trong quật cường.

Là người này ham học hỏi, phong thái che mắt, nhưng muốn tự mình tôi luyện, theo y thấy thì đúng là như vẹt quật nước (*), bướng bỉnh đến mức đáng yêu.

Triển Chiêu tựa tường yên lặng ngắm nhìn, Ngũ Kinh Hoàn cảm giác được, nhưng quyền chưởng chưa hết, dưới chân lại tách ra bước tới, cánh tay ào ào như gió, như trước xuất ra một chiêu mô liễu miên diên (*vuốt liễu kéo tơ) vút qua, người cũng cong theo, hàn lộ ẩm ướt lướt qua y phục dính chặt trên quyền.

Không biết là do đêm nay khí trời ẩm ướt, hay do mồ hôi nóng thấm đẫm, áo trắng mỏng manh, dán chặt sau lưng, gió thu nhưng vẫn cố gắng lôi kéo tay áo, cuộn lại tựa như đôi cánh vỡ nát, một chiêu đan hạc đăng vân, làn da được ve vuốt, xương bả vai hình dạng phân minh, tựa như muốn từ hai nơi ấy, một đôi cánh sẽ xuất hiện, tung bay đi.

Đợi cho đến khi ba mươi sáu chiêu hợp tảo quy nguyên (*hợp lại về điểm ban đầu), ánh tà dương chỉ còn lại một góc, ánh sáng yếu ớt xuyên qua năm đấm giờ cao mà lúc này vẫn chưa dừng của anh, tay phải chấp lại, chấp thành một chiêu kiếm thức –

Đó là, một chiêu vô kiếm khởi kiếm.

Chuôi kiếm để giữa khoảng khoảng, cô đơn lại chấp nhất.

Phồn hoa chúc bính, bạch ngọc ngưng thân, xứng với một thân phiên phiên tiêu sái, hoa mỹ như quý của anh.

Hôm nay không còn.

Ngũ Kinh Hoàn tùy hứng muốn TMT dùng hết nhân tài, chỉ để tìm thấy Cự Khuyết tặng Triển Chiêu.

Dù cho là tài lực như thế, quyền thế như thế, nhưng tìm không thấy, kiếm của Bạch ngũ gia.

Long tuyến quá trầm, Ngự tràng quá xảo, Hiên viên càng liệt, thanh nào cuối cùng cũng không bằng tri kỷ Họa Ảnh.

Tính tình thà gãy không cong, tính tình chỉ thuộc về một, cố gắng luyện nên một chiêu kiếm pháp vô kiếm.

Tư thế này rơi vào mắt Triển Chiêu, gió lạnh mang theo cái gì, như nhẹ, như gấp, len lỏi vào lồng ngực.

Kiểm thức chấp giữa khoảng không ấy, bất quá chỉ là một hơi, chuyển một hơi, ngón tay làm thành kiếm.

Thân thể thon dài hơn trước, xương cốt hữu lực hơn trước, linh động hoa mỹ, càng thêm liệt lệ.

Mũi kiếm điểm khai, huyền phong hồi tuyết, Triển Chiêu đã gặp qua, đó là tàn quang phiến ảnh, lung thân mà tán, Triển Chiêu đã tiếp qua, đó là như lửa như băng, hàn mỹ tận xương.

Triển Chiêu không tự chủ được khẽ thở nhẹ, hơi thở tuy nhẹ, nhưng đã nhập vào lỗ tai nhạy cảm của Ngũ Kinh Hoàn.

Cái người không được tự nhiên đó, chiêu sau xuất ra, các ngón tay vung tới, tựa như hiệp phong hiệp vũ, thổi qua vành tai Triển Chiêu, hai người quá gần, đôi mắt màu hổ phách trừng lên, rõ ràng mang ý khiêu khích.

— Bạch ngũ gia không còn kiếm, vẫn là Bạch ngũ gia danh động giang hồ.

Triển Chiêu nhưng nở nụ cười, một chiêu bá vương kính rượu xuất ra trước, Ngũ Kinh Hoàn cũng không chậm, mày nhếch lên, tiếp bằng một chiêu quý phi ngênh hạnh.

Một màn Ngự miêu Cẩm thử kỳ dị, cổ tay đã làm thành quyền, chém qua xuất thành kiếm chiêu.

Màn đêm đã bao phủ, ánh mặt trời đã tắt, phía xa xa những ngọn đèn như đom đóm, phản chiếu ánh sáng mỏng manh, hai bóng người loang lổ, dù trong bóng đêm không ánh sáng, cũng không chút trở ngại, xuất ra loạn hoa cuồng như đối đầu nhận biệt kim sí, xuất ra cửu chuyển Càn Khôn đối đầu Khôi tinh thích đấu, một lên một xuống, thoáng cái đã múa hơn trăm điệu, ca hơn ngàn khúc, chiêu thức thì cũ nhưng lại tựa như tân ý.

Chiêu càng đối càng nhanh, lực càng hợp càng mạnh, sau chiêu thứ hai mươi bảy, nụ cười của Ngũ Kinh Hoàn càng nở rộng, nhưng lại có thêm tia ác ý, Triển Chiêu âm thầm ‘ô’ một tiếng, người kia chuyển xoay kiếm pháp dày đặc tinh xảo, đại khai đại hợp mà đến, thanh long xuất thủy đối thanh long xuất thủy —

Kiểm pháp của Nam hiệp, chỉ cần dùng tay cũng đã đủ xoay sở!

Thế động dừng lúc này.

Triển Chiêu cũng đâu phải người thừa khoan dung, chỉ nhìn thấy đôi mắt hắc đồng ấy phát sáng lấp lánh, cảm phục kỳ tài ngút trời của người này, nhưng xuất chiêu lại không kém mấy may.

Người này đã đi qua hoàng tuyền, cho rằng đời này chỉ còn lại một mình, kiếm pháp vô kiếm của Họa Ảnh xuất ra, không người so đấu, chỉ là thiên hạ cô độc, cho dù đã múa qua trăm ngàn lần, dường như vẫn thấy trống rỗng chỉ có nửa người, kiếm pháp Nam hiệp còn tại trong đầu, liền bị mang ra luyện tới luyện lui, sửa sửa lại để đắp vào khoảng trống của kiếm chiêu, tuy là tâm pháp hữu dị, thuật lộ hữu biệt, nhưng nghĩ kỹ lại, luyện lâu cũng ra hình ra dạng.

Tâm tư này, tâm tình này, Ngũ Kinh Hoàn không nói, Triển Chiêu sao lại biết.

Hôm nay cùng chiêu cùng thức, thông thiên quán địa tả hữu tương tập, trên cổ tay phải là cổ tay phải, dưới cánh tay trái là cánh tay trái, bầu trời đêm cũng lộ ra một chút ánh trăng, bạch ảnh cùng lam ảnh giao động.

Là ai sương ý hoan khoái, là ai hàm nhiên du duyệt, mỏng manh không thể phân ra.

Mũi kiếm cuối cùng của Ngũ gia đem thuật lộ của Nam hiệp xuất ra điệu đến không thể diệu hơn, cuối cùng vẫn không thể thuần hậu như của người chủ nhân.

Triển Chiêu một cánh tay xuyên qua, đường kiếm này trông thì chậm rãi nhẹ nhàng, nhưng kiếm thế này như hoàng lưu băng lở, Ngũ Kinh Hoàn la lớn một tiếng ‘hay’, nhưng đỡ không được kiếm pháp của đối phương, ngón tay xoay chuyển, xuất ra chiêu tiểu lâu thính vũ của Bạch gia, mạnh xoay người né qua rồi mới dừng lại.

Thế võ chưa thu, hô hấp chưa loạn, nụ cười của Triển Chiêu chưa rút, hai người dựa vào rất gần, Ngũ Kinh Hoàn thấy khuôn mặt nhiễm đầy huyết khí ấy, trong lòng khẽ động, đang muốn mở miệng, một cơn gió to lại đột nhiên thổi tới, mái tóc dài buộc cao của Triển Chiêu bị cơn gió thổi tán loạn, Ngũ Kinh Hoàn còn

đang đứng đối diện, ‘soạt’ một cái đầu bị phủ lấy, hai người không kịp dự liệu, bị lưới vông sườn mảnh bao lấy, toàn thân là mùi hương lạ lùng, Triển Chiêu cũng kinh ngạc, gò má ửng đỏ, đầu ngón tay không chấp thành kiếm được nữa, cuống quýt bắt lấy mái tóc dài của mình.

Gió thổi mạnh, tóc như tiên, xuất ra ba nghìn tiên pháp, Ngũ Kinh Hoàn bất đắc dĩ bị quất đến khoan khoái, cũng nhin không được, cao giọng cười lớn, cười đến ngừng không được, cười, chọc cho Triển Chiêu không khỏi tức giận.

“Triển miêu Triển miêu, chín cái đuôi mèo của ngươi nhanh nhanh, nhanh nhanh giấu cho tốt!” Ngũ Kinh Hoàn cứ mãi đem chuyện cái đuôi ra pha trò, Triển Chiêu nổi cơn giận, “Chuột thối chó có hồ đồ!” Lôi lôi kéo kéo, tranh tranh đoạt đoạt đúng là hao tâm tổn sức.

Rõ ràng đã không còn trẻ, rõ ràng đứng trước người khác rất trang nghiêm, vụ ầm ĩ này, chuột dẩu mèo, nếu có người nhìn thấy hai người chưa hết tính trẻ con này, cũng sẽ phụng cười.

“Bản gia hảo tâm, vậy liền giúp ngươi!” Ngũ Kinh Hoàn còn cười đùa không ngừng, kéo không buông, chuyển tới sau lưng Triển Chiêu, kéo cổ y, nhét một mớ tóc dài vào, Triển Chiêu bị chọc phá đến ngứa ngáy, ai ai cười ra tiếng.

“Bạch Ngọc Đường ngươi buông ra cho ta!”

Ngũ Kinh Hoàn nghe thấy giọng lạnh một khắc, nụ cười càng mở rộng, không thèm đáp lời, hai tay cũng như tính tình của anh, kiên định chấp nhất, một tay bắt lấy, một tay kéo lại Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường sao lại buông ra.

Sao nữ buông ra.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mieu-dai-trong-dau>